

CATALUNYA CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

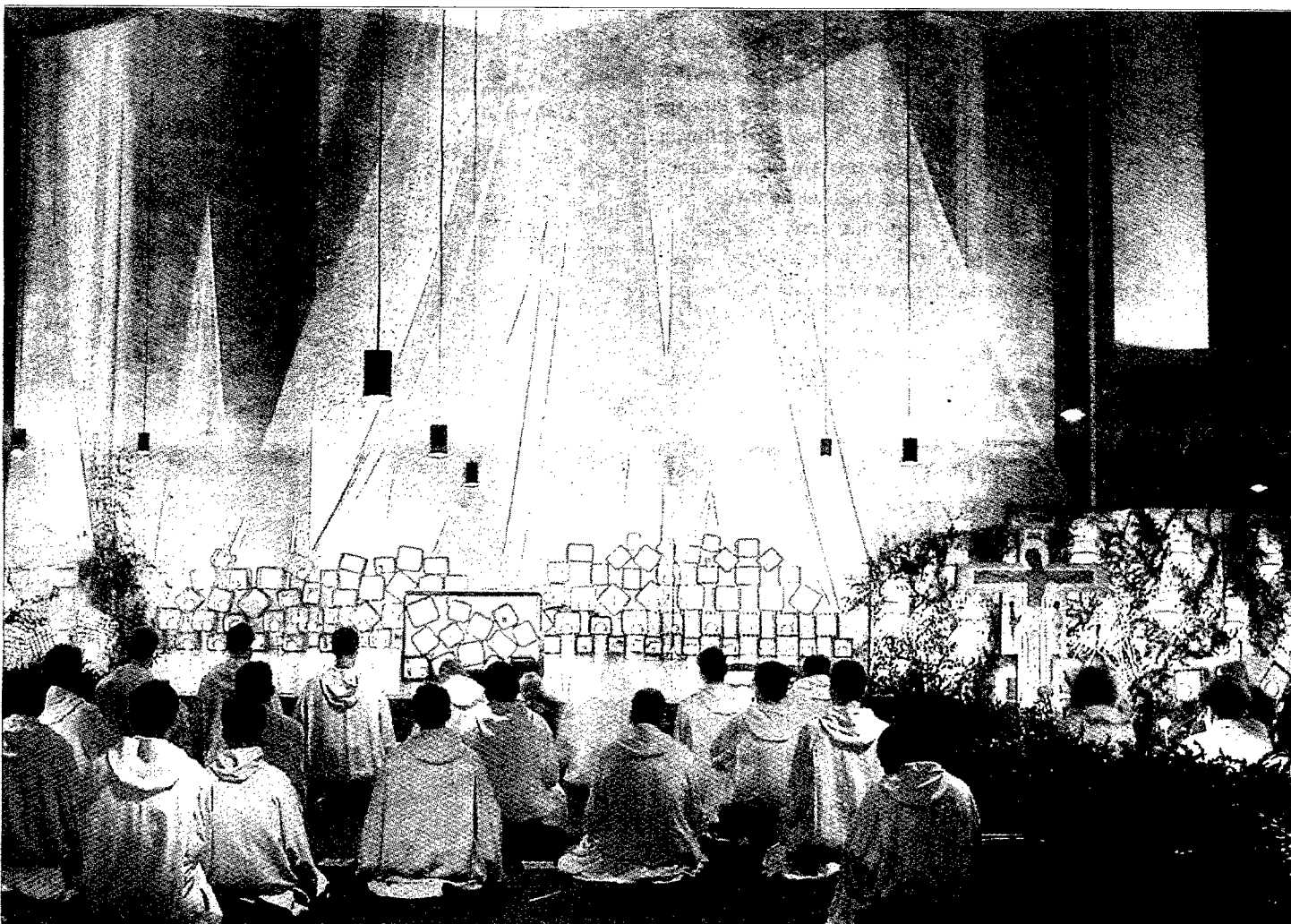
Any XXI • Núm. 1.054 • 225 ptes.

2 • desembre • 1999

«Déu el sentim amb més certesa
que no pas l'expressem»
Sant Agustí

La trobada europea de joves d'enguany es farà a Varsòvia

Taizé, font d'aigua viva

La pregària comuna es fa tres vegades al dia a l'església de la Reconciliació.

Taizé és un petit poble del sud de la Borgonya on el germà Roger Schutz va iniciar la seva aventura de reconciliació i d'esperança. El Sant Pare va visitar aquesta comunitat el 1986: «Passar per Taizé és com passar per una font. El viatger s'atura, es refresca i segueix el camí. (...) Els germans de la comunitat desitgen que pugueu, en la pregària i el silenci, beure l'aigua viva promesa per Crist, conèixer la seva alegria (...), respondre a

la seva crida i de retorn a casa testimoniar el seu amor.» Milers de persones, majoritàriament joves, passen per Taizé i s'amaren de pau, de comunió, de respecte, d'ecumenisme, d'evangeli... La comunitat no vol crear un moviment a l'entorn de Taizé, sinó que crida els joves a comprometre's a la seva parròquia, a la seva ciutat, al seu ambient. Per acompanyar-los, Taizé anima un «pelegrinatge de confiança a través de la terra»: ca-

minar amb la mirada fixa en Crist resuscitat. Una etapa d'aquest pelegrinatge és la trobada europea de joves, que enguany se celebrarà a Varsòvia del 28 de desembre a l'1 de gener.

En aquest número també us oferim el testimoni de Xavier Macarulla i Santiago Pérez, dos joves col·laboradors del Centre d'Acollida de Taizé de Barcelona.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Conflicte a l'entorn de la mesquita de Natzaret

La decisió del Govern israelià d'autoritzar la construcció d'una mesquita a pocs metres de la basílica de l'Anunciació, a Natzaret, posa «els fonaments per a futurs conflictes entre les comunitats cristianes i islàmiques»,

segons el Vaticà. Aquest fet ha motivat les protestes de la comunitat cristiana i ha provocat el tancament dels santuaris de Terra Santa durant dos dies.

Pàg. 8

SANTUARIS

Aquesta setmana
visitarem el santuari de
la Mare de Déu de la
Fontcalda, a Gandesa,
capital de la Terra Alta

Pàg. 20-21

L'Església intervé en la polèmica de les «stock options»

El ràpid i desmesurat enriquiment d'un centenar de directius de Telefónica com a conseqüència del pla d'opcions sobre accions (*stock options*) que havien subscrit, ha merescut la dura crítica de l'Església espanyola. Els bisbes han reaccionat amb contundència davant del que molts consideren una injustícia que «clama al cel». Mons. Carles, la Delegació de Pastoral Social de Bilbao, o el portaveu de la CEE, Mons. Asenjo, han estat alguns dels que en aquestes últimes setmanes han criticat amb més força aquesta circumstància. La pràctica especulativa que ha facilitat l'empresa Telefónica i la seva filial Terra als seus directius els podria suposar uns beneficis a percebre el mes de febrer proper d'entre 30.000 i 45.000 milions de pessetes.

Pàg. 9

Sumari

Pàg. 7 El Vaticà: calendari definitiu del Jubileu

Pàg. 10 Toledo: trobada interconfessional

Pàg. 18 Trobada anual de Pueri Cantores a Tarragona

Pàg. 23 Tortosa: testimoni de tres missioners

Pàg. 29 Deute extern, deute etern?

Editorial

Taizé: pregària jove i universal

Són molts els qui han restat sorpresos i admirats en conèixer el moviment que genera Taizé, ja sigui al mateix monestir de França o bé a les trobades internacionals en diversos països del món.

Sorpren a molts veure tants joves cristians units en la pregària, des del silenci i els cants meditatis. Quan sembla que els joves només puguin fruir i trobar-se bé en ambients sorollosos i amb músiques estridents, Taizé demostra que molts joves necessiten pau interior i exterior.

Sorpren veure sota un mateix sostre, cristians de països tan diversos i fins i tot de cultures tan variades, pregant junts amb un mateix esquema. Alguns diuen que cada país té la seva forma pròpia de pregar en comunitat i que fora del teu país et sents una mica estranger. Taizé demostra que l'important són les ganes de pregar i la resta són aspectes sense massa importància.

Sorpren veure que la llengua no és motiu de separació ni divisió, perquè la pregària només té un idioma, el de la intimitat i la trobada amb Déu que es fa des de l'interior del cor i per tant la llengua pròpia no és el més important. Un català pot cantar un cant meditatiu en la seva llengua, però tot seguit fer-ho en francès, anglès, alemany o fins i tot en llatí, això no el preocupa, perquè darrere d'aquelles paraules en idiomes diferents hi ha veritable pregària.

Sorpren veure cristians de diversa procedència i confessió religiosa, en perfecta harmonia ecumènica. Quan hom seu o s'agenolla per pregar, no sap si el que està al costat és protestant, anglicà o ortodox. Tothom se sent germà de tothom i aquestes divisions que tant de mal han fet a l'Església no es respiren per enlloc.

No és d'estranyar, doncs, que moltes persones sorpreses gratament per la vivència i experiència de Taizé, admirats per aquesta realitat que desco-

nexien s'hagin convertit en uns bons «militants» d'aquesta forma de viure la fe i l'espiritualitat cristiana.

Paral·lelament a lloances i admiracions també apareixen crítiques, entre les quals pot haver-hi el perill de la difuminació del catolicisme, que pot portar a la llarga molta gent a sentir-se cristians de Taizé, però no estrictament catòlics; o també la vinculació exclusiva a aquest moviment cristià i el tancament a qualsevol altra realitat de pregària o d'església que no sigui aquesta; sense oblidar les persones que s'aprofiten de tot aquest enrenou per fer un «turisme religiós» pels diferents indrets per on Taizé organitza trobades o aquells que ho veuen només com una forma de conèixer gent i fer amistats d'arreu.

És cert que tot allò que és multitudinari, com ho és Taizé, conté de tot una mica, però en la seva majoria, es tracta d'una experiència molt positiva de cara a molts joves del nostre món. Molts han descobert Jesucrist i la pregària gràcies a aquest moviment, quan potser es trobaven ben lluny i apartats de la vivència cristiana. I per a molts catòlics ha estat un enfortiment en la seva fe, i no pas un desdibuixament, ja que molts joves han participat al monestir de Taizé de l'Eucaristia diària i del sagrament de la penitència quan abans estaven ben lluny d'aquestes pràctiques.

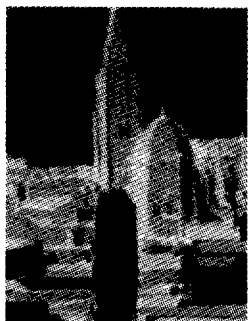
Taizé és una realitat jove ja que pertany a la segona meitat d'aquest segle, i perquè el seu fundador, el germà Roger Schutz és viu, però és una realitat que pot consolidar-se en aquest segle XXI que estem a punt de començar. Un segle que molts han previst que portarà una recerca de l'espiritualitat, de la pau i de la vida interior després de tant materialisme, estrès i soroll com estem contemplant. Sens dubte que Taizé podrà tenir un bon paper en aquest repte del nou mil·lenni.

Sumari

7

El Vaticà: calendari definitiu del Jubileu

10

Toledo: trobada interconfessional

18

Trobada anual de Pueri Cantores a Tarragona

23

Tortosa: testimoni de tres missioners

29

Deute extern, deute etern?

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Manuela Vázquez, MADRID; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Taizé: oasi de pau, reconciliació i comunió

■ La comunitat està formada per germans catòlics i evangèlics

Taizé és un petit poblet del sud de la Borgonya on el germà Roger Schutz va iniciar la seva aventura de reconciliació i d'esperança. «Es passa per Taizé com pel costat d'una font. El viatger s'atura, es refresca i segueix el camí. Els germans de la comunitat, ja ho sabeu, no us volen retenir. El seu desig és que pugueu, en la pregària i el silenci, beure l'aigua viva

promesa per Crist, conèixer la seva alegria, discernir la seva presència, respondre a la seva crida, i de retorn a casa donar testimoni del seu amor, servir els germans a les vostres parròquies, escoles, universitats i llocs de feina.» Així va definir Joan Pau II la comunitat, durant la seva visita a Taizé el 5 d'octubre del 1986.

«Vaig pensar que era essencial crear una comunitat amb homes decidits a donar tota la seva vida i que sempre cerquesin reconciliar-se. Durant l'estiu del 1940 em vaig dir: la guerra ha començat, hi ha una gran aflicció, és el moment de començar. Vaig sortir de Ginebra amb bicicleta cap a França, cercant una casa on pregar, on acollir i on algun dia hi hauria aquesta vida de comunitat. I vaig arribar a Taizé. No hi havia carretera asfaltada, ni telèfon, ni aigua corrent. No hi havia cap prevere des de la revolució francesa. Em va impressionar l'acollida tan cordial d'alguns ancians. Em vaig decidir per Taizé. Alguns amics em van demanar d'amagar-hi refugiats que fugien de la França ocupada. Jo sabia que per crear una comunitat no havia de tenir por de ser allí on hi hagués grans proves.» Així va ser com, als 25 anys, el germà Roger inicia una experiència en què concretar la reconciliació cada dia.

Amb els anys, la comunitat creix. Actualment són més de 90 germans evangèlics i catòlics, procedents de més de vint-i-cinc països. «El nostre compromís es refereix a les tres crides de l'evangeli: alegria, senzillesa i misericòrdia, viscuendes en comunitat», explica el germà Roger. El seu ideal és la comunió de la humanitat i es dediquen a cercar camins de reconciliació entre tots els cristians per ser una Església. Des del 1966, les germanes de Sant Andreu assumeixen una part de les feines d'acollida. Unes germanes ursulines poloneses també hi són presents des del 1994 per ajudar en l'acollida.

La comunitat no accepta per a si mateixa donacions o obsequis, ni tan sols les herències personals dels germans, sinó que les donen als més pobres. El treball és l'única font d'ingressos que els permet de guanyar-se la vida i de compartir amb els altres. Des dels anys cinquanta, alguns germans viuen en indrets desfavorits del món per ser testimonis de pau i ser al costat dels que pateixen.

L'oració està formada de cants, salms, lectures bíbliques...

Els joves i Taizé

Cap a finals dels anys cinquanta els joves comencen a ser cada cop més nombrosos a Taizé i participen cada setmana en trobades de joves. El 1970 es convoca el Concili dels Joves, que aplega uns 40.000 nois i noies en la Pasqua del 1974. Les trobades de joves tenen lloc al voltant de la comunitat de germans. La pregària comuna es fa tres cop al dia a l'església de la Reconciliació. Anar a Taizé implica cercar les fonts de Déu, integrar-se en el ritme comú de la jornada: pregàries comunitàries, introduccions bíbliques, compartir en petits grups, treball... «Els joves saben que no hi podrà haver estabilitat al món sense que es produeixin múltiples reconciliacions, sense perdó, sense compartir. Sense ser-ne conscients sempre, ells sostenen una esperança», assegura el germà Roger.

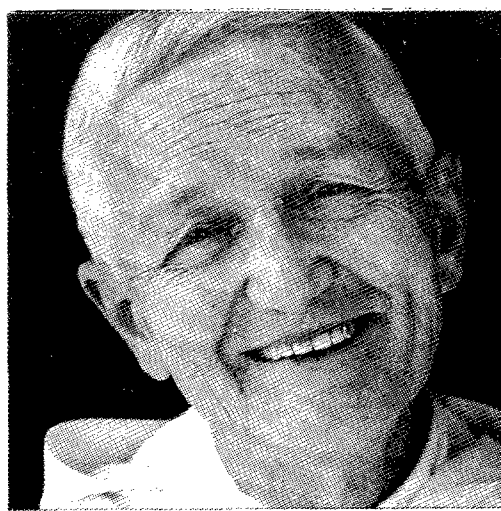
La comunitat mai no ha volgut crear un moviment al seu voltant. Els joves són cridats a comprometre's a la seva parròquia, ciutat, ambient... Per acompanyar-los, Taizé anima una «peregrinació de confiança a través de la terra», que els convida a ser creadors de pau, de reconciliació arreu on vagin, amb tothom. És un caminar amb la mirada posada en Crist ressuscitat, sense por, acceptant arriscar-se i treballant per un món millor. Per al germà Roger, «avui dia els joves són molt conscients que és primerament amb la seva pròpia vida com podran fer creïble el missatge de l'evangeli i que els altres coneguin Crist. Per això la crida a la reconciliació continua sent tan essencial. A l'alba del tercer mil·lenni, ressona en alguns la crida a la reconciliació, entre cristians i en les situacions més diverses entre els pobles, les famílies, i també amb els no creients».

Rosa Maria Jané Chueca

Esperança ecumènica

En una època com la nostra, en què els principis i l'existència mateixa de la vida religiosa sembla que estan en crisi, m'anima, cada cop més, la comunitat religiosa de Taizé. Gràcies a les intuïcions del seu fundador, el germà Roger, i a l'acció de l'Esperit, aquesta comunitat s'ha anat construint espontàniament damunt de la solidesa dels valors evangèlics. Taizé és fruit visible de l'impuls ecumènic originat pel Concili Vaticà II i promogut, especialment, pel papa Wojtyła. És un exemple per a tothom que l'ecumenisme avui és possible: «Només hi ha una vida comuna quan l'única referència de tothom és edificar junts. El signe d'unitat que brillarà aleshores entre els homes és més important que l'obra individual més noble, elaborada al marge de la comunitat» (germà Roger).

Taizé és lluny de voler-se deixar arraconar en la peculiaritat de comunitat religiosa. Viu el cristianisme convençuda que el camí de la unitat no passa per la protesta. Estigmatitzar des de fora les faltes alienes només aconsegueix que l'altre es tanqui en si mateix. Allò que veritablement ha de regnar entre els cristians és la pau de Crist, no la discòrdia. Aquest és el veritable

Germà Roger Schutz, fundador de Taizé.

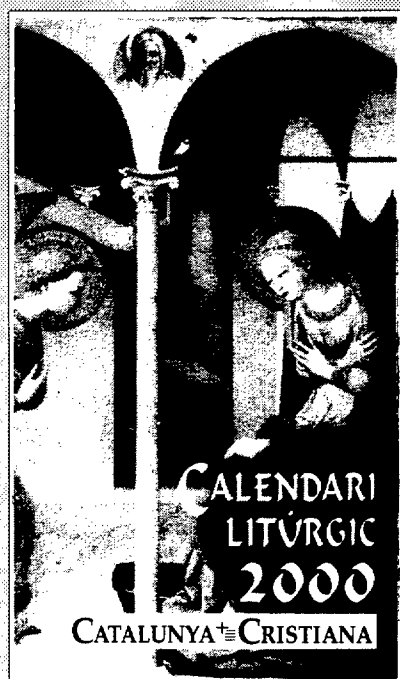
ecumenisme, el de l'amor i el perdó, la pau i la reconciliació. Taizé convida a acollir el pròxim, sigui qui sigui, en actitud de respecte. I és que l'alegre comunitat no necessita de grans raonaments teològics per viure la caritat i l'amor en la unitat. N'hi ha prou amb ser fidels a l'Evangelí, i transmetre'l amb convicció i senzillesa, «en virtut d'aquell amor que ha pensat en nosaltres i ens ha conegut des de l'eternitat» (Von Balthasar). No se'n demana que, com a cristians, ens distingim els uns dels altres pel punt de vista per viure el nostre, d'una manera cega, sinó que «sense cap vel a la cara, reflectint com un mirall la glòria del Senyor, siguem transformats a la seva mateixa imatge» (2C 3:18).

Seria un testimoni evangelitzador arribar finalment a la unitat i deixar de banda l'escàndol de la discòrdia i la intolerància que ens ha caracteritzat als cristians al llarg de la història.

Joan Manel Gutiérrez Delgado
Escriptor i humanista

ELS NOSTRES CALENDARIS 2000

ANY DEL GRAN JUBILEU

«Amb la mirada fixa en el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu, l'Església es prepara per travessar el llindar del 3r mil·lenni» (Joan Pau II).

*Adreceu-vos per telèfon,
per correu o bé personalment
a l'associació*

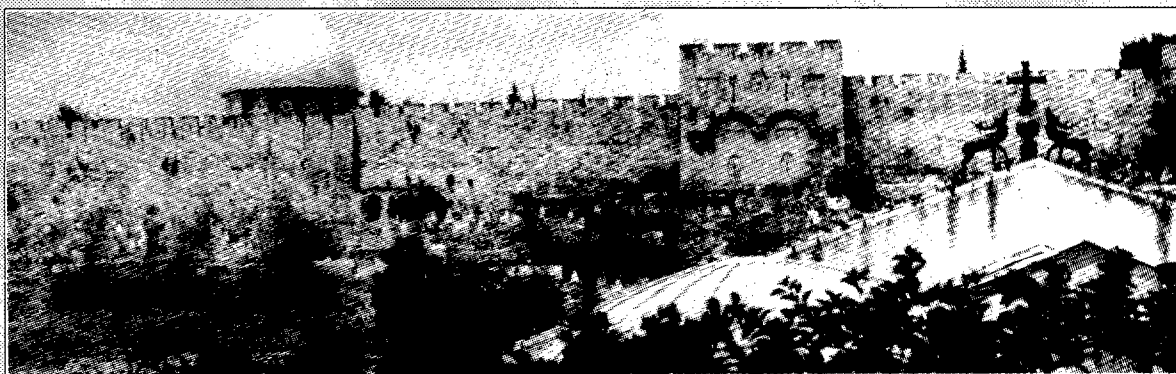
**AMICS
DE CATALUNYA CRISTIANA**

Pl. Urquinaona, 11, 3r 3a A
08010 BARCELONA
Telèfon 933 013 718
Fax 933 023 264

PELEGRINS DE LA PARAULA AL PAÍS DE JESÚS

Del 28 de novembre al 5 de desembre

TERRA SANTA

Pelegrinatge contemplatiu sota el guiatge de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar
Una bona manera de preparar-se per al Jubileu de l'Any 2000

I també: Terra Santa Cap d'Any - del 28 de desembre al 4 de gener del 2000

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

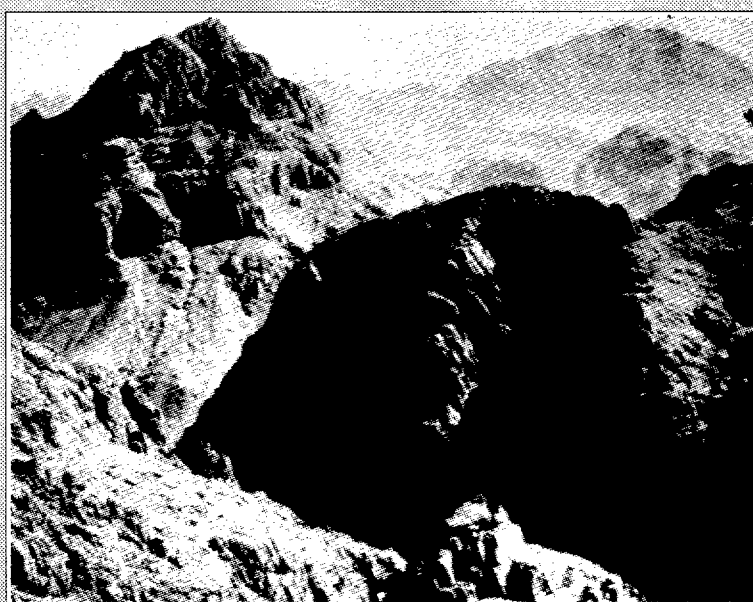

MERCATRAVEL S.A.

VI PELEGRINATGE PELS CAMINS DE LA TERRA PROMESA

SINAI

Del Nil a les fonts del Jordà

**Del 20 al 31 de
març del 2000**

- El Caire
- Sinai
- Jordània
- Jerusalem

*Tot refent el camí cap
a la terra promesa*

ARQUEBISBAT DE BARCELONA: COMISSIÓ DIOCESANA PER AL JUBILEU DEL 2000

PELEGRINATGE JUBILAR DIOCESÀ A ROMA amb motiu del Gran Jubileu

Mes de maig del 2000

Presidit pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

ROMA / SUBIACO / PORT D'ÒSTIA

Opció A: Autocar
Del 15 al 22 de maig

Opció B: Avió
Del 16 al 21 de maig

Les inscripcions són obertes

Demaneu informació a:
la vostra parròquia,
centre de culte,
comunitat, moviment,
associació...
i també als Amics de
Catalunya Cristiana

Pelegrins en camí

■ A la trobada europea de joves es donarà a conèixer la carta del germà Roger adreçada a la joventut per a l'any 2000

Varsòvia, prenent el relleu de Milà, acull del 28 de desembre a l'1 de gener la trobada europea de joves. Aquesta trobada suposa una etapa en el «pelegrinatge de confiança a través de la terra». El ritme és el mateix que es viu a Taizé, centrat en la pregària comunitària tres cops al dia i en reunions en petits grups per compartir vivències i conèixer realitats diferents.

Enguany l'Església i el poble polonès obren les seves portes per rebre desenes de milers de joves procedents d'arreu d'Europa. Les famílies de Varsòvia s'han ofert per acollir els pelegrins. Prop de 200 parròquies de la capital i de les ciutats de la rodalia estan preparant l'arribada dels joves. El cardenal Glemp, arquebisbe de Varsòvia, s'ha dirigit als nois i noies que s'aplegaran a la capital polonesa: «Desitjo que abandonu la tristesa i el lament per construir més fàcilment un segle nou. L'ànim no us pot mancar. La forma que prendrà el proper mil·lenni depèn de vosaltres.»

Any rere any, els joves viuen aquesta trobada europea reflexionant sobre com aconseguir que aquests dies de convivència s'inscriguin en la continuïtat del que es viu diàriament. En aquest sentit, l'equip de preparació de la trobada europea de Taizé destaca que «el que ens ha d'il·lusionar és emprendre aquests moments com un mitjà més per acostar-nos a Déu. (...) Pensem que

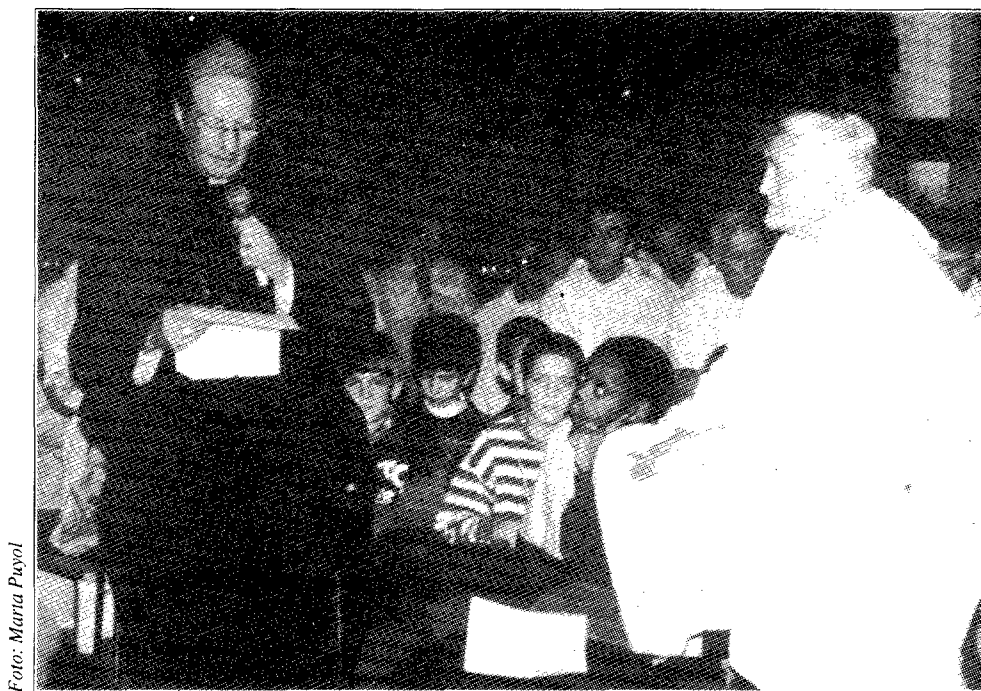

Foto: Maria Puyol

El cardenal Martini i el germà Roger a la trobada de l'any passat a Milà.

aquesta preparació passa per un nivell primer personal i de saber situar-nos davant de Déu: què vol de mi en aquest pelegrinatge? I tot seguit comprendre la dimensió comunitària de vivència d'aquest fet. (...) Allí visitarem diferents "llocs d'esperança" que ens ajudaran a descobrir altres realitats que poden ser un testimoni senzill que ens il·lumini per un camí de compromís fet des de la llibertat d'estimar. (...) Pensem que el més important és la voluntat per disposar d'un temps de dedicació a aquesta crida d'anar a participar del pelegrinatge de confiança a través de la terra».

A la trobada, es dona a conèixer la carta del germà Roger adreçada als joves. Aquesta carta, traduïda a 60 llengües, es medita durant tot l'any.

La primera trobada europea es va celebrar el 1978 a París. Des de llavors, s'ha celebrat en onze grans ciutats europees: Barcelona, Roma, Londres, Colònia, Breslau, Praga, Budapest, Viena, Mònaco, Stuttgart i Milà.

Per a més informació sobre Taizé podeu adreçar-vos al Centre d'Acol·lida de Taizé de Barcelona, carrer València, 244, 3r - Barcelona, tel. i fax 934 873 994, els dilluns, dimecres i divendres, de 18.30 a 20.30. (R.M.J.)

taizé

Taizé a la xarxa

És digna de visitar-se la pàgina de la comunitat de monjos de Taizé (<http://www.taize.fr>). Sòbria i rica en continguts, aquesta pàgina de tarannà ecumènic és accessible en diferents idiomes. Amb un llenguatge acollidor i càlid, ofereix suggeriments per organitzar la pregària en comú; les cartes anuals del germà Roger, així com cançons en real audio per afavorir la meditació.

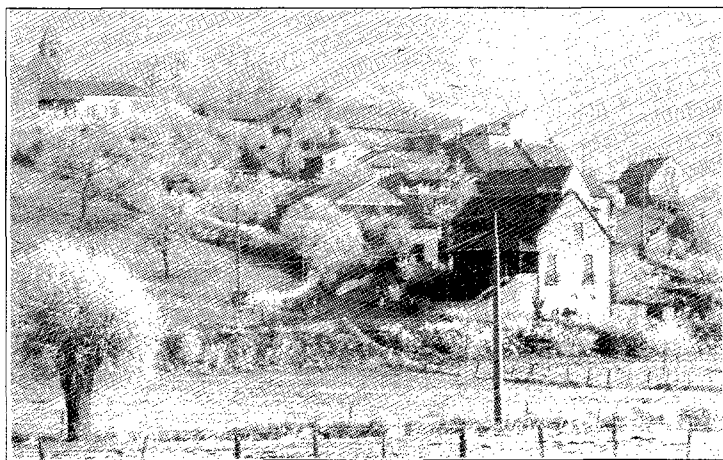
Característiques tècniques de la pàgina:

- Temps d'accés: bo. No té comptador de visitants.
- Nombre i tipus d'imatges: pàgina principal 1, logotip.
- Tipus d'informació: descripció de la naturalesa de la comunitat i els seus objectius. Nou enllaços: la comunitat, trobades a Taizé, textos del Gmà. Roger, pregària i reflexions, música, mapes, carreteres i trens per accedir a Taizé...
- Tipus de serveis: informació disponible en 15 idiomes, entre ells el coreà i el xinès. Convida a la vida de pregària i de comunitat especialment per a joves. Agenda d'activitats.
- Recursos: disposa d'efectes multimèdia. No ofereix fòrums ni debats.
- Observacions: predomina el llenguatge escrit per sobre de l'iconogràfic. (G.M.)

La vida del germà Roger

- 1915:** neix a Provence (Suïssa)
- 1940:** tria Taizé com a lloc d'implantació de la comunitat i hi viu dos anys
- 1942-44:** abandona Taizé, buscat per la Gestapo per haver acollit refugiats polítics
- 1944:** torna a Taizé acompanyat dels primers germans
- 1949:** els set primers germans es comprometen per a tota la vida en el celibat i en la vida en comú
- 1952:** escriu la *Regla de Taizé*
- 1962:** inauguració de l'església de la Reconciliació
- 1970:** anunci del Concili dels Joves
- 1974:** obertura del Concili dels Joves, amb la participació de 40.000 persones
- 1986:** visita del Papa a Taizé
- 1988:** rep el premi Unesco per a l'educació en la pau
- 1989:** rep el premi internacional Karlspreis per la seva contribució a la construcció d'Europa

El poble de Taizé està situat a la Borgonya.

Curset Cuina de Nadal al Col·legi Sant Rafael

c/ Lladó, 11 - Barcelona

Dies: 9 i 16 de desembre (dijous), de 16.30 a 18.30 o de 19.00 a 21.00;
14 i 21 de desembre (dimarts), de 9.30 a 12.30 o de 17.00 a 20.00

Per a més informació:
telèfon 630 782 052
Autobusos: 17-19-40-45
Metro: Jaume I (Línia 4)

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
 - Neteja i guarda de catifes
 - Especialistes en peces delicades i de cerimònia
 - Bugaderia
 - Servei d'urgència a domicili
 - Articles de ploma i cortines
 - Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
 - No tanquem al migdia
 - Preus assequibles
- Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.** Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència. Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

SIGNUM

INGENIERIA APLICADA A L'AUTOMATITZACIÓ

Sistemes de comandament

Relloctges

Carillons

Campanes

Inhibidors de llamps

disseny • fabricació • instal·lació • manteniment

Rosselló 207 pral. 1a 08008 Barcelona. Telèfax 93 416 17 98

10 anys
garantia
campanes

PREUS
molt
ajustats

20è
aniversari

Un despertar a la vida interior

■ Dos joves expliquen la seva experiència de Taizé

Xavier Macarulla i Santiago Pérez són col·laboradors del Centre d'Acol·lida de Taizé de Barcelona. Xavier va descobrir Taizé a partir d'una trobada europea que es va celebrar a Barcelona, i Santiago va conèixer la comunitat gràcies a una Pasqua celebrada a Taizé. Tots

dos coincideixen a assenyalar que per molts llibres que es llegeixin, per moltes fotografies o vídeos que es vegin, només es pot conèixer realment el que és Taizé anant-hi i compartint uns dies amb la comunitat i amb les persones que es concentren en aquella zona de la Borgonya.

Confiança. Aquesta és la paraula clau per definir Taizé, segons Santiago Pérez: «Confiança entre els que estem allà, confiança en Déu, confiança en els germans, en aquells que t'escolten sense que et coneguin de res.»

Cada setmana arriben a Taizé onades de persones, joves en la seva majoria, per trobar-se amb els altres i amb la comunitat que els acull. La pregària comuna marca el ritme del dia i hi ha diversos grups en què es pot participar: Grup sobre les Fonts de Fe, Grup Bíblic, Grup de Treball, Grup de Silenci, Grup del Cor. Xavier Macarulla explica que «quan vaig a Taizé no sé el que viuré. Arribar allà és desconnectar del teu ambient, del soroll, dels cotxes..., cada vegada he trobat alguna cosa diferent. Sé el que veuré, però no el que trobaré».

La comunitat no vol crear un moviment al voltant de Taizé, sinó que «la qüestió és anar allà per beure de les fonts i després cadascú ha de treballar i comprometre's en el seu ambient. Es tracta de revisar i repensar la teva vida, com pots millorar-la, enfocar-la, comprometre't-hi. Crec que una forma de comprometre't és compartir el que has viscut, perquè si a tu t'ha anat bé, per què no ha de servir per a una altra persona?», opina Santiago. En aquest sentit, Xavier diu que «al començament arribes de Taizé flotant. Joestic en una parròquia i intento transmetre Taizé a la gent, explico com m'ha anat...»

Pelegrins de pau i esperança

Des de Taizé s'anima els joves a ser pelegrins de la pau, portadors de reconciliació a l'Església i a la terra, comprome-

Santiago i Xavier (a la dreta de la foto) amb alguns voluntaris del Centre d'Acol·lida de Taizé de Barcelona.

tent-se a treballar per una societat més justa: «A Taizé treballen amb el lema "Un pelegrinatge de confiança a través de la terra". La pregària, les trobades... Són una festa interior que t'anima a seguir lluitant i canviar aquest món, fer-lo més solidari», destaca Santiago.

El germà Roger va arribar a Taizé el 1940. Han transcorregut cinquanta-nou anys i continua ferm com el primer dia. La seva figura transmet la pau, la comunió i la reconciliació que es respira a Taizé. Xavier i Santiago mai no han parlat personalment amb el germà Roger. Això no els impedeix sentir-se molt a prop d'ell: «A les nits es queda, després de la pregària, al costat d'altres germans i fa un gest molt senzill, però que trans-

met molta confiança: et fa el senyal de la creu al front i els joves se li apropen. Aquest gest apropa la gent, encara que ell no digui res. Quan el germà Roger et parla t'arriba molt endins.»

Parlar de Taizé és parlar d'ecumenisme i del misteri de Crist en les diverses religions: «Per a mi, Taizé és compartir tot el que tens amb altres cultures. Allà m'he trobat amb evangèlics, ortodoxos i, fins i tot, budistes i musulmans. És compartir la teva religió amb tots ells. Tots els germans de Taizé són catòlics o evangèlics i diuen que si no hi ha un germà ortodox o musulmà o d'una altra religió, és perquè no ho han volgut ser, perquè se'ls acceptaria», comenta Xavier.

Amistat, silenci, pregària, alegria, obertura, acollida... són paraules que defineixen l'ambient que impregna Taizé. Una atmosfera en què la música fa un paper important. Cançons que són frases senzilles repetides moltes vegades i que cada persona interioritza.

Alguns joves passen una setmana en silenci per deixar que l'evangeli els il·lumini. Aquesta és una experiència que ha fet Santiago: «Al començament espanta una mica, però és una vivència molt maca. Torna a descobrir-te a tu mateix. És una experiència que recomano perquè en surts molt content. Els germans et van ajudant. És una setmana perquè estiguis tranquil i obert al que Déu et diu.»

Xavier també té molts moments per compartir: «Recordo una experiència que va començar molt malament, però que va acabar molt bé. Vaig conèixer molta gent,

vaig fer molts amics..., però anava a les pregàries i no trobava la motivació d'altres anys. Cada vegada estava menys motivat i sentia una gran buidor interior. Llavors vaig decidir parlar amb el germà Pedro. Ell em va aconsellar i gràcies a ell vaig trobar l'esperit de Taizé. Vaig tornar a trobar el camí. D'una desmotivació forta, vaig passar a trobar de nou el sentit de Taizé gràcies al fet de parlar amb un germà que t'escolta i t'aconsella.»

Amb la mirada a Varsòvia

La propera trobada europea de joves se celebrarà a Varsòvia i tant Xavier com Santiago estan desitjant marxar cap a la capital polaca. Quan Xavier pensa en aquestes trobades, ben aviat li ve a la memòria una paraula: fred. «Normalment a les trobades es passa força fred, es fan a finals d'any, i en algunes ciutats com Colònia o Breslau la temperatura és molt baixa.

Però és un "fred calorós" pel que pots viure amb altres persones d'altres cultures..., t'omple i et motiva tant!»

Per a Santiago, les trobades signifiquen «peregrinar»: «És el sentit de peregrinar, anar a un altre lloc. Quan et passes tantes hores ficat en un autocar és que hi ha alguna cosa dins teu que es mou. Crec que la trobada d'enguany a Varsòvia serà molt maca: final de segle, el Jubileu, el fet que els polacs són molt acollidors...» Xavier afegeix: «A la gent l'espanta tantes hores d'autocar, però és un viatge molt especial. Acabes sent amic de tot el món, fins i tot del conductor. És un viatge genial.»

Els dos joves van estar a la trobada de l'any passat a Milà i tenen molt bons records d'aquells dies: «No és el mateix veure 90.000 persones en aquestes trobades que les 5.000 que et trobes a Taizé. És una experiència de gent pregant i cantant i impressiona molt.»

Qui estigui interessat a conèixer Taizé es pot dirigir al Centre d'Acol·lida de Taizé de Barcelona, on disposen de material sobre la comunitat fundada pel germà Roger. A més a més, els diumenges, a les 20.15, se celebra una pregària «a l'estil de Taizé», a la capella de l'Esperança, carrer Palma Sant Just, 4, de Barcelona. El 19 de desembre tindrà lloc una pregària molt especial, ja que se celebra el seu 20è aniversari. Xavier i Santiago expliquen que d'aquesta forma no es coneix realment el que és Taizé, «però sí que te'n pots fer una idea. A més a més, és una bona manera de començar i acabar la setmana». (R.M.J.)

Mª Carmen Carreiras

ANTIGUITATS

Afiliada al Gremi d'Antiquaris de Catalunya

Compro: mobles, tota classe de pintures, talles, porcellanes, joguines, nines de porcellana, nines espanyoles: «Mariquita Pérez», «Juanín», «Gisela», «Quique», «Mari Cris», «Milli», mantons de Manila, joies, rellotges de tot tipus, plata, llibres, mapes, etc.

Pago al comptat. Discreció i confidencialitat. Pregunti sense cap tipus de compromís.

C/ de la Palla, 5 - 08002 Barcelona Tel./fax 933 189 426 - Tel. mòbil: 609 380 039

Vaticà

església en el món

Presentació del calendari definitiu del Jubileu

■ El Papa viatjarà a Terra Santa al març del 2000

ROMA.— El calendari definitiu del Jubileu presenta importants novetats respecte del que sabem fins ara. En destaca, especialment, el pelegrinatge del Papa a Terra Santa, previst per als últims dies de març, sense cap més especificació. Es tracta d'un

viatge gens fàcil, carregat de simbolisme i de rerefons espiritual. Com el mateix Sant Pare ha dit, és una peregrinació únicament de caràcter espiritual que pretén recórrer els grans indrets de la Revelació.

Seixanta-cinc esdeveniments, que van des del divendres 24 de desembre de 1999, vigília de Nadal, i jornada d'obertura de la Porta Santa a Sant Pere, fins al 6 de gener del 2001, èpifania i jornada del tancament de la mateixa porta, comptaran amb la presència del Sant Pare. La introducció del calendari adverteix que al llarg de l'any es poden incloure altres actes en què participi el Papa. Entre els canvis destaquen: Joan Pau II obrirà personalment la Porta Santa de les quatre basíliques patriarcal (Sant Pere, Sant Joan del Laterà, Santa Maria la Major i Sant Pau Extramurs); les cerimònies de beatificació passen de dos a tres (5 de març, 9 d'abril, 3 de setembre) i les canonitzacions previstes són dues (21 de maig i 1 d'octubre); la «petició de perdó» tindrà lloc el primer diumenge de Quaresma, 12 de març, a Sant Pere, en lloc del Dimecres de Cendra (8 de març).

S'hi han afegit els quatre concerts oficials que tindran lloc al Vaticà. El primer pretén ser el regal per al Papa, que complirà 80 anys el 18 de maig i anirà a càrrec de l'Orquestra Filharmònica de Londres. La resta dels esdeveniments musicals tindran lloc el 8 de juny (interpretat per la Filharmònica de Viena), el 23 de setembre (Orquestra Juvenil Danúbia d'Hongria) i el 22 d'octubre (Orquestra Simfònica de Brno, República Txeca).

Característiques del calendari

El calendari de l'Any Sant 2000 és una eina amb què, seguint el ritme de l'any litúrgic, s'indiquen les principals celebracions de l'Any jubilar i que són d'una triple índole: a) litúrgica, ja que constitueixen la trama essencial del Calendari; b) jubilar, perquè estan unides a les tradicions pròpies dels anys sants, i comprenen, sobretot, les celebracions penitencials i les peregrinacions de fidels, que, sovint, pertanyen a una mateixa comunitat eclesial o tenen particulars vincles de professió o existencials (jubileus dels treballadors, dels esportistes, dels malalts, dels empresonats...), i c) eclesial, perquè fan referència a les «jornades tradicionals» (jornada dels joves, de les famílies...) o a certs esdeveniments habi-

El calendari del 2000 està atent a la figura de Maria.

tuals en la vida de l'Església (congrés eucarístic internacional, congrés mariologicomarià internacional...), o bé perquè tenen a veure amb esdeveniments i situacions que l'Església commemorarà i viurà segons les indicacions donades pel Sant Pare a la carta apostòlica *Tertio millennio adveniente* (TMA), com és la memòria dels «nous màrtirs». Els aspectes catequètic, missioner i social queden oportunament remarcats al calendari, que preveu celebracions particulars que tendeixen a sensibilitzar els cristians i l'opinió pública respecte d'aquests temes importants del magisteri eclesial. Les tres formes de celebracions coincidiran sovint; per la qual cosa, en una mateixa assemblea litúrgica hi haurà una pluralitat d'aspectes.

El calendari és eminentment romà. Per motius històrics, des que l'accés dels fidels a Jerusalem i als indrets sants es va

fer difícil, Roma es va transformar en la meta principal de les peregrinacions. Bonifaci VIII († 1302), que va instituir el primer Any Sant de la història el 1300, va imprimir amb la butlla *Antiquorum habet* un fort caràcter romà en l'any jubilar. La qualitat romana del calendari del 2000 rau en el fet que el Sant Pare és el bisbe de Roma, i en les insignes memòries de què Roma és custòdia: com les dels apòstols Pere i Pau, així com la d'innombrables màrtirs que van confessar la seva fe en Crist amb la paraula, la conducta, el sacrifici de la vida.

La condició singular de l'urbs, seu episcopal del romà Pontífex, i el fet que per primer cop el Jubileu se celebra contemporàniament a Roma, a Terra Santa i a les Esglésies locals, fan que el calendari no sigui només romà sinó també orientat a tota l'Església. També

serà un calendari ecumènic.

Un calendari litúrgic, per la seva naturalesa, no conté indicacions relatives als exercicis pietosos. El calendari de l'Any Sant 2000, en canvi, les ofereix. Això és perquè no pocs exercicis de l'any jubilar —processons, celebracions penitencials, adoració eucarística, viacrucis— tenen una matriu popular. Per això, el calendari preveu per als divendres de Quaresma i per a altres dies marcats pel misteri de la passió de Crist l'exercici del viacrucis; i per a algunes festes i memòries de la Mare del Senyor, l'oració del Sant Rosari. S'espera que les celebracions penitencials del 2000, a més d'estar orientades a la conversió individual, tinguin com a objecte demanar perdó per les actituds i els comportaments que exigeixen conversió.

En l'esdeveniment commemoratiu del Gran Jubileu de l'Any 2000 —l'encarna-

ció del Verb i el naixement de Crist— Maria de Natzeret ha tingut un paper essencial: en l'encarnació ha acollit, en nom i en representació del seu poble i de la humanitat, el Fill de Déu.

Activitats caritatives

Tot un seguit d'activitats caritatives a càrrec de l'Església, sobretot a la diòcesi de Roma, tindran lloc durant l'Any Sant del 2000. El Cercle de Sant Pere ha dut a terme nombroses iniciatives caritatives a Roma des que es va fundar el 1869. El Cercle és l'encarregat de recollir l'òbol de Sant Pere a la diòcesi de Roma: aquesta oferta es lliura al Papa, que la destina a les obres de caritat per ell triades. El Cercle també té a càrrec seu la capella situada a l'interior del Coliseu, on se celebra missa tots els diumenges de l'any. Al llarg de l'any jubilar, el Cercle de Sant Pere subministrà menjar als necessitats que arriben a Roma en pelegrinatge. Els àpats se serviran en quioscos especialment instal·lats a cadascuna de les quatre basíliques patriarcal (200 menjars a Sant Pere i 100 a cadascuna de les altres basíliques). Actualment a tot Itàlia hi ha 400 cases posades a disposició per entitats eclesiàstiques, que oferiran acollida a preus reduïts, mentre n'hi ha més de 40 que oferiran hospitalitat gratuïta; 26.000 llits en total.

Càritas de Roma, durant el Jubileu, es proposa potenciar els seus serveis, en particular, pel que fa a la manutenció, a l'allotjament i a l'assistència sanitària. Quant a les iniciatives per a l'Any Sant a Roma, cal assenyalar entre d'altres el reforç dels serveis de menjar per als pobres; l'obertura d'un centre d'acollida per als pelegrins malalts de sida; la publicació d'una guia per visitar els indrets de culte i d'oració dels emigrants; i la realització d'una nova edició de la guia sobre els serveis socials i sanitaris de la ciutat. Entre d'altres accions d'àmbit internacional, es va esmentar el rescat d'infants soldats procedents de Sierra Leone.

Lluís Serra i Llansana

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

KENYA

L'Església, constructora de pau

NAIROBI.— Seixanta bisbes catòlics de Burundi, Ruanda i la República Democràtica del Congo s'han reunit a Nairobi, convocats per l'Associació de Conferències Episcopals d'Àfrica Central. El cardenal Jozef Tomko, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles va recordar la violència que ha afectat als pobles de la regió dels Grans Llacs i que ha provocat que «molts fills de l'Església hagin mort, víctimes d'acusacions falses, venjança o indiferència». Durant els últims cinc anys han estat assassinats més de cent sacerdots, religiosos i laics catòlics, que es van negar a odiar i van patir valentament com a testimonis d'amor fratern en silenci. El cardenal no va oblidar el bisbe de Gikongoro (Ruanda), Mons. Agustín Misago, acusat sense proves de complicitat en el genocidi del 1994. També va recordar als bisbes que la seva missió no és pas fer política i els va convidar a treballar al servei de la veritat, l'amor, els principis morals fonamentals, de la llibertat religiosa i dels drets humans. (*Fides*)

ARGENTINA

Entitats catòliques critiquen la llei de salut reproductiva

BUENOS AIRES.— La Comissió Catòlica per a la Campanya Mundial contra la Fam i altres d'afiliades han rebutjat un projecte de llei que promou la difusió del control de natalitat perquè «vulnera el dret a la vida» i «afegeix anticonceptius que són veritables abortius». Els grups han denunciat que el projecte atempta i vulnera el dret dels pares a educar els seus fills d'acord amb les seves conviccions morals i religioses i limita l'autonomia dels establiments educatius de gestió estatal i privada. (*ACI*)

Israel

Més protestes per la mesquita de Natzaret

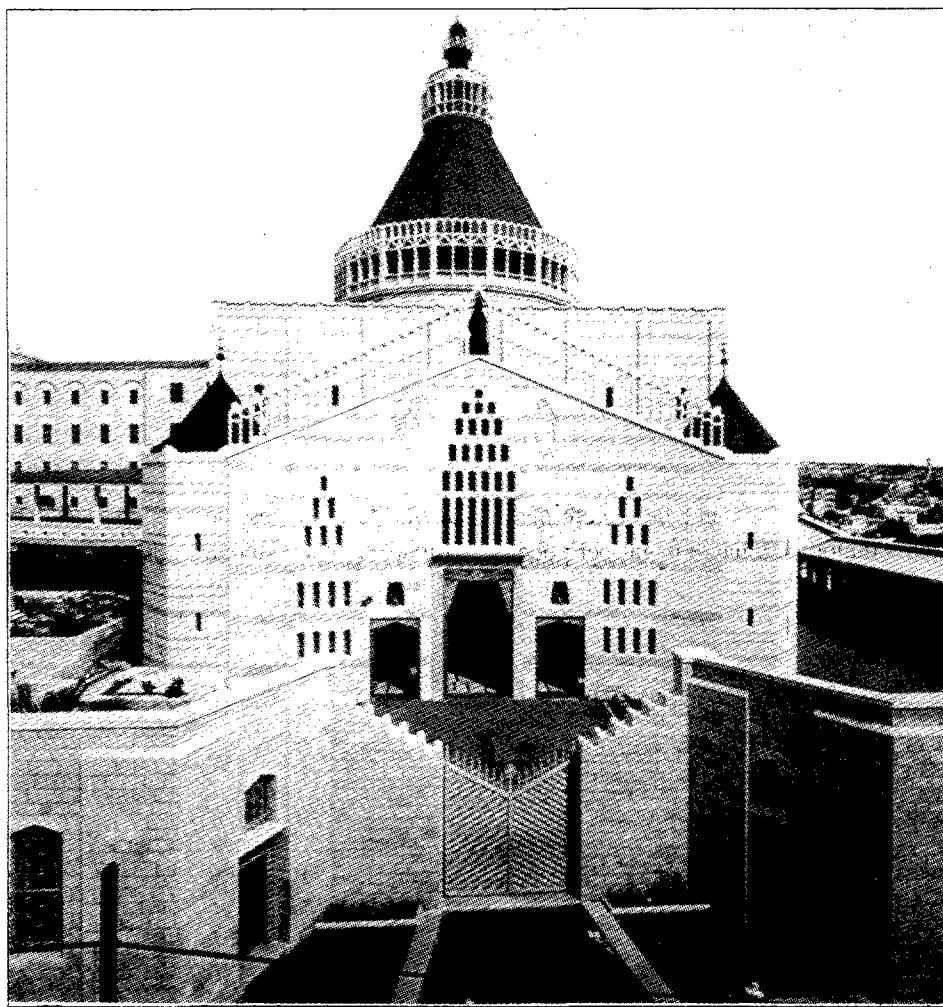
■ Els santuaris de Terra Santa, tancats durant dos dies

JERUSALEM.— La decisió del Govern israelià d'autoritzar la construcció d'una mesquita a pocs metres de la basílica de l'Anunciació, a Natzaret, «sembla que posa els fonaments per a futurs conflictes i tensions entre les dues comunitats religioses,

cristiana i islàmica». Així ho ha afirmat el portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro Valls, que considera que «l'autoritat política en aquest cas té una gran responsabilitat, ja que en lloc d'afavorir la unitat, crea les bases per fomentar la divisió».

Aquesta declaració es va produir el segon i últim dia de tancament de les esglésies cristianes a Terra Santa, per protestar contra la construcció de la mesquita. Durant el 22 i el 23 de novembre, els patriarques llatí (Michel Sabbah), ortodox grec (Diosdoros I) i armeni (Torkom Manoogian), i el custodi de Terra Santa (Giovanni Battistelli) van acordar tancar els temples com a senyal de protesta, ja que creuen que l'edificació de la mesquita «suposa una clara discriminació contra la comunitat cristiana a Galilea i l'incompliment de la llei per part del Govern i d'un intent de promoure interessos electorals a costa de la unitat nacional del poble palestí a la regió».

La construcció de la mesquita no només ha provocat el rebuig de la comunitat cristiana. Els països àrabs propers i en especial els territoris palestins han mostrat el seu suport als cristians. En aquest sentit, el Consell Islàmic de Jerusalem ha divulgat un comunicat en què mostra la seva oposició a aquest projecte. I no és que la Santa Seu i el Consell Islàmic siguin contraris a la construcció de la mesquita de Jerusalem, sinó que s'oposen als objectius particulars d'un grup fonamentalista de la zona, que amb la construcció del temple vol llançar una provocació als milions de pelegrins que rep la basílica de l'Anunciació. En diverses ocasions, especialment la Pasqua passada, aquest grup ha agredit els cristians, les seves botigues i els seus cotxes propers a la basílica, sense que la policia hi inter-

La mesquita es vol construir a prop de la basílica de l'Anunciació.

vingués. Segons els cristians, el Govern ha donat la raó a la violència amb què els fonamentalistes han reivindicat les seves pretensions.

Pau entre les comunitats

«Hi ha molts mediadors compromesos amb la recerca d'una sortida a la crisi. S'ha d'entrar en un clima de pacificació, mirar el futur junts, cristians i musulmans. Òbviament, les tensions o la pacificació influiran en la visita del Papa», ha dit Mons. Michel Sabbah. Segons el patriarca llatí, vistes les provocacions hostils i els atacs, considerant la proximitat de la basílica, no és oportú construir la mesquita en aquest lloc: «Aquí, al terreny de la disputa, es pot edificar un centre de diàleg i de comprensió recíproca entre musulmans i cristians. (...) Vull destacar que en aquest assumpte no es qüestiona cap problema de llibertat religiosa.»

Michel Sabbah confirma que «exigim

El Nadal, festa privada

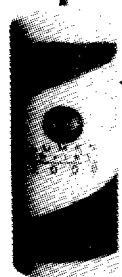
Les autoritats religioses israelianes han arribat a un acord amb la indústria turística que permetrà als pelegrins cristians celebrar l'inici del Jubileu a Terra Santa, però amb algunes restriccions per preservar el «caràcter jueu» de l'Estat. Segons l'acord, els arbres de Nadal hauran d'estar en llocs tancats i els himnes catòlics podran ser cantats només en privat. (*Zenit*)

que la llei s'apliqui de la mateixa manera a tots els ciutadans d'Israel. Els ciutadans han de ser considerats iguals en drets i deures i no pas discriminats». Per la seva part, el ministre d'Interior, Shlomo Ben Ami, ha anunciat que s'instal·larà una comissaria de policia a les proximitats de la basílica per assegurar l'accés dels fidels i dels turistes al temple. (*C.C.*)

CHRISTI

«LUMEN

2000»

DONATIU per cada ciri
(inclosa tramesa): 800 ptes.

Juntament amb les celebracions tradicionals de Cap de Any de cada país, AEN vol oferir la possibilitat que les famílies cristianes dediquin uns moments a encendre un ciri, símbol de Jesús, LLUM DEL MÓN, resin una petita pregària (que s'adjunta amb el ciri) i recordin els nostres germans en la fe necessitats de la resta del món.

Sol·liciteu-lo a les nostres oficines de:

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3
28028 Madrid - tel. 917 259 212
Luis Antúñez, 24, 2n 2a
08003 Barcelona - tel. 932 373 763

Espanya

L'Església expressa el seu malestar per l'«escàndol Telefónica»

■ Diferents dirigents eclesials han criticat durament la pràctica especulativa de les opcions sobre accions («stock options»)

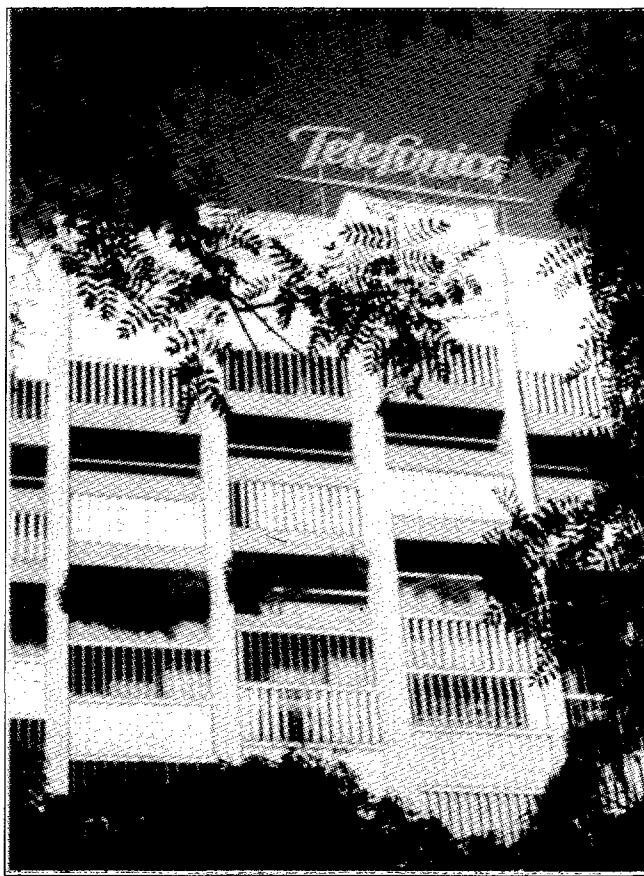
L'Església espanyola no ha pogut guardar silenci enfront d'un «escàndol que clama a Déu». A les crítiques iniciades per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, s'han sumat les de la Delegació de Pastoral Social de la diòcesi de Bilbao i les de la mateixa Conferència Episcopal Espanyola. És la resposta contundent dels bisbes espanyols a unes pràctiques que han arribat a ser titllades d'«immorals». L'enriquiment ràpid de directius de Telefónica com a conseqüència de les opcions de compra sobre les accions de l'empresa Terra, filial de Telefónica, ha despertat un gran malestar en la societat espanyola que l'Església ha volgut fer públic.

Un centenar de directius de Telefónica es podran embutxacar, a partir del 25 de febrer del 2000, entre 30.000 i 45.000 milions de pessetes com a conseqüència del pla d'opcions sobre accions que havien subscrit al febrer del 1997. És el preu, que segons el president de Telefónica, Juan Villalonga, s'ha de pagar per poder «competir amb el món». El que no ha acabat de concretar és qui paga aquest preu i a costa de què. No obstant això, aquestes són preguntes que es fan durant les últimes setmanes els bisbes espanyols, els quals han reaccionat amb duresa davant del que consideren un enriquiment abusiu, fruit d'«una especulació freda, llunyana i passiva», com va afirmar Mons. Carles a Catalunya Ràdio.

L'Església espanyola s'ha vist gairebé en l'obligació de denunciar una situació, que segons Mons. Carles, «clama a Déu, o si no s'hi creu, a la justícia». «És escandalós que alguns, sense moure's de casa, tinguin aquests guanys. Aquí falta alguna cosa. Aquí la fiscalitat ha d'actuar», va demanar el mandatari màxim de l'Església de Barcelona.

sia de Barcelona.

Fins i tot, el mateix sentit del treball es posa en dubte en circumstàncies com aquesta. La Delegació de Pastoral Social de la diòcesi de Bilbao, en una nota feta pública, considera que els beneficis obtinguts pels directius de Telefónica «no tenen cap proporció ni amb els riscos que s'han assumit ni amb els esforços que es fan». En aquest sentit, el portaveu de la CEE, Mons. Juan José Asenjo, també va voler deixar constància que aquesta mena d'enriquiment ràpid i abusiu és «una ofensa per als vuit milions de pobres que hi ha entre nosaltres», i sense anar més lluny «una ofensa per a molts treballadors que reben un salari fruit del seu treball, moltes vegades escàs». Entre aquests treballadors és possible que n'hi hagi alguns dels 100.000 que constitueixen la mateixa plantilla de Telefónica, mentre

Els directius de Telefónica rebran al febrer més de 30.000 milions en beneficis.

que només són uns 100 els que veuen multiplicar els seus guanys com a conseqüència d'un privilegi concedit pel seu president.

Amb una certa tristesa, l'Església comprova dia rere dia també en la societat, com afirmava Mons. Asenjo, «una exaltació desmesurada dels diners», a la qual se suma un «ideal d'enriquir-se en molt poc temps sense estalviar mitjans per aconseguir-ho ni atènyer-se a altres valors». Ara més que mai, en vigílies de l'any jubilar, l'Església demana un compromís

Què són les opcions sobre accions?

Les anomenades normalment *stock options* consisteixen en el dret d'adquirir un títol de borsa a un preu determinat i en una data límit específica. El benefici que s'obté és la diferència entre el preu pactat i el real en el temps establert. Quan a l'establiment d'un pla de *stock options* s'afegeix la circumstància de disposar d'informació privilegiada i de la sortida al mercat d'unes accions la cotització de les quals s'espera que pugi ràpidament, el risc és mínim i els beneficis poden ser molt significatius.

De fet, la possibilitat de tenir opcions sobre accions és una fórmula habitual de retribució de directius, els guanys de les quals es vinculen a la cotització en borsa de l'empresa. Es crea una fidelitat davant de la perspectiva del cobrament de plusvàlues substancials. Tan substancials que es poden convertir en milionaris, com ha passat amb els 100 directius de Telefónica i la seva filial Terra, el repartiment dels quals en aquest sentit pot ascendir a entre 30.000 i 45.000 milions.

als cristians i a les administracions perquè no es continuïn produint injustícies d'aquesta mena. El president de la CEE, Mons. Antonio María Rouco, va arribar fins i tot a aprofitar el discurs inaugural de l'Assemblea Plenària de la CEE, per instar a recuperar l'esperit del Concili Vaticà II i promoure «el principi del bé comú, basat en el desenvolupament de la justícia social i de la solidaritat amb els més pobres».

Samuel Gutiérrez

Reforma als estatuts de la Conferència Episcopal

MADRID.— La LXXIII Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola celebrada la setmana passada a Madrid va aprovar una reforma dels estatuts en conformitat amb la carta apostòlica de Joan Pau II *Apostolos suos*. Com a segona gran qüestió de l'Assemblea, els bisbes reunits també van estudiar les normes bàsiques per a la formació de diaques permanents a Espanya. En l'apartat econòmic, es van debatre i aprovar els balanços del 98 i la distribució del Fons interdiocesà per a l'any 2000.

En l'Assemblea Plenària d'aquest any s'ha donat un interès especial al que serà gran tema de l'Església per als propers

mesos, el Jubileu de l'any 2000, que començarà la Nit de Nadal amb l'obertura de la Porta Santa de la basílica de Sant Pere del Vaticà. El president de la CEE, Mons. Antonio M. Rouco, va instar diverses vegades tots els cristians a aprofitar el Jubileu per «viure una gran experiència interior». I és que els bisbes espanyols creuen sincerament que l'any 2000 ha de ser una gran «ocasió per refermar la fe en Crist Salvador» i «oferir als homes la possibilitat de trobar-se amb la joia de l'Evangeli». Tot això demana un gran esforç missioner per part dels cristians, que han d'expressar el goig de celebrar els 2.000 anys d'Encarnació de Jesucrist. (S.G.A.)

VIATGES MAGISTER

Som l'única Agència de Viatges de Catalunya dedicada exclusivament al turisme religiós.

15 anys al servei de les Parròquies i Comunitats Cristianes de Catalunya, transportant més de 10.000 pelegrins.

EL MILLOR EQUIP

EL MILLOR VIATGE

TERRA SANTA - ROMA

Altres destinacions:

- Ruta de l'Exode.
- Rutes Franciscanes.
- Rutes de Sant Pau.
- Rutes Marianes.

C/ Roger de Llúria, 67-69, pis 4t • 08009 BARCELONA
Tel.: 93 487 94 23 - Fax: 93 487 95 90 • E-mail: viajesmagister@worldonline.es

Espanya

Toledo acull un fòrum de debat interconfessional

■ La Direcció General d'Afers Religiosos va organitzar els dies 29 i 30 de novembre una trobada sobre llibertat religiosa

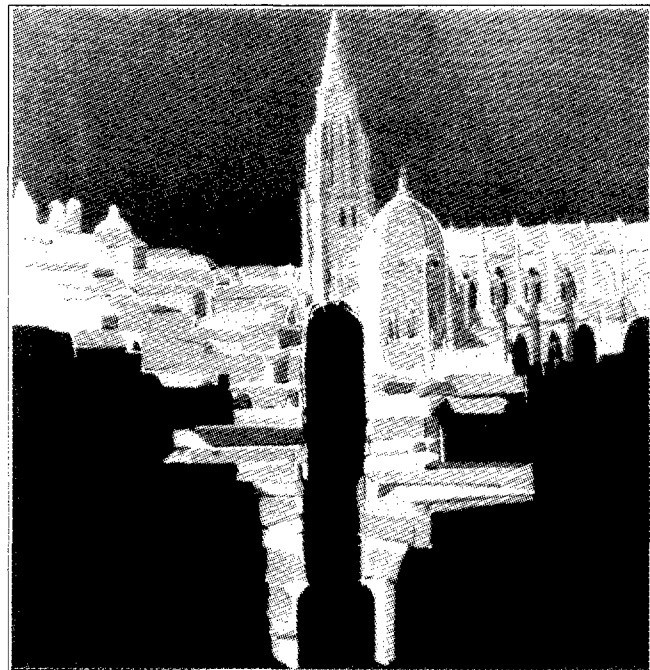
TOLEDO.— El fet religiós està reconegut a la Constitució espanyola no només com a valor, sinó també com a bé social. El seu respecte, sigui de la confessió que sigui, serà un dels grans reptes nacionals i internacionals per al tercer mil·lenni. Amb l'objectiu d'estudiar i aprofundir el tema de la llibertat religiosa a Espanya des del punt de vista del cristianisme, s'han reunit aquesta setmana a Toledo un seguit d'especialistes de camps molt diversos. Sociòlegs, teòlegs, juristes i periodistes han participat en un debat que aspira a obrir noves vies de diàleg i millorar la convivència religiosa.

La ciutat de Toledo, símbol de convivència interreligiosa durant molts anys a l'Estat espanyol, ha estat l'escenari de la trobada sobre dignitat humana i llibertat religiosa que va tenir lloc els dies 29 i 30 de novembre. Aquest espai per al diàleg interconfessional des d'una perspectiva cristiana ha estat organitzat per la Direcció General d'Afers Religiosos amb la col·laboració de l'Ajuntament de Toledo. L'objectiu principal ha estat el de treballar entre experts de les diferents confessions

cristianes, ja siguin catòlics, ortodoxos o protestants, aquests temes amb tanta repercussió a l'actualitat i traslladar a les institucions i a la societat en general la urgent necessitat de respecte i tolerància en aquest àmbit.

La trobada ha volgut tenir un enfoc més nacional que la de l'any passat, també organitzada a Toledo, i que va comptar amb l'assistència de representants de les tres grans religions del món: islam, judaisme i cristianisme.

Cartell il·lustratiu de la trobada sobre la llibertat religiosa celebrada aquesta setmana a Toledo.

Aquest any també s'ha volgut concretar més el tema, la dignitat humana i la llibertat religiosa, encara que abordant-lo únicament des de la perspectiva cristiana, que és la majoritària a l'Estat espanyol.

A part dels sociòlegs, juristes i teòlegs, la Direcció General d'Afers Religiosos també ha donat la paraula en una de les taules rodones a periodistes que cobreixen la informació religiosa. Per a la subdirectora de Relacions Religioses Institucionals, Rosa Maria Martínez de Codes, «els mitjans de

comunicació fan un paper molt important en la societat actual, i la seva opinió sobre aquest tema també s'hauria de tenir en compte».

Els organitzadors i els participants de la trobada consideren una exigència democràtica el respecte al pluralisme, sigui del tipus que sigui, i han fet menció especial en la necessitat de conscienciar a favor d'una llibertat religiosa, que com afirma Martínez de Codes, «no només constitueix un dels fonaments de la nostra Constitució, sinó que és un deure de tot ésser humà». (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA
SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

El Papa suscita un interessant debat amb la seva primera catequesi després de les vacances

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

N.I.F.

D.P.

Població

Tel.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de: CATALUNYA CRISTIANA (Departament de Subscripcions). Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Carta Dominical

Augsburg, un pas d'acostament catòlic-luterà

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Augsburg era el 1518 una ciutat lliure de l'Imperi, riquíssima pel seu comerç, famosa pels seus banquers, de carrers estrets i mansions senyorials. Allà arribà Luter el 7 d'octubre i s'hostatjà en el convent dels carmelites, el prior del qual era un bon amic seu, ja que no hi havia a la ciutat cap convent del seu orde, els agustins. La finalitat del viatge era trobar-se amb el Cardenal legat pontifici, el famós teòleg Gaetà, en un intent d'arranjar la situació. No hi va haver acord i Martí Luter va sortir d'Augsburg el dia 20 i va arribar a Wittenberg el 31 d'octubre, justament el primer aniversari del famós dia de les 95 tesis.

Què havia passat aquell dia? Tots els historiadors han repetit que, aquell dia al migdia, fra Martí, professor de Teologia, fixà a les portes de la Schlosskirche de Wittenberg les 95 tesis sobre les indulgències, convidant a una disputa pública sobre elles. Avui són molts els qui pensen que, si bé és cert que les tesis foren impreses i divulgades, no ho és tant que s'anunciessin a les portes de les esglésies, tal com succeïa aleshores en les disputes acadèmiques. Sí que és cert que no va tenir lloc la disputa, ja que el mateix Luter afirmà que no s'havia presentat cap dels doctes als qui es dirigia la invitació. També convé dir que les tesis no tenen el caràcter marcadament revolucionari amb què se les ha volgut presentar. El teòleg protestant Paul Wernle les definí com a «sorprenentment catòliques». I el teòleg catòlic Iserloh afirma que totes es poden presentar com a ortodoxes o com a qüestions aleshores discutibles.

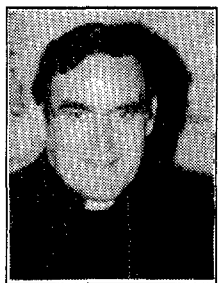
El 31 d'octubre, aniversari de les tesis de 1517, però sobretot de la Confessió d'Augsburg de 1530 —important document per als luterans—, catòlics i luterans han signat a la mateixa ciutat l'acord sobre la doctrina de la justificació, un punt molt important doctrinalment per a qualsevol cristià. Joan Pau II, promotor esperançat i

perseverant de la unitat cristiana, l'ha saludat com un pas important. La Federació Luterana Mundial i l'Església catòlica han redactat en aquesta ocasió un comunicat oficial comú. Ningú no es considera vencedor ni vençut. A l'inici del document (núm. 2) s'afirma que «s'acredita el consens assolit...», de manera que quedi clar que les anteriors condemnes doctrinals mútues no són aplicables a l'ensenyament d'ambdues parts, tal com aquest es presenta en la Declaració conjunta». El respecte mutu es reitera, entre altres llocs, en les paraules finals: «La resposta de l'Església catòlica no pretén posar en qüestió l'autoritat dels Sínodes luterans o de la Federació Luterana Mundial. L'Església catòlica i la Federació Luterana Mundial van iniciar el diàleg i l'han portat a terme com a parts amb drets iguals —*par cum pari*. Malgrat les diferents concepcions sobre l'autoritat en l'Església, cada part respecta el procés propi de l'altra per assolir les decisions doctrinals.»

L'abraçada d'Augsburg és un motiu per donar gràcies a Déu i per continuar pregant i esforçant-nos en tot allò que pugui fer realitat les paraules de Jesús, que fa 30 anys vaig posar com a lema del meu segell episcopal: «*Ut omnes unum sint*»: que tots siguin u.

Paraula i vida

La flor de l'Advent

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Ha començat el temps d'Advent; són quatre setmanes que ens preparen per a la celebració litúrgica del Nadal. La Mare de Déu apareix en la penombra de l'Advent com la seva flor més pura i com el màxim exponent de la seva expectació. Per això l'Advent és el temps marià per antonomàsia, i la festa mariana pròpia d'aquest temps litúrgic és la de la Immaculada Concepció.

Aquesta festa de la Immaculada ens recorda que Maria fou preservada de tota màcula de pecat original i enriquida amb la plenitud de la gràcia des del primer moment de la seva concepció. Aquest dogma de fe fou

proclamat pel papa Pius IX, l'any 1854, fonamentant-se en la fe de l'Església sobre aquest misteri marià.

Maria va rebre aquest privilegi perquè esdevindria Mare del Fill de Déu. La seva immunitat original fou possible gràcies als mèrits futurs de Crist. Maria, certament, també fou redimida. Ella fou la primera redimida, la redimida de la manera més sublim, el fruit més digne i el trofeu més excels de la Redempció.

En Maria Immaculada la naturalesa es presenta amb la seva esplendor original, encara no profanada, i la mesura de la seva gràcia inicial supera extraordinàriament la gràcia final dels sants. Tanmateix ella és una criatura com tots nosaltres, és un brot de la nostra nissaga. Per això ella és molt a prop nostre i la podem imitar.

En el cor de l'Advent pren relleu especial la figura de Maria de Natzaret, gràvida de la Paraula. Ella l'ha acollida en el seu cor de verge, i en el seu si maternal s'ha fet carn de salvació. Des d'aleshores Déu és l'Emmanuel, Ell és amb nosaltres.

El pecat existeix com a mal moral. Hi ha una lluita tràgica entre el bé i el mal en la història de la humanitat i de cada persona en concret. Així ho expressava l'antic

poeta Ovidi: «Veig el que és millor i ho aprovo, però segueixo el pitjor.» I és en la realitat d'aquesta lluita on es desenvolupa l'existència humana.

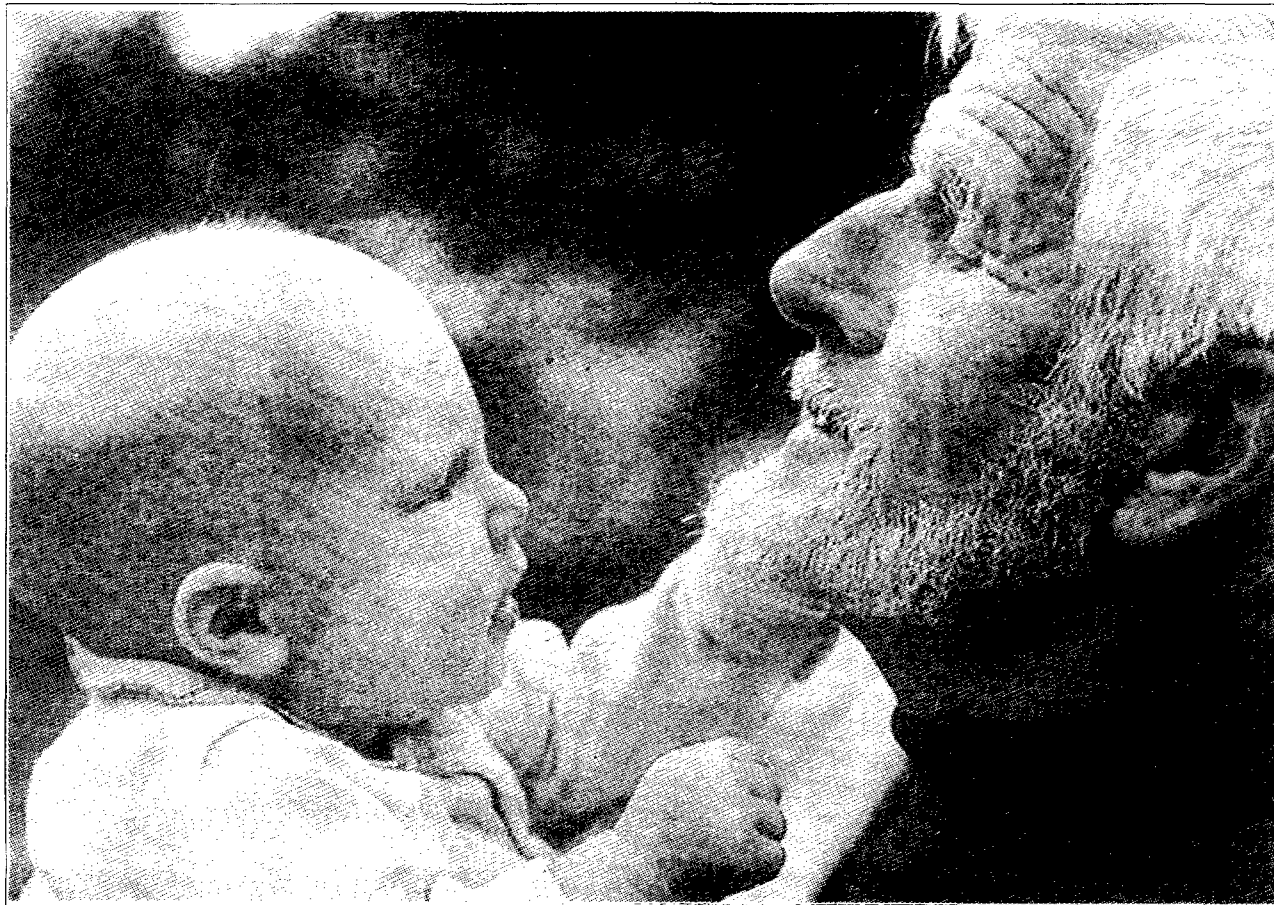
Maria Immaculada és l'afirmació divina del triomf del bé sobre el mal. Ella fou concebuda sense pecat original i va viure sense pecat, i no va refusar mai a Déu la més mínima prova d'amor. La intuïció poètica de Bernanos adverteix això: «Els antics dimonis familiars de l'home [...], els terribles patriarques que han guiat els passos d'Adam en el llindar del món maleït, l'Astúcia i l'Orgull, miren de lluny aquesta criatura [Maria], col·locada fora del seu abast i invulnerable.»

Déu va voler que la Immaculada fos bella als seus ulls i perfecta davant la mirada dels homes. Però ho va voler sense que deixés de ser una dona, sense restar res a la seva feminitat; al contrari, sublimant el seu amor, la seva delicadesa, la seva sensibilitat i la seva entrega generosa als altres.

Quan les dones, les esposes i les mares s'emmirallen en Maria, realitzen adequadament la seva gran vocació, com ho va fer ella. Enfront de tant d'egoisme i de tanta immoralitat cal l'aportació positiva i entranyablement humanitzadora de la dona.

opinió

Zoom

Què hi ha de més emotiu que l'amor dels avis envers els néts o besnéts, que són el millor regal per a la seva vellesa, la continuïtat il·lusionadament esperada des del dia que va venir al món el primer fill? Res no pot comparar-s'hi, res no és més estimat. No té substitut possible. Perquè és la manifestació més pura de l'amor, que l'infant capta interessadament...

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

No a l'ús de nens
«soldat»

«La guerra no és un joc de nens: stop a l'ús de nens soldat!» Aquest és el lema d'una campanya organitzada a Itàlia per abolir la militància de nens als camps de guerra.

Tres-cents mil menors d'edat a tot el món són obligats a combatre, a disparar fusells i bombes de mà contra l'enemic. És urgent posar fi a un abús absurd i dolorós.

Per aconseguir-ho, a Itàlia s'ha organitzat una campanya nacional de recollida de signatures per part d'una coalició formada per diverses associacions, entre elles, Amnistia Internacional, el Comitè de l'Unicef, i d'altres de menys significat en la mateixa Itàlia.

Els promotors i organitzadors repeteixen que «la guerra no és un joc de nens», i els signants demanen al

Parlament italià que modifiqui la llei vigent, i que estableixi els 18 anys com a l'edat mínima per reclutar soldats a les files militars.

Itàlia es troba entre els 49 països del món que encara permeten enrolar a la guerra menors d'edat. La petició esmentada insta el govern al fet que l'ONU estableixi també els 18 anys com a edat mínima per al servei militar. Al president de la República, Carlo Azeglio Ciampi, se li va demanar el gest simbòlic de col·locar una corona de flors en record de tots els nens i adolescents morts cruelment als camps de concentració, amb motiu de la jornada al Soldat Desconegut, que va tenir lloc el 4 de novembre.

Milers de voluntaris s'han mobilitzat pels carrers i les places de cinquanta ciutats italianes per aconseguir aquests propòsits. En les mobilitzacions hi havia grups de pares els fills dels quals van morir a la guerra. «No demanem diners —subratllen els organitzadors—, sinó un compromís seriós, públic i extensiu a tot el món per posar fi a una situació irracional i monstruosa.»

Aquests compromisos s'han demanat a tots els governs d'Occident i Orient, del Nord i del Sud, entre ells Espanya.

Prosperaran aquestes iniciatives? El temps ho dirà.

Notes
insignificants

Germà Adrià

Ens hem de
preparar

Aquesta setmana parlem del segon diumenge d'Advent.

Fa milers d'anys que preparem la vinguda del Senyor. Un poble elegit entre tots els pobles de la terra.

Patriarques, èxodes, guerres, profetes, reis. Tot conduïa cap al Messies. Era la Llum llunyana de tots els temps. Era l'objectiu de salvació.

I ja en vigílies que aparegués amb la seva veu i la seva mirada, i la seva bondat i els seus miracles i la seva creu, apareix el precursor.

Una persona estranya. Al desert. Mig despul·lat. I menjava el que ningú no menjaria. I clamava la conversió i el penediment dels pecats i donava pistes per a qui apareixeria d'un moment a l'altre.

I la gent, els jueus expectants, hi acudien sorpresos; l'escoltaven i es deixaven purificar.

Venia, era ja a la porta, estava entre ells, el Messies Salvador.

El l'Església ens convida a preparar el Nadal. Com si el Nadal no hagués estat únic, irreplicable.

No obstant això, si volem reproduir i reviuir aquest Nadal únic, amb el que nosaltres anomenem el Nadal, també ens hem de preparar.

I ja ho crec que ens preparem: els fabricants de roba, de dolços, de joguines, de sorpreses, de menuderies..., tothom prepara el Nadal àvidament.

Moltes famílies ja calculen el que compraran, on passaran aquests dies, quins regals es faran, quines joguines compraran als nens, quins espectacles aniran a veure... Preparen el Nadal.

El Nadal tan sols ha de ser això?

No podem romandre en silenci i pensar si no podríem celebrar-lo d'una altra manera més íntima, més religiosa, més semblant a la invitació del Precursor?

I no podríem, fins i tot, asseure'ns en família i descobrir un Nadal diferent a casa, i amb els veïns i amb la família i amb els amics i amb els fidels de la parròquia?

Potser podríem aprofitar per refer els llaços amb algun familiar o amic que tenim una mica oblidat.

Potser podríem determinar un tant per cent del nostre pressupost per destinar-lo a d'altres que només en tenen un de mínim.

Potser podríem visitar algun veí a qui no visita mai ningú, encara que està sol, perquè és gran o està malalt.

Potser, fins i tot, podríem pensar a convidar a la nostra taula de Nadal algú que està sol, un vagabund.

Potser podríem portar un regal a aquell que mai no en rep cap.

I aleshores sí, aleshores podríem anar a missa del Gall i cantar Nadales fins a quedar afònics.

I el Nen, des del seu bressol, somriuria en fer-li petons i aplaudiria d'alegria els nostres Parenostres.

Fins i tot, la Mare de Déu baixaria de l'altar amb el Nen als braços, i ens l'oferiria perquè també descansés un moment en els nostres.

Ecoltem el Baptista. Què ens diria avui?

PRO CAMBRIL Església STA. TERESINA

IV SUBHASTA D'ART

PINTURA, DIBUIX, ESCULTURA, CERÀMICA I ALTRES

Sala Mn. Jaume Oliveras (Via Augusta, 68, entrada c/. St. Marc) - Barcelona

Exposició: del 28 de novembre al 8 de desembre

Horari: de 18 a 20 hores

Subhasta: Dijous dia 9 de desembre de 1999, a les 20 hores

Entrada per Via Augusta.

Informació: 93 815 84 30 - 93 218 58 15

93 218 46 01 - 93 435 93 09

Amb la col.laboració d'ACEA

Participa-hi!

Punt de vista

Jordi Bassas i Ribalta

Temor de Déu

Aquesta expressió, tot i que és present a l'Escriptura i en els pares de l'Església, avui és tema tabú. Hi ha autèntic «terror» de parlar del *temor de Déu*. A la vella catequètica, formava part dels «set dóns de l'Esperit Sant». Avui fins i tot se'l considera manca de confiança en aquest mateix Esperit. Si «Déu és amor», i, segons sant Pau, ens hi podem adreçar amb l'expressió «abbà» («papà»), això sembla descartar qualsevol sentiment de *temor* en la nostra relació amb Déu. Però, és així de debò?

L'expressió *temor de Déu* prové d'una època en què la gent tenia molt clares dues coses. Primera, que Déu és l'expressió suprema de la *realitat*. Segona, que la *realitat*, tal com se'ns mostra, és misteriosa, hostil i temible. Per tant, en llenguatge antropomòrfic, el «rostre» de Déu no pot deixar de mostrar el caràcter *temible* que per a nosaltres té aquesta *realitat*. L'Antic Testament ho diu ben clar: ningú no pot veure Déu sense morir; per això quan Jahvé passa pel costat de Moisés, ho fa «d'esquena».

Que la *realitat* és hostil i temible per a l'home, no fa falta demostrar-ho. Qui no s'esgarrija davant dels elements desencadenats, tempestes, terratrèmols, sismes submarins, inundacions, sequeres, plagues d'insectes? Qui no s'omple d'horror davant de les cruels malalties que poden afectar el gènere humà, sense distinció d'edats, sexes, ni condicions socials? Qui no s'esborrona davant de la maldat que pot niuar en l'ànima humana i de les crueltats a què pot empènyer, tortures, guerres, genocidis? Doncs, aquesta Realitat (en majúscula) ha sortit de les mans d'un únic i sol Creador, si no és que ens adherim a doctrines dualistes, a l'estil del zoroastrisme persa, o del marcionisme postcristià. Per tant, no té res d'estrany que el caràcter temible de la Realitat hagués induït a pensar en les característiques temibles del propi Creador. Com no ha de ser temible l'autor de totes les coses que ens omplen de temor? Com no ha de ser anomenat *Rex tremendae maiestatis*?

L'espiritualitat cristiana s'havia mogut tradicionalment

entorn de dos grans eixos. D'una banda, la imatge evangèlica del Déu Pare amorós que tot ho vol salvar i que es preocupa fins al mínim detall per les seves creatures. De l'altra, la idea del Déu que inspira *gran temor* (*phobos megas*) a tot aquell a qui es manifesta. Fins en un himne eucarístic tan poc tremendista com l'*Ubi caritas*, hi trobem l'estrofa «*Timeamus et amemus Deum vivum*» («Tinguem temor i amor al Deu vivent»). Fins fa poques dècades, no semblava que el sentiment de temor fos contradictori amb el d'amor; ben al contrari, hom considerava que tot amor sincer comportava un respecte, i per tant un cert temor reverencial, envers la persona estimada. En el fons, es partia de la mateixa intuïció religiosa: l'altre havia de ser contemplat en el respecte al seu misteri íntim, el qual sempre implicava quelcom d'indefinible i d'inabastable. I tot misteri, ni que sigui el de la persona estimada que tens al costat, indueix sempre a una actitud sanament temerosa.

La gran heretgia del nostre temps és haver esmicolat el misteri de l'altre en un procés d'objectivació creixent. L'altre és important no pel seu misteri intrínsec, sinó per la qualitat i quantitat de les prestacions que em pot atorgar. L'altre, per a mi, té un sentit utilitari, en forma de plaer, de companyia, de complicitat, d'amistat, d'enemistat, o del que sigui. Però ben poques vegades és un autèntic subjecte personal a qui *contemplar* i *deixar fer* en la seva específica singularitat. El tracte amb l'altre ha perdut el sentit d'*admiració* (lit. «mirar a distància») per caure en una pura *ponderació* (lit. «prendre les mides»). Revestida d'una capa aparent d'igualitarisme, la relació amb l'altre tendeix a veure-hi no un «tu», sinó senzillament un «no jo».

Exactament el mateix es pot aplicar a la religió. La crisi del *temor de Déu* obeeix, en realitat, al mateix procés de *ponderació* que dèiem. Quan parlem de Déu, no el deixem *ser allò que és*, sinó allò que voldríem *que fos*. Per dir-ho en termes bíblics, rebutgem el «JO SÓC» del Sinaí i el substituïm pel «Tú has de ser» del vedell d'or. Jubilem Déu de la Realitat per internar-lo en el geriàtric de la *Idealitat*. Allí dintre, no ens inspira cap temor, sinó més aviat llàstima, o pura indiferència. La Realitat queda abandonada a unes lleis sense legislador i l'antic *temor reverencial* es converteix en *terrors irracionals*. Sense el *temor de Déu* tots els *terrors de l'infern* són possibles, aquí i ara. Els psiquiatres, els artistes i els cineastes ens ho estan advertint. Que demà no sigui massa tard.

saber escoltar

El més misteriós que posseïm: la intimitat

M'interessen les entrevistes dels periòdics i per això acostumo a llegir-les. Hi ha persones que diuen coses interessants. D'altres no aporten res de nou. Normal.

Un psiquiatre, dies enrere, en un d'aquests entrevistes, proposava un viatge cap a si mateix. Es tractava de preguntar-se on volia anar la persona, què li interessava i quines eren les seves capacitats. Una feina prou interessant. Fins i tot difícil. Perquè, en realitat, deia el doctor, es tractava de la intimitat. Una tasca interior que cadascú realitza en ell mateix. Afirmava que tothom ha de mantenir una parcel·la d'intimitat, la cosa més misteriosa que posseïx.

Com assolir, però, la intimitat? Amb estones de solitud. Sense defugir la soledat i enfrontant-se amb un mateix. Solem, actualment, estar sempre ocupats, sense ni un moment de silenci per a la reflexió. Utilitzem la televisió i la ràdio a fi de no estar sols. Tanmateix, la solitud no ha d'espantar ningú. I, d'alguna manera, ha de ser desitjada i procurada en determinades ocasions. Perquè és un espai que permet la forja de la personalitat.

Perquè assossega i ajuda a actuar adequadament. Perquè fa aprofundir en el sentit i el goig tant de la vida com de la comunicació personal.

La solitud no cercada pot dur molt sofriment. I la que és excessiva és camí de problemes de personalitat i de depressions. Per això mateix cal trobar la síntesi entre la soledat volguda, en força ocasions, i la comunicació amb els altres. Solitud per pensar, per pregar, per llegir, per conèixer-se a si mateix, per ordenar la vida... Solitud que prepara una conversa amable, distesa i interessant. Solitud que ajuda a obviar la superficialitat en el tracte amb els altres i que promou el bon tracte, el sa interès per la vida dels amics i l'alegria de l'intercanvi tant de pensaments com d'opinions. Tensió entre solitud i convivència. Dues realitats que es complementen. I que són necessàries per dur una vida equilibrada, una existència digna de la nostra naturalesa personal i social.

Però no ho oblidem: cal que guardem una parcel·la d'intimitat!

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

L'ovella

El poble bíblic és, en els seus orígens, un poble beduí i n'està orgullós. Excepte als territoris nòrdics, el món pastoril es redueix fonamentalment a tenir cura del bestiar boví i oví. Qui hagi visitat Israel, estarà d'acord que, difícilment, per aquelles terres, hi poden pasturar les vaques. Sens dubte que n'hi deuen haver, però els ramats principalment són d'ovelles i de cabres. Curiosament, pel que he pogut observar, les primeres són blanques i les segones són fosques. Quan viatgem pels deserts de Judà o del Nèguet, els ramats són una estampa molt bonica. El primer que ve al cap i el primer que preguntem és on troben menjar aquests animals. Doncs sí, encara que de lluny sembla impossible, hi ha pastura, el desert no ho és del tot i, entre les males herbes i els arbustos petits, hi troben el seu aliment.

Antigament, era tan corrent trobar moltons i ovelles, com ara ho és creuar-se amb els cotxes. El seu cicle, el naixement i l'esquilada, eren èpoques molt assenyalades al calendari d'Israel, com ho és per a nosaltres la sembra i la collita dels cereals o la recol·lecció de la fruita o la verema. Dels xais s'aprofitava gairebé tot. El mateix instrument musical ritual, d'aleshores i encara d'ara, el *shofar* era una espectacular, a causa de la seva longitud, banya de moltó. D'aquests animals, en gènere masculí, se'n parla 172 vegades a la Bíblia, en femení, en canvi, 218. Aquestes dades poden semblar una anècdota com això que diré ara: la majoria de vegades que s'anomena les ovelles el passatge va acompanyat de sentiments de tendresa, la qual cosa no passa quan es parla dels moltons.

Aquests dies em ve al cap aquell passatge que ens refereix Mt 9:36 i Mc 6:34. «El Senyor es compadí d'aquella gent perquè eren com ovelles sense pastor.» No va dir que semblaven ovelles sense pastura o esquiladors o escorxadors, no, la tragèdia d'aquella massa consistia en el fet que no tenia pastors.

Aquest text em volta pel cap perquè sovint penso el mateix de molta gent. Principalment, em passa quan tracto amb els joves, cosa que faig molt sovint, tot i que no tinc cap encàrrec pastoral en aquest àmbit. Lamento pensar en aquesta frase tantes vegades. A la joventut actual i també la del nostre país, no li manquen pastures (anomenem-les esplanades o caus, o oficines d'acollida, que els faciliten roba, aliments o professors de reforç). Tampoc no els manquen esquiladors (que van des de les botigues de llaminadures als jocs informàtics o a les discoteques, entre d'altres). A la joventut d'ara li sobren escorxadors, i no vull posar cap exemple. Però, a la joventut actual li manquen pastors. Els manquen als joves d'aquí, als que viuen entre nosaltres i pertanyen a famílies catòliques, als que són fills de «parelles de fet» o de «companys sentimentals» de l'anomenada cultura postcristiana, i també als que són de famílies emigrades i de religió musulmana. Lamento tornar-ho a dir: manquen evangelitzadors de joventut. I els necessiten. I si ells per llei de vida representen el futur, ens espera un futur ben negre. Continuaré un altre dia.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

■ Per què minven les vocacions religioses?

Sr. Director,

La societat actual no té esperança per poder construir un futur millor. La gent s'ha allunyat de la religió i s'ha abocat de ple a un túnel ple de foscor, on tan sols hi té cabuda la depressió i la manca d'il·lusió. Cal garantir i adequar una definició sobre el tema de la religió. Tal com diu l'etimologia llatina d'aquest mot, la religió no ens ha de lligar i fer-nos esclaus, sinó que la seva finalitat és unir totes les generacions per afrontar el camí cap a una direcció òptima. La situació d'avui dia és d'una gran precarietat pel que fa a les imprecisions i això fa que la gent jove s'hagi desmotivatiu.

Crec que des del món episcopal s'hauria de començar a plantejar l'arrel del problema i, si convé, intentar enfocar la religió amb una visió més àmplia i un consens més gran de dialèctica. La religió ha de ser examinada, revisada i projectada vers un vessant humà per mostrar-se com una realitat més diversificadora i amplificada de l'intel·lecte. Només així la religió podrà participar de la seva autèntica vocació regeneradora.

NÚRIA BOMBARDÓ i CODINA
Bellaterra

■ Figueres homenatja sor Narcisa

Sr. Director,

El 10 de novembre passat, més de cent exalumnes del Col·legi Les Franceses (Germanes Dominiques de la Presentació) de Figueres ens vam desplaçar a Barcelona per celebrar els 90 anys de sor Narcisa, que va viure a la capital de l'Alt Empordà durant trenta anys. Sor Narcisa, una germana amb vocació, d'un carisma excepcional i amb un cor on hi cap tothom, no s'esperava aquest homenatge. Gràcies a Déu, gaudeix de bona salut i té sempre una paraula amable o de consol i encara avui es preocupa de cadascuna de les seves «nenes». Hi va haver felicitacions, regals, poesies, cançons i un berenar. Vam acabar la festa cantant la *Salve*, i donant gràcies a la Mare de Déu per l'ahir i l'avui.

Feia goig veure tot un ventall de generacions, cadascuna com un branquilló del gran arbre de la família de Les Franceses. En la figura de sor Narcisa vam agrair també una comunitat religiosa que ens havia ensenyat, format i educat. Avui dia sovint es critiquen les formes passades d'ensenyament religiós, titllant-les de traumàtiques i introvertides. Cap de les persones que ens vam retrobar per felicitar sor Narcisa se sent traumatitzada, ni marginada per l'educació rebuda. Tot al contrari, recordem amb alegria els anys que vam passar a l'escola.

Les Franceses va obrir un centre a Figueres el 1878. Va ser un col·legi per a noies, un internat i finalment un parvulari. Va tancar definitivament el 1983. Més de cent anys de cultura i formació. Gràcies germanes de la Presentació, l'Empordà us deu agraïment!

ANNA M. PICAS
Figueres

Cartes del lector

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

■ Barcelona mira a la Meca

Sr. Director,

Jo, que no sóc de Barcelona, creia que Barcelona mirava a Catalunya, com Catalunya mira a Barcelona. Però no. Cada dia s'aprèn una cosa més. Així, en un *Avui-del Diumenge* se'ns informa que Barcelona mira a la Meca. Aquesta mirada complaent, la d'unes autoritats que hom creuria patriotes, i que es concreta en regalar, cedir, es diu eufemísticament, el solar per a la construcció d'una mesquita. Cedir, és a dir, regalar als multimilionaris del petroli, els quals, després de passar-nos la mà per la cara en haver anomenat a Barcelona una mesquita amb el nom de Tarik ibn Ziyad, encara seran capaços de batejar-la amb un nom més ofensiu. L'atreviment no els manca.

En primer lloc, qui era Tarik ibn Ziyad? Doncs, el cap dels exèrcits invasors d'una Gòtia que, paral·lelament als francs i als anglosaxons, estava gestant una nova entitat que agermanava els antics hispanoromans amb la sang nova que ens baixava de les tribus germàniques. És com si a França deixessin anomenar qualsevol edifici públic amb el nom del general alemany que duia les tropes nazis el 1939. Atreviment. I més atreviment encara en gosar criticar el senyor cardenal de Barcelona amb una sèrie de grosseries i de desinformació que cap país àrab permetria de part nostra. Però, és clar, Barcelona és una ciutat tan solidària... Barcelona està enlluernada per ser la pubilla del Fòrum Internacional de les Cultures, que és millor fer els ulls grossos.

En tot cas, no cal amoinar-se pels 3.000 milions de pessetes que costarà la dita construcció. El generós govern d'Àrabia Saudita, aquell que no permet la construcció ni d'una petita capella cristiana en son territori, aquell mateix botxí de la llibertat en son territori ara allarga la seva mà per construir a Barcelona allò que ell prohibeix a casa. Si els edils barcelonins tinguessin pantalons, no dic pas que s'oposessin a la construcció de la futurible Gran Mesquita de Barcelona, però si que hi posessin condicions: si voleu el nostre permís, desitgem el vostre, en justa retribució.

Finalment, i per no ser pesat, la cultura, la idiosincràsia dels musulmans són diferents i no assimilables. Ja ho diuen ells mateixos, en definir-se com a ciutadans d'una «cultura i una societat diferents». Un cos sa si nota que se li ha introduït quelcom no assimilable, el rebutja. Cal doncs, rebutjar-los? La millor solució passa perquè ells acceptin que són en un país d'acollida i no vinguin amb manaments ni imposicions. Poden ser musulmans i adaptar-se. Si no s'adapten, tenim conflicte dins una generació.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

■ Sobre les exèquies

Sr. Director,

Amb relació a la notícia de la presentació de l'edició renovada del *Ritual de les exèquies*, voldria proposar unes consideracions sobre el tema. Tots estem d'acord que cal un esforç d'evangelització de la societat actual on predomina cada vegada més un fort hedonisme que palesa un fonament materialista.

A les exèquies ens trobem junts per motius socials tant els fidels com els descreguts. Hi ha una homilia que acostuma a ser adreçada exclusivament als fidels i que suposo que ha de ser de difícil, gairebé impossible, enteniment per bona part dels assistents, incapaços de pair un aliment per al qual no estan preparats. Per això, recordant el començament de la Bíblia, del *Parenostre* i del *Credo*, caldria aprofitar l'ocasió per recordar un principi tan oblidat com el concepte de Déu Creador Totpoderós que lliga la materialitat amb l'espiritualitat.

A les exèquies acompanyem unes despulles de matèria, que és evident que són un immens conjunt d'àtoms que en una immensitat de temps, reaccions i energies s'esdevingueren un dia temple d'esperit. Aquests atributs atòmics que Algú els va donar —i que els científics no en poden explicar l'origen perquè diuen que pertanyen a l'àmbit de la metafísica— continuaran fins a la fi del món. Potser aquestes exèquies serien, amb l'ajuda de l'Esperit Sant i de les nostres pregàries, l'esperó per crear una inquietud i un aprofundiment en la fe, fonamentada en els profetes que van preparar la vinguda de Jesús i en el seu Evangelí.

JAUME MIRÓ i VIDAL
Lleida

■ El sentit de la vida

Sr. Director,

El mes de novembre, que l'Església dedica als difunts, ha estat un bon moment per reflexionar sobre la direcció que volem donar a la nostra vida. Perquè la vida és un caminar, però..., un caminar cap a on? Si pensem que la fi de la vida és la mort i que després de la mort, no hi ha res, el més intel·ligent serà aprofitar tot el temps per passar-s'ho d'allò més bé. L'única cosa que importa és un mateix i la seva satisfacció.

Si pensem, però, que aquesta vida és un temps per fer mèrits amb els quals aconseguir l'entrada en l'altra vida, on es pot ser increïblement feliç, el plantejament del nostre caminar ha de ser ben diferent. El nostre objectiu serà el d'aprofitar tots els moments per augmentar, de mica en mica, les nostres possibilitats d'aconseguir una plaça en l'altra vida. Són dos camins diferents i seria absurd que, si volem anar en una determinada direcció, anéssim per una altra tan sols perquè el camí és més agradable.

ANTONIO MARTÍNEZ ZURIAGA
Sant Fost

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parroquies i comunitats religioses

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps d'Advent

(Salteri: setmana 2)

DESEMBRE

5. Diumenge

II d'Advent. Morat. Lectures: Isaïes 40:1-5.9-11 / Salm 84 / 2 Pere 3:9-14 / Marc 1:1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabas, ab.; Teòfanès, mr.; Dalmau i Pelí, bs.; Grat, mr. Santa Crispina, mr.

6. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 35:1-10 / Salm 84 / Lluç 5:17-26. Si es vol: *Sant Nicolau de Bari, bisbe (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Pasqual, b. mr.; Majòric, mr.; Policroni, prev. mr. Santes, Dativa i Leòncia, mrs.; Asela, vg.

Festa Major: a Malgrat de Mar.

7. Dimarts

Sant Ambrós, bisbe i doctor (MO) Blanc. Lectures: Isaïes 40:1-11 / Salm 95 / Mateu 18:12-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Martí, ab.; Eutiquià, p. mr.; Agatò, Policarpo i Servent, mrs. Santa Fara, absa.

8. Dimecres

La Concepció Immaculada de Santa Maria Verge. (S) Blanc.

Lectures: Gènesi 3:9-15.20 / Salm 97 / Efesis 1:3-6.11-12 / Lluç 1:26-38. (LLEIDA: aniv. òbit bisbe Aurelio del Pino)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eucari i Sofroni, bs.; Romàric, ab.; Patapi, anac. Santa Ester, reina.

Festa Major: a Aiguafreda, Cambrils, Castelldefels, Guardiola de Berguedà i Montesquiu.

9. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 41:13-20 / Salm 144 / Mateu 11:11-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Restitut, b. mr.; Sir, b.; Cebrià, ab. Santes Llogaia (Leocàdia i Valèria, vgs. mrs.; Gorgònia, vg.

Festa Major: a Santa Llogaia d'Àlguema i Santa Llogaia de Terri.

10. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 48:17-19 / Salm 1 / Mateu 11:16-19. Si es vol: *Santa Eulàlia de Mèrida vg. mr. (MLI). Vermell.*ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu de Loreto.* Sants, Melquíades, p. mr.; Gregori III, p.; Mercuri, sold. mr.; Sindulf, b.; Gemell, mr. Santa Júlia, vg. mr.

Festa Major: a Berga, Bràfim, Crespià, Garriguella, Llardecans, el Papiol, Santa Eulàlia de Puig-oriol, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Eulàlia de Ronçana, Ultramort i Vilanova de la Muga.

11. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Eclesiàstic 48:1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17:10-13. Si es vol: *Sant Damas I, p. (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí, b.; Daniel Estilita, Eutiqui, Fuscà, Bàrsabas, Victori, Trasó i Gencià, mrs. Santa Ida, vg.

Festa Major: a Argelaguer.

Lectures bíbliques

Diumenge II d'Advent

Cicle B

Lectura primera

Is 40:1-5, 9-11

Obriu al Senyor una ruta

Lectura del llibre d'Isaïes

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.»

Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serrallada es tornarà una plana, el terreny escabros serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit.»

Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la Bona Nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.»

Salm responsorial

84:9ab-10, 11-12, 13-14 (R.: 8)

Jo escolto què diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble.

El Senyor és a prop per salvar els seus fidels. i la seva glòria habitarà al nostre país.

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau; la fidelitat germinarà de la terra, i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, i la nostra terra donarà el seu fruit. La bondat anirà al seu davant, i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura segona

2Pe 3:8-14

Esperem un cel nou i una terra nova

Lectura de la segona carta de sant Pere

Estimats, una cosa hi ha que no heu de perdre mai de vista: per al Senyor tant és un dia com mil anys i mil anys com un dia. No és que el Senyor difereixi el compliment de les promeses, com ho suposen alguns: és que el Senyor és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. Però el dia del

Senyor vindrà; arribarà inesperadament com un lladre. Aquell dia el cel fugirà amb un estrèpit espantós, els elements, abrandats, es desintegraran, i la terra quedarà al descobert amb tot el que hi han fet. Tenint present, doncs, que tot això es desintegrarà, penseu com heu de viure, amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar. Espereu la vinguda del dia del Senyor, i feu tot el possible perquè arribi aviat. Aquell dia el cel, inflammat, es desfarà, i els elements, abrandats, es fondran. Però nosaltres, tal com ell ens ho ha promès, esperem un cel i una terra nova, on regnarà la justícia. Per tant, estimats, mentre espereu això, mireu que ell us trobi en pau, immaculats i irrepreensibles.

Al-leluia

Lc 3:4, 6

Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí; tothom veurà la salvació de Déu.

Evangeli

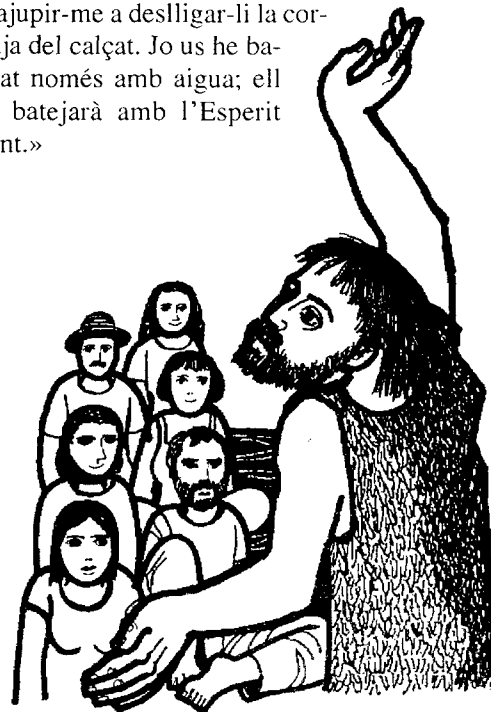
Mc 1:1-8

Aplaneu el camí per al Senyor

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

Comença l'evangeli de Jesús, el Messies, Fill de Déu. En el profeta Isaïes hi ha escrit això: «Jo envio davant teu el profeta missatger perquè et prepari el camí. Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.» Complint això, Joan començà a batejar en el desert.

Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats, i anaven a trobar-lo de tot arreu de Judea, amb tota la gent de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. El vestit de Joan era de pell de camell, es cobria amb una pell a la cintura i s'alimentava de llagostes i mel boscana. I predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

El pelegrinantge

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

«Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes»

La pregària del salm 24 —«Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes!»— és una de les més clàssiques del temps d'Advent. Molt sovint, en les lectures i en els responsoris, apareix aquesta o altres de semblants, en referència a la vinguda del Senyor. Ell té el «seu» camí vers nosaltres, i a nosaltres ens toca conèixer aquest camí i preparar-li el pas: «Prepareu el camí per al Senyor.» Cal estar alerta a no confondre el «seu» camí amb els «nostres» camins. Per això preguem, demanant que Ell ens faci conèixer les seves rutes, i que nosaltres les puguem seguir.

Aquest tema d'Advent ressona enguany amb més força amb motiu del Jubileu de l'any 2000. Un dels signes típics de tots els Jubileus és, com tothom sap, el pelegrinatge. Ara, un pelegrinatge és, per definició, un sortir del lloc habitual per anar vers un «lloc sant». És, doncs, una

recerca del Senyor i una voluntat de seguir el camí que porta fins a Ell.

El pelegrinatge jubilar

«El pelegrinatge recorda la condició de l'home que sol descriure la seva existència com un camí. Des del naixement fins a la mort, la condició de cadascú és d'homo viator... El pelegrinatge sempre ha estat un moment significatiu en la vida dels creients i, en les diferents èpoques històriques, ha assumit expressions culturals diverses. Evoca el camí personal del creient seguint les petjades del Redemptor: és exercici d'asceti laboriosa, de penediment per les febleses humanes, de vigilància constant sobre la feblesa d'un mateix i de preparació interior a la conversió del cor» (Joan Pau II, Butlla del Jubileu, núm. 7)

Aquesta síntesi del Papa sobre el sentit del pelegrinatge coincideix plenament amb les experiències que haurem viscut nosaltres mateixos, o que haurem sentit

explicar de persones que han fet un pelegrinatge real, a peu sobretot; penso, per exemple, en aquells que han fet el Camí de Santiago. Tots coincideixen en aquesta valoració ascètica i en la conseqüència d'una crida interior alimentada pel desig d'arribar a la meta proposada.

El pelegrinatge jubilar del 2000 té sobretot dues metes principals: el sepulcre dels apòstols Pere i Pau a Roma, i la Terra Santa, especialment els tres llocs assenyalats pel Papa: Natzaret, Betlem i Jerusalem. Si el Jubileu celebra els 2000 anys de l'encarnació, què hi ha de més lògic que anar fins als llocs sants de la història terrena de Jesús, i al testimoni de la fe apostòlica? Aquests llocs són ben bé l'espai que Déu ha tocat amb la seva mà provident, els llocs on es dona a conèixer el camí del Senyor.

A les Esglésies locals

El pelegrinatge jubilar té com a referència altres llocs sants: la catedral, pri-

mer de tot, i després altres santuaris o esglésies designades pels bisbes de cada lloc. És evident que no es tracta amb això de fomentar les visites artístiques o el turisme religiós. El pelegrinatge a la catedral és la crida a refer l'experiència de membres de l'Església local, d'anar a l'encontre del Senyor present en l'Església. És un sortir fins i tot de les reunions habituals a la pròpia parròquia per trobar-se reunits amb els germans de la mateixa diòcesi, en comunió amb el bisbe que és el vicari de Crist en cada lloc, centre d'unitat per cada Església local.

El Papa proposa encara com a possibles altres pelegrinatges com a signes jubilars: «En qualsevol lloc, anant a visitar per un temps convenient els germans necessitats o amb dificultats, com qui fa un pelegrinatge a Crist que viu en ells complint les condicions acostumades, sacramentals i d'oració.» És una proposta plena de significació espiritual, que permet una extensió total de la gràcia pròpia del pelegrinatge.

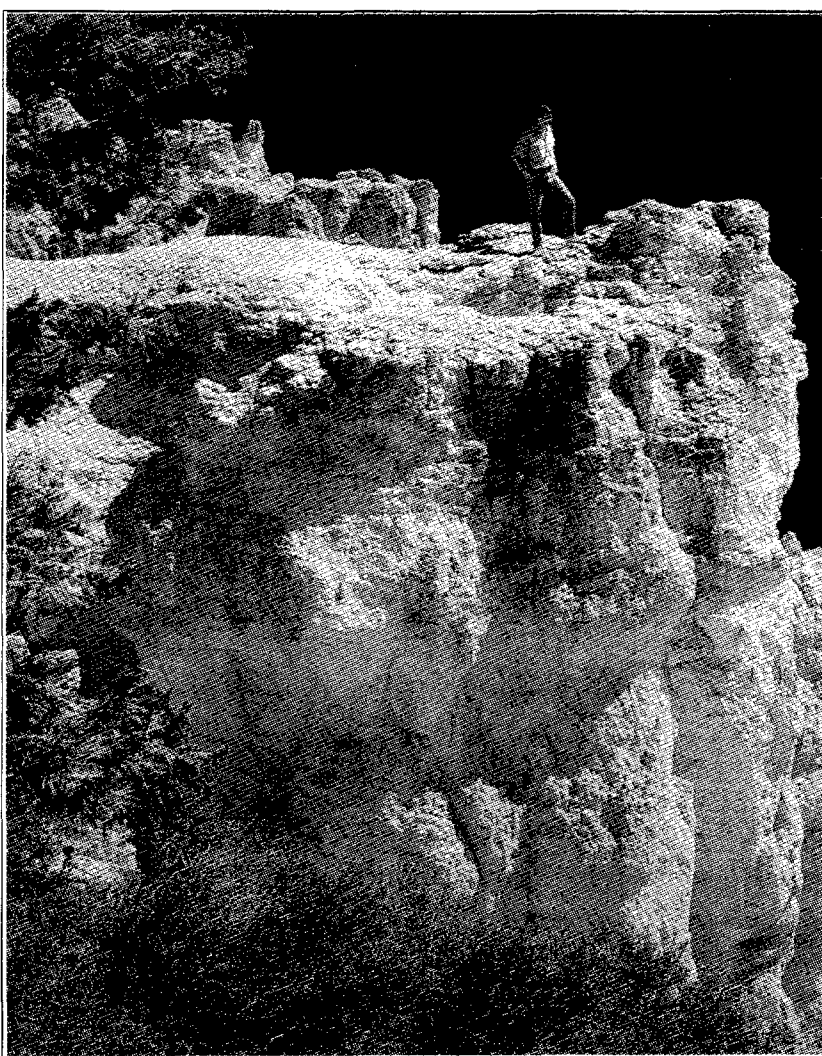
petites homilies

L'Anunci Joiós

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la Bona Nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort! No tinguis por! Digues a les viles de Judà: Aquí teniu el vostre Déu! Vet aquí la missió dels que integrem l'Església. Cada cristià hauria de ser un missatger valent i confiat de l'Anunci Joiós. Nosaltres, tal com ell ens ho ha promès, esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia. Que es vegi, doncs, que som heralds de l'Evangeli. Sense pors. Sense ambigüitats. Ni pactes amb poders que oprimeixen i destrueixen. El Senyor Déu arriba amb poder..., vetlla com un pastor pel seu ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien. Anunci Joiós. Que eixampla el cor. Que ens fa respirar a fons. I ens enriola la cara. Anunci alliberador. A la fi la fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau.

Un bon dia l'evangeli començà. El món estava cansat de males notícies. Cansat i trist. I va esclatar l'Anunci Joiós. L'evangeli començà a fer camí. L'Evangeli fet carn i sang. Vida. La Vida es capbussà en el pèlag amarg de la humanitat. Va assumir totes les nostres tristors i arribà fins al fons del mal del món. Es trobà amb l'esqueixament de l'ànima humana. Es deixà engolir per les onades de la mort. I en sortí victoriosa. Forta i plena, la Vida. Comença l'evangeli de Jesús, el Messi-

es, Fill de Déu. S'havien inaugurat els temps nous.

Els temps nous de Déu. Perquè els dels homes continuaven igual. Vells. Tristos. Esqueixats. Però al seu interior hi niava l'evangeli. Llavor soterrada d'esperança i d'alegria. Consoleu, consoleu el meu poble, diu el vostre Déu. Parleu amorosament a Jerusalem. Pedra de toc. És amorosa la manera de parlar dels cristians del món? Més aviat fem la impressió de gent ressentida. No encomanem massa alegria, ni desvetllem gaires entusiasmes. Crispats i durs, massa sovint. I mancats també de la humilitat profètica del Precursor. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant. Ens manca la fe i l'audàcia d'Isaïes: Obriu en el desert una ruta al Senyor... Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. Anunci Joiós.

Advent. Punt i seguit en la nostra història. Punt d'un cert trencament amb el passat —conversió. I seguir endavant amb la humil confiança de qui comença de nou. No és fàcil. El coratge cristià de la conversió sempre ha de ser complementat amb el coratge del recomençament joiós. Intentar de nou l'aventura. Tal com volia el qui, en hores amargues, deia al seu poble: «Tornarem a lluitar, tornarem a sofrir, tornarem a vèncer». Advent de l'any jubilar. Esperança. Fe. Conversió. Joia. El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, i la seva glòria habitarà el nostre país.

Tarragona

diòcesis

Tarragona acull la trobada anual de Pueri Cantores

■ 240 cantaires van cantar la missa a la catedral

TARRAGONA.— Els Pueri Cantores («Infants Cantaires») de Catalunya van celebrar el cap de setmana del 20 i 21 de novembre la seva trobada anual a Tarragona. Coincidint amb la proximitat del dia de santa Cecília, patrona de la música, 240 infants i joves pertanyents a diferents corals de Catalunya van participar en l'eucaristia de diumenge a la catedral de Tarragona.

En aquesta trobada, els participants van poder gaudir de diferents activitats lúdiques i educatives relacionades amb la música i el cant. Seguint la tradició de celebrar la trobada anual en una diòcesi catalana, aquest any arribava el torn de l'arquebisbat de Tarragona, on no s'ha-

240 infants i joves van participar en l'eucaristia de diumenge a la catedral.

via celebrat mai una trobada d'aquesta mena. Els escenaris de les edicions anteriors havien estat Girona, Balaguer i Barcelona. Les corals i les escolanies participants en la trobada procedien de Barcelona, de Castellbisbal, de la Garriga, de Granollers, de Malgrat de Mar, de Sabadell i de Sant Boi de Llobregat.

La Federació Catalana de Pueri Cantores és una agrupació d'entitats corals infantils i juvenils amb l'objectiu principal d'animar les celebracions litúrgiques. Es va crear l'any 1991 per recollir i desenvolupar la tasca que s'havia dut a terme a Catalunya des de finals de la dècada dels setanta. Pertany a la Federació Internacional de Pueri Cantores, moviment fundat a França per Mons. Mailler després de la Segona Guerra Mundial i que actualment té representacions a tot el món.

Els principis bàsics dels Pueri Cantores passen per agrupar infants i joves en el marc de les entitats corals, promoure l'educació en els valors cristians a través del cant i l'animació litúrgica i d'altres esdeveniments de caràcter cultural o popular.

Oriol Garangou

Festa major de Crist Rei de Reus

REUS.— El diumenge 21 d'octubre la parròquia de Crist Rei de Reus es va vestir de festa per celebrar la seva festa major. Una missa solemne amb l'homília del P. Pere Codinachs i un pisolabis als locals de la parròquia i sardanes van ser els actes més importants del matí de festa major. A la tarda, el grup A.T.S. va representar l'obra de teatre *L'herència d'en Pedrot*.

«Avui dia aquest Crist Rei és quasi desconegut», s'afirmava a *La veu de la parròquia* de Crist Rei. «Els nostres desitjos i ambicions no ens deixen aturar a contemplar un Rei que regna des de la creu, en silenci, sense voler figurar, però sí volent ensenyar-nos el missatge de la Bona Nova, missatge de la salvació, de joia, d'alegria». (C.C.)

La ciutat manifesta la seva devoció a la Mare de Déu del Claustre

TARRAGONA.— El diumenge 14 de novembre els fidels tarragonins van celebrar la festa de la Mare de Déu del Claustre, a qui professen una arrelada devoció. L'acte central de la festa va ser l'eucaristia a la catedral metropolitana i primada, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i amb una massiva afluència de fidels que van omplir el temple catedralici. El Cor dels Amics de la Catedral va ser l'encarregat de sostenir els cants.

Un cop acabada la missa va tenir lloc la processó amb la imatge de la mare de Déu portada a braços que, partint del presbiteri i acompanyada de devots, va donar la tradicional volta al claustre de la catedral. Després del cant dels goigs, la venerada imatge va retornar a la seva capella.

• La imatge de la Mare de Déu del Claustre és una talla que data del segle XIII que es venera en una capella existent al mateix claustre de la catedral de Tarragona. Aquesta Verge va ser coronada l'any 1911 i la devoció popular li atribueix alguns prodigis. (J.B.)

Foto: Joan Boronat

Donació de la «Marededéu» de Guido Dettoni a la catedral

TARRAGONA.— L'escultura *Marededéu*, de l'artista Guido Dettoni della Grazia, ha estat cedida a la catedral de Tarragona per part de la companyia de telefonia mòbil Airtel, patrocinadora de l'exposició de les obres de l'esmentat artista que es va instal·lar a l'antic refectori de la catedral el mes d'octubre passat.

La *Marededéu* és una peça de vuitanta centímetres realitzada en marbre de Santa Tecla col·locada damunt d'un pilar on figura el vers de Carles Duarte i Montserrat: «Ets l'origen, la mare, la

vida on Déu s'arrecerà, les mans són una estança on apren a invocar-te.»

El lliurament de l'escultura va tenir lloc el mes d'octubre i va ser recollida pel degà del capítol catedralici, Mn. Joan Aragonès, de mans del representant d'Airtel i de l'artista Guido Dettoni. Una vegada desmuntada la mostra, l'escultura s'ubicarà en un lloc encara per determinar. L'exposició viatjarà després a Saragossa, Lleida i a altres indrets de l'Estat espanyol, com també a Roma. (J.B.)

CASA
GAY

MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

Lleida

«Es treballa en un sol cançoner per a tota l'Església catalana»

■ Gemma Naranjo és delegada diocesana de Música

LLEIDA.— Gemma Naranjo és la delegada diocesana de Música de la diòcesi de Lleida des del 1991, quan va esdevenir la primera dona que accedia a una delegació amb nomenament episcopal. La seva tasca episcopal sempre ha estat lligada al món de la música i actualment és professora d'educació musical al col·legi Claver de Lleida, feina que combina amb la seva

acció en grups de Música de Cambra Barroca i amb la pertinença alhora a diversos corals de Lleida, d'algunes de les quals ha estat fins i tot la directora. Actualment Gemma, juntament amb Mn. Joaquim Mesalles, responsable també de la Delegació de Música, s'ocupa de l'aspecte musical de la preparació de les dues eucaristies que tindran lloc a la catedral de Lleida

amb motiu del comiat del bisbe Ramon Malla (12 de desembre) i de l'entrada del nou bisbe Francesc Xavier Ciuraneta (19 de desembre). Abans, però, tots dos van ser els amfitrions de prop d'un centenar d'animadors de cant vinguts d'arreu de Catalunya que es van trobar al santuari-parròquia de Santa Teresina els dies 23 i 24 d'octubre.

—Per què aquesta trobada?

—Tots els estius a Montserrat arriben diversos animadors de cant de parròquies dels Països Catalans per participar en els cursos de direcció i d'animació per a la litúrgia. Des de fa uns trenta anys el monestir els organitza i en fa divuit que cada tardor i en un indret diferent es fa una altra trobada per reunir en unes jornades lúdiques, i no tan acadèmiques, aquelles persones que fan aquest servei cada diumenge a les seves comunitats. Per a nosaltres ha estat un moment de joia poder-los acollir a Lleida perquè hem compartit dos dies de gaudi, de cant, de música i de pregària.

—I per què a Santa Teresina?

—Ja fa vuit anys que Lleida va ser seu d'una primera trobada que va tenir lloc al col·legi Claver de Raimat i a la Seu Vella. Ara, la comissió organitzadora va creure millor fer-ho en una comunitat parroquial i a Santa Teresina cal dir que el cant litúrgic ha estat un element molt cuidat i vetllat per la comunitat de carmelites. És una assemblea que canta i amb un repertori adequat. A la vegada el lema de la trobada ha estat un pensament de santa Teresina molt escaient: «Cantaré la felicitat de servir Jesús.»

—Ha estat bona l'acollida?

—Extraordinària per part de tothom. A més, els carmelites, així com la comunitat de franciscans, la residència del P. Coll de les dominiques o el mateix col·legi Claver dels jesuïtes van allotjar els participants a les respectives cases. Al santuari de Sant Antoni dels franciscans, hi vam fer, a més, una xerrada i un concert, i a Santa Teresina, les altres activitats i l'eucaristia del diumenge, cantada per tots els assistents. La trobada va cloure amb una visita al Museu Diocesà i una audició d'orgue a l'església de Sant Llorenç.

—Es canta bé a les nostres esglésies?

—Potser la pregunta prèvia seria si es canta a les nostres esglésies, ja que costa molt que hi participi la gent. En algunes celebracions potser és perquè no han estat assajats els cants, també perquè hi ha persones que busquen més un moment d'intimitat i de recolliment, o bé perquè no hi ha un animador o el mossèn mateix

des de l'altar no inicia els cants, o perquè manquen aptituds per al cant..., però cal dir que en algunes ocasions tampoc no se senten amb energia les respostes, amb amens molt tímids.

—Cal donar, doncs, més importància al cant en la nostra litúrgia?

—Es valora molt i es creu que és important, però de vegades es busca una solució ràpida per animar la celebració i

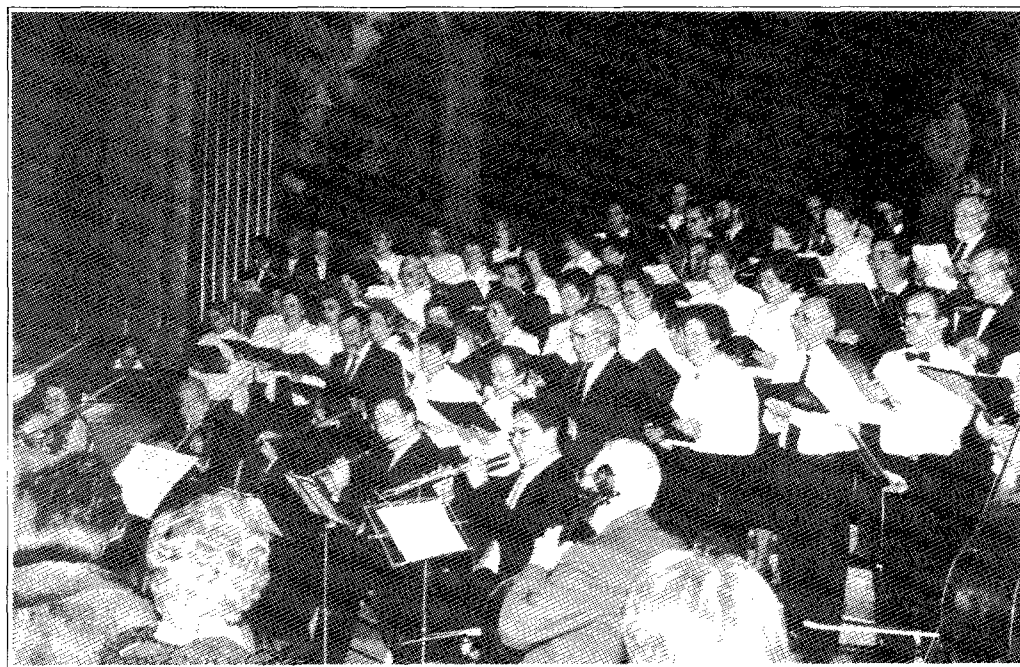
des de la Comissió Interdiocesana de Litúrgica i Música. Igual com s'ha confeccionat un document sobre pastoral del cant que volem treballar des de la Delegació, conjuntament amb Mn. Gerard Soler, delegat de Litúrgia, i Mn. Joaquim Mesalles, i amb els animadors de cant, parròquies i directors de corals.

—Cantar és pregar dues vegades, com deia sant Agustí?

cant amb els catequistes i amb aquelles parròquies que demanen d'aprendre nous cants. Ara convindria donar una empenta al treball que alguns directors de coral ja fan amb els nostres col·lectius, sobretot amb aquells que col·laboren en les eucaristies de les seves parròquies, perquè es treballin cants adequats a cada moment. La Delegació ha volgut ser model pel que fa a aquesta adequació dels cants i de la música, la interpretació i la tècnica de la direcció. Vol reflectir a la vegada aquest servei que fem en les nostres comunitats i reforçar el nostre compromís cristià.

—Les misses, amb guitarra o amb orgue?

—Així com la coral, els solistes i els músics clàssics no estaran en la celebració com qui va a actuar en un concert, sinó com a membres de l'assemblea, i que tothom participará amb ells de la celebració, quan hi ha un grup de guitarres i participa d'aquesta actitud de ben segur que fa bé d'expressar la seva fe amb el seu ritme i les seves cançons. Cal donar-hi, però, una adequació per tal que tota l'assemblea se senti a gust. No hi ha d'haver res fora de to ni artificial. Les nostres comunitats no s'identifiquen amb ritmes asincopats com

La delegada de Música advoca per una formació més gran en l'animació litúrgica.

fins i tot els que ho fem ens brindem personalment a fer-ho. Però crec que a cada parròquia hi podria haver persones, joves o no tan joves, que es formessin a poc a poc per fer aquest servei.

—Els animadors de cant són poc valorats pels responsables parroquials?

—En principi hem de pensar que sí. Els animadors som, però, persones cristianes que també ens hem de sentir acompanyats en el camí de la fe, i membres de la comunitat. No som un afegit ni un guarniment. Cal deixar en mans de laics aquest servei i motivar més i nous animadors perquè es formin per fer-ho amb il·lusió i una bona preparació.

—Caldria unificar els cants de la missa?

—Des de fa un parell d'anys ja es treballa en el projecte de fer un sol cançoner per a tota l'Església catalana i es fa

—Cantar és propi de qui està content i de qui estima. Sovint quan cantem també preguem. Nosaltres, els animadors de cant per a la litúrgia, promovem en les nostres celebracions aquests sentiments de lloança, d'interiorització i ajudem a crear un ambient en clau de transparència, de confiança i d'amor a la llum de l'Evangeli. És la música comuna de tots els fidels, de tota l'Església. Tots ens sentim mirats i estimats per Déu. I davant seu ens trobem plens d'alegria i de pau.

—Quina és la tasca concreta de la vostra Delegació?

—Estar sempre a la vora dels animadors i fomentar tot el que hem assenyalat. Per això hem col·laborat amb els mateixos animadors durant tres anys en unes jornades de formació i hem dut a terme accions amb altres delegacions diocesanes com la de Catequesi a fi de treballar el

podem ser els dels espirituals negres, no els cantem bé. Hi ha cants més propis del nostre estil i de la nostra cultura. El més important és tenir criteris clars per triar el cant adequat, interpretar-lo correctament, que la gent el coneixi, que sigui ben acompanyat i fidel a la partitura... No sempre l'ampli magnífic repertori amb missatge evangelitzador és el més apropiat en una celebració eucarística quan, en canvi, ha estat escrit per a moments de pregària, catequesi o concerts de cançons i música amb missatge cristià. Allí on es disposa d'un orgue cal fomentar persones que el puguin utilitzar per acompanyar les celebracions i formar-ne d'altres perquè siguin organistes d'església, un altre servei molt important en les nostres comunitats.

Santuari de la Mare de Déu de la Fontcalda

La Mare de Déu es pot comparar amb un volcà d'amor en erupció constant. Un volcà d'amor que no cessa d'intercedir per tota la humanitat d'una manera gratuïta i desinteressada i, d'aquesta manera, respon a la missió que el seu fill li va encarregar al peu de la creu. Per això, el santuari que visitem aquesta setmana, el de la Fontcalda, resulta especialment atractiu.

La vall profunda en què es troba és el cràter d'un volcà, on encara s'hi pot trobar restes de cendra i de lava volcànica. La Fontcalda és una clivella al terreny que captiva tothom qui la visita. És un indret de somni, un paisatge de pessebre, ideal per visitar-lo en unes dates com aquestes, a punt de submergir-nos de ple en el Nadal. A la Fontcalda, la Mare de Déu mostra novament el seu gust exquisit a l'hora d'elegir els llocs on s'apropa especialment a la humanitat i la convida a lloar el seu Creador.

El santuari és una d'aquestes joies de les quals Gandesa, la capital de la Terra Alta, en pot estar orgullosa. Situat a 12 quilòmetres del seu terme municipal, el temple està ubicat molt a prop d'una font d'aigua calenta, que dóna nom a l'indret, i que fins i tot té propietats mineromedicinals. La presència tan propera de la Mare de Déu de la Fontcalda l'ha convertit en tota una mare a la qual els seus fills acudeixen per lloar i demanar la seva intercessió.

Segons diu una llegenda molt estesa en aquestes terres cap al segle XIV un pastor de Prat de Comte, una població molt propera a Gandesa, va trobar una imatge de la Mare de Déu amagada en un costat de la font calenta. El pastor va intentar emportar-se-la al poble i la va guardar al seu sarró, però, quan va arribar al seu destí, va comprovar que la talla havia desaparegut. Molt sorprès, va

tornar a la font, on va trobar la Mare de Déu al mateix lloc on l'havia vist per primera vegada. L'escena es va tornar a repetir diverses vegades, fins que el pastor va comprendre que la Mare de Déu volia ser venerada allà on havia estat trobada, a la Fontcalda, que significa aigua calenta. Des d'aleshores, la Mare de Déu de la Fontcalda és l'epicentre d'un pa-

ratge molt bonic, per a molts més celestial que real, on nombrosos habitants de la zona hi acudeixen amb una gran devoció.

GRAN DEVOCIÓ DES DELS SEUS INICIS

Un grup de frares trinitaris va fundar a finals del segle XIV un convent, i amb ell es va oficialitzar el culte marí a la zona. L'aïllament de l'indret, no obstant això, els va obligar a abandonar-lo, i va quedar en mans dels habitants de Gandesa. El convent va passar a ser regentat per un ermità, que va ocupar el lloc i la missió que anteriorment exercien els monjos. En l'actualitat, el santuari forma part de la parròquia de Gandesa, i el rector és l'encarregat del seu manteniment i la seva difusió.

Al segle XVI es va edificar una capella, probablement sobre l'existent dels frares trinitaris. Va ser un segle de gran activitat per

El santuari de la Fontcalda es troba al costat del riu Canaletes.

L'entrevista

A Mn. Redento Conesa, capellà custodi del santuari

Si en alguna cosa han estat d'acord tots els rectors de Gandesa, i per tant els custodis del santuari de la Fontcalda, és en la gran importància que té la Mare de Déu per als seus fidels. La Mare de Déu de la Fontcalda és molt més que un símbol per a la gent de la zona, és una autèntica mare. Després de 16 anys a Gandesa, Mn. Conesa ho sap molt bé, però no tan sols per l'experiència dels seus fidels, sinó també perquè ell mateix participa d'aquesta devoció.

—Què representa per al poble de Gandesa el santuari de la Mare de Déu de la Fontcalda?

—Per a la gent del poble, i també per a la de Prat de Comte, la Fontcalda és un santuari d'importància nacional. S'emocionen davant de la Mare de Déu, que ho és tot per a ells. És una cosa realment extraordinària, impensable si no es veu.

—A què es deu tanta devoció?

—La Mare de Déu els protegeix i en ella tenen total confiança. D'ella reben molts beneficis, els soluciona els problemes de les seves vides quotidianes, i això els fa viure com ningú l'ajuda i la protecció real de la Mare de Déu.

—Quanta gent visita cada setmana la Mare de Déu de la Fontcalda?

—Durant els mesos d'estiu, quan el santuari està obert, entre 200 i 300 persones van cada setmana a visitar la Mare de Déu de la Fontcalda, això sense tenir en compte les romeries, on l'afluència de públic és molt gran. Els accessos no són gens fàcils, però hi vénen molts grups, fins i tot de ben lluny. A l'hivern, tot i que està tancat, no hi ha cap problema a deixar les claus i la gent les demana, però el nombre de visitants és molt inferior.

—Com viuen els habitants dels pobles més propers al santuari les seves romeries a la Mare de Déu de la Fontcalda?

—Tot i la gran devoció que tenen a la Mare de Déu, tan sols Gandesa, Prat de Comte i Bot celebren romeries al santuari. Són actes multitudinaris, hi acudeix tot el poble, menys els invàlids i els malalts. Fins i tot, he vist gent que plora davant de la imatge de la Mare de Déu de la Fontcalda.

—Què diria als qui encara no han visitat aquest temple marí?

—Tan sols per visitar aquest indret meravellós on es troba el santuari, ja val la pena de venir-hi. Però a això, cal afegir el més important, la protecció que els ofereix la Mare de Déu, als peus de la qual podran gaudir d'uns moments de pau i de tranquil·litat excepcionals.

Vista panoràmica del santuari.

al santuari, perquè les romeries que acudien a la Fontcalda atretes per la devoció a Maria eren molt nombroses, però també hi anaven per les propietats medicinals de l'aigua. Això va provocar la construcció de molts habitatges per albergar els peregrins. L'edifici actual del santuari no va ser construït fins a dos segles més tard, el 1753. És d'estil neoclàssic, d'una sola nau amb volta de canó i un petit creuer.

Ja al segle xx, submergits en plena Guerra Civil, l'església de la Fontcalda va patir-ne les conseqüències i va quedar reduïda gairebé a les parets, la cúpula i les voltes. La imatge de la Mare de Déu de la Fontcalda va ser cremada i esmicolada al juliol del 1936. El retaule barroc, les belles estàtues laterals, tot es va convertir en cendra.

La imatge actual és una reproducció de l'antiga en alabastre, feta per l'escultor Inocencio Soriano. La talla conserva l'elegància, la dignitat i la bellesa que durant més de 6 segles va captivar els habitants de Gandesa i la rodalia. Tant Gandesa, el primer diumenge de maig, com Prat de Comte, el dissabte de Pasqua Granada, continuen celebrant cada any grans festes en honor de la Mare de Déu, i en les quals no hi falten les romeries multitudinàries al santuari. Són autèntics esdeveniments en la vida d'aquests pobles, per als quals la Mare de Déu de la Fontcalda és molt més que una imatge bonica.

TRANQUIL·LITAT I BELLESA

L'indret on s'erigeix el santuari de la Fontcalda ha tingut des de sempre un

El santuari està ubicat al fons del cràter d'un volcà.

gran atractiu turístic. El paisatge indescriptible, les aigües termals i les seves propietats curatives van convertir la zona durant més de 200 anys en un balneari idoni. No obstant això, amb el temps, la gent va perdre l'interès pels banys i a finals dels cinquanta va desaparèixer.

En els últims trenta anys, l'antiga Fontcalda s'ha anat renovant i ha anat adequant les seves infraestructures a les noves necessitats turístiques. Els masos i els allotjaments d'antany s'han reformat, i a més s'ha construït un restaurant nou, una cuina i altres dependències. A l'estiu són moltes les persones que

s'apropen a la Fontcalda a passar-hi uns dies. Resulta un lloc perfecte per fer-hi excursions o acampades i gaudir de les panoràmiques i de la tranquil·litat. És un

indret fet a mida per a una Mare de Déu de la Fontcalda que hi regna des de fa més de 600 anys.

Samuel Gutiérrez

Interior de l'església.

Ja que en la Fontcalda feu,
Verge, tanta meravella;
*als que us visiten en ella,
dau-los salut, puix podeu.*

En lo terme de Gandesa,
lo cel ha volgut donar
una aigua tan singular
que sana la gent opresa,
Verge, ja que lo món creu
ser vostra tal meravella,
*als que us visiten en ella,
dau-los salut, puix podeu.*

Es aigua meravellosa
la d'esta font en la terra,
puix a qui la beu, desterra
tota passió dolorosa:
sent Vós la que ens socorreu,
sagrada mare i donzella,
*als que us visiten en ella,
dau-los salut, puix podeu.*

Fontcalda i sagrada vena
sou, Verge, amb l'Esperit Sant,

que encengués del seu foc sant
i us féu font de gràcia plena:
ja que a vostra font voleu
dar d'eix foc una centella,
*als que us visiten en ella,
dau-los salut, puix podeu.*

Senyal de vostre valor,
és beure d'esta font santa,
té contra mals virtut santa,
té contra mals virtut tanta
per nàixer l'aigua amb caldor;
on tot malalt, amb temps breu
sana de qualsevol mella.
*als que us visiten en ella,
dau-los salut, puix podeu.*

En aquesta font se troba
remei a tot accident,
puix en ella tot dolent
sanitat complida cobra,
i perquè Vós ho voleu
se fa tanta meravella,
als que us visiten en ella,

dau-los salut, puix podeu.

Esta font meravellosa,
Verge, se consagra a Vós,
on tot fet meravellos
és de vostra mà gloriosa:
puix en Vós, lo Fill de Déu
s'encarnà, restant donzella,
*als que us visiten en ella,
dau-los salut, puix podeu.*

Molts de graves malalties
ja de metges relinquis,
es esta font favorits
sans veiem los demés dies;
per ço que d'ells vos doleu,
oíu, Verge, sa querella,
*als que us visiten en ella,
dau-los salut, puix podeu.*

Puix amb esta aigua sabeu
obrar tanta meravella,
*als que us visiten en ella,
dau-los salut, puix podeu.*

Goigs de la Mare de Déu de la Fontcalda

Urgell

Un lleidatà entre els nous sants

■ Canonització del germà Jaume Hilari

ROMA.— El 21 de novembre Joan Pau II va canonitzar a Roma el germà de La Salle Jaume Hilari (Manel Barbal), nascut el 2 de gener del 1898 a Enviny (Pallars Sobirà) i assassinat el 1936 a Tarragona. Amb ell eren canonitzats vuit membres més de la seva mateixa congregació (els màrtirs de Turón), i tres religiosos sacerdots: Innocenci de la Immaculada, passionista; Benet Menni, de Sant Joan de Déu i fundador de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, i Tomàs da Cori, dels frates menors.

La presència espanyola (uns 3.000 pelegrins) va ser molt important en correspondència a la majoria dels beats canonitzats. Hi van assistir, en representació de l'Església catalana, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach; el vicari general del bisbat d'Urgell Mn. Ramon Vilardell, i el bisbe auxiliar de Barcelona i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Joan E. Vives.

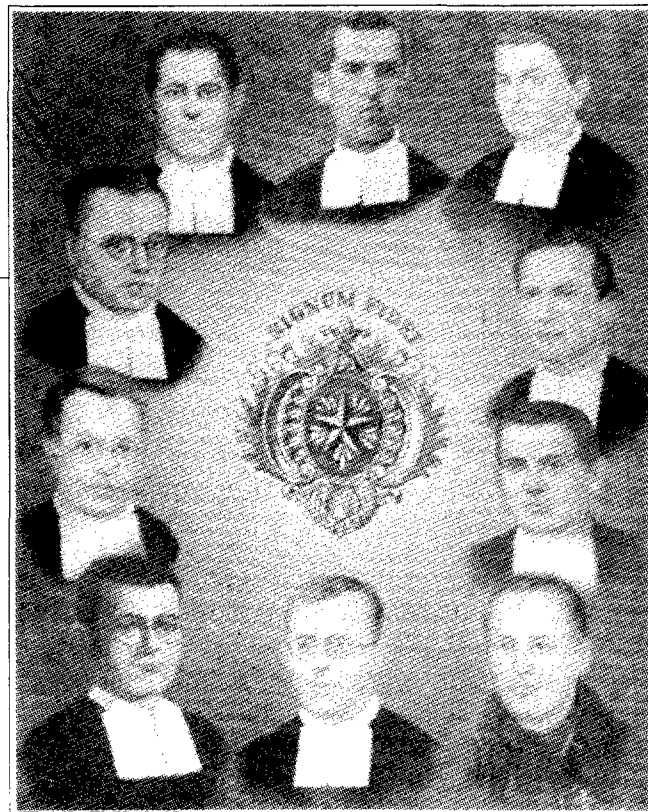
Més enllà de les turbulències històriques i polítiques que van propiciar el martiri dels espanyols, s'ha volgut subratllar que la decisió eclesial redunda en la glorificació de la preciosa tasca d'educar cristianament els infants de tots els temps i que aquests religiosos van dur el seu testimoni, la seva fidelitat i la seva missió evangelitzadora fins al final.

El Dr. Lluís Martínez Sistach, en una exhortació pastoral amb motiu de la ca-

nonització del germà Jaume Hilari, destacava que «serà el primer màrtir canonitzat de tots els qui reberen la corona martirial a Espanya amb motiu d'aquella horrible guerra».

«Hem de tenir molt present», manifestava més endavant, «que una missió peculiar dels religiosos i de les religioses és mantenir viva en els batejats la consciència dels valors fonamentals de l'Evangeli, tot donant un testimoni magnífic i extraordinari que sense l'esperit de les Benaunces no es pot transformar aquest món i oferir-lo a Déu». Finalment i en referència a la tasca de Jaume Hilari i, en extensió, dels Germans de les Escoles Cristianes, Mons. Sistach lloa la tasca del mestre perquè «ajuda els pares en la gravíssima i joiosa responsabilitat d'educar llurs fills. Els mestres realitzen una activitat molt preua-

Hilari, a dalt al centre, amb els altres vuit màrtirs de La Salle i Innocenci de la Immaculada.

da, d'autèntica filigrana, perquè ajuden cada alumne a realitzar-se en la seva pròpia i específica personalitat. Per sort, els alumnes no són clonats i cadascun necessita un tracte ben personalitzat.»

De la seva banda, Mons. Martí Alanís, bisbe d'Urgell, declarava també amb ocasió de la canonització: «Resulta que si a Tarragona vaig conèixer de prop el seu martiri, ara, al bisbat d'Urgell, he conegut el seu bressol, la seva família i els seus primers passos. Va néixer a Enviny, va viure a Llessui, es va formar amb els Pares Paül·ls a Rialp i va ser sis anys seminarista al nostre Seminari de la Seu

d'Urgell. Aquí encara té familiars que el recorden vivament, especialment dos nebots sacerdots nostres. I comptem amb la presència de germans de La Salle, on va madurar la seva vocació definitiva, la que el va conduir fins al martiri.»

Lluís Serra Llansana

Festa de la Mare de Déu de les Sogues

BELLVÍS.— El poble de Bellvís (Pla d'Urgell) va celebrar a finals del mes passat la festa de la seva patrona, la Mare de Déu de les Sogues. És tinguda també com a patrona de tota la Plana d'Urgell seguint una antiga tradició religiosa fonamentada en una aparició de la Mare de Déu al pagès Joan Amorós i que es remunta al 26 d'octubre del 1120.

Els actes religiosos van tenir el seu pròleg la vigília al vespre, amb el cant d'unes antigues i solemnes completes polifòniques i gregorianes interpretades

pel cor a tres veus mixtes i acompanyament d'orquestra. El dia de les Sogues va tenir lloc la solemne processó amb la petita imatge de la patrona pels carrers del poble i tot seguit l'ofici presidit pel rector de Balaguer i arxiprest, Mn. Solé; el rector de Bellvís, Mn. Balagué, i deu sacerdots més, amb el cant de la missa de Perosi. El poble de Bellvís va participar massivament en tots els actes en honor a la seva patrona, que van concloure a la tarda de la diada amb el cant solemne de les vespres i els populars goigs. (J.C.)

LLEIDA

La Comunitat de Santa Anna s'acomiada del bisbe Malla

LLEIDA.— El 5 de novembre, amb motiu de la festa de la catalana filla de Vilafranca del Penedès, la mare Maria Ràfols, fundadora de la Congregació de Germanes de la Caritat de Santa Anna, va tenir lloc una missa solemne presidida pel bisbe administrador apostòlic de Lleida, Mons. Ramon Malla. Hi van participar professors, alumnes, pares i altres fidels vinculats a les Germanes de Santa Anna i la seva fundadora, beatificada pel papa Joan Pau II el 16 d'octubre del 1994.

En la seva homilia el bisbe Malla es va referir a la mare Ràfols com a una dona plena d'amor i testimoni de caritat: «Per això avui com ahir les seves filles són germanes de la caritat.» També va tenir paraules d'agraïment al col·legi

Santa Anna pel servei que ha donat sempre a la societat lleidatana: «Perquè en aquesta casa els alumnes es formen no solament en les disciplines acadèmiques, sinó també en els valors humans i cristians.»

La directora del col·legi, la germana Luz Maria, va agrair en nom de la comunitat i del col·legi al bisbe Malla la seva presència. La seva intervenció va ser a la vegada un acomiadament de la comunitat davant del seu relleu anunciat: «Gràcies, senyor bisbe, per tots aquests anys de servei i de ser a prop nostre.» L'acte religiós va cloure amb el cant de l'himne a la mare Ràfols i tot seguit va tenir lloc una trobada festiva a les dependències del col·legi. (J.C.)

Llibre sobre santa Teresina

LLEIDA.— *Teresa de Lisieux, la senzillesa* és el títol que el carmelita Lluís Noguero ha publicat amb el número 37 de la col·lecció Sants i Santes, en doble edició en català i castellà i editat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. El treball és una breu però intensa biografia de la santa de Lisieux, realitzada per aquest jove carmelita que durant els dos darrers anys ha format part de la Comunitat de Pares Carmelites del santuari-parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús de Lleida i que ha estat destinat ara al convent de Barcelona. (J.C.)

Tortosa

Tres cultures i una mateixa fe missionera

TORTOSA.— En els arxiprestats de Tortosa i Roquetes, tres missioners d'avantguarda han visitat el Seminari, les parròquies, els col·legis i els mitjans de comunicació social. Durant deu dies ens han dit que el que ens passa —la fe apagada— té solució. «Viure la

fe compartint-la de tal manera que el nostre testimoni de vida cristiana sembri preguntes i despertis admiració.» És el leitmotiv del P. Chrispine Oduor (Kenya), de la Gna. M. Soledad Saenz Rico (Mèxic) i de la Gna. M. Soledad Sesma Gómez (Navarra).

—P. Chrispine Oduor, a Espanya, contemplant la seva persona, alguns es pregunten: què fa un noi com ell en un lloc com aquest?

—A molta gent li xoca veure un missioner de Kenya a Espanya. És cert que hi ha més necessitat al meu país que no pas aquí, però jo crec que l'Església ha d'estar oberta a rebre i a donar. Comparteix la meva fe amb els espanyols des de la dimensió missionera ja que tots els batejats som missioners.

—El seu currículum familiar ha interessat a escoles i parròquies.

—És clar que sí. Venint d'una cultura poligàmica on un home pot casar-se amb més d'una dona, crida molt l'atenció

en aquesta cultura monogàmica. El meu avi tenia set dones i el meu pare en té tres.

—I el seu pare, què diu ara quan el veu a l'altar?

—Al principi no em va deixar anar al Seminari, ja que, com que jo era el segon dels vint germans, el meu deure era tenir cura dels més petits. En canvi, ara se'n sent molt orgullós. Vaig rebre el sagrament de l'orde sacerdotal a Elx (1998) i ell hi va ser present i va estar molt content.

—I els seus germans?

—Els meus germans sempre m'han ajudat. A més a més, el meu germà gran va ser seminarista i el meu pare l'en va treure a la força. Com que era el més gran tenia l'obligació de casar-se per seguir la línia familiar.

—Digui'ns tres característiques dels missioners de la Consolata.

—El nostre carisma és l'evangelització dels pobles no cristians, treballar entre els més pobres i, en l'Església ja evangelitzada, promoure l'animació missionera.

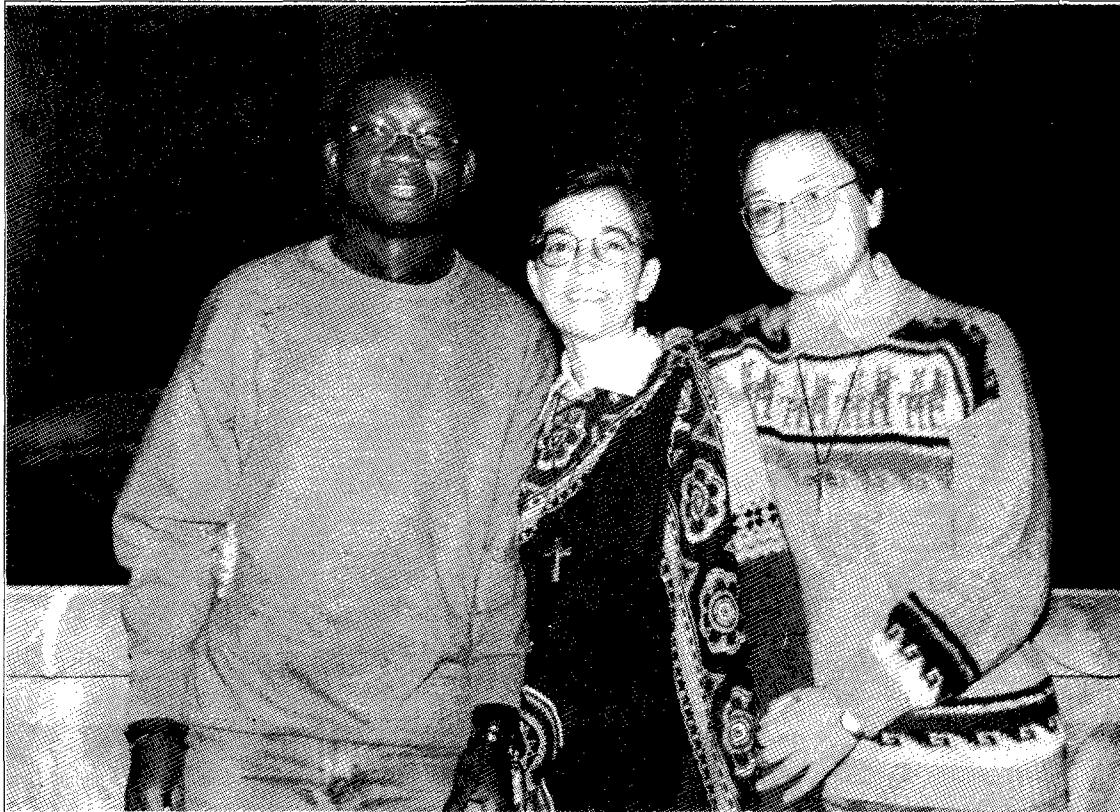
—Fa un any que va ser ordenat prevere. Què aconsellaria als col·legues joves?

—Que siguem constants i ho posem tot en mans del Senyor. L'activisme ens allunya de la pregària. Mantenir la relació personal amb Jesús.

Gna. Saenz

—Com va néixer la seva fe?

—Va néixer en el si de la meva famí-

D'esquerra a dreta, P. Oduor, Gna. Saenz i Gna. Sesma.

lia, al costat dels meus pares i dels meus nou germans. L'ambient era rural en el nord de Mèxic. El sacerdot hi arribava un cop l'any per visitar-nos i davant d'això el poble va tenir una gran set per conèixer el Déu de la vida. Així, els meus pares han estat els primers testimonis del Déu amor a qui jo estimo.

—Com va créixer la seva vocació fins a florir a la Congregació Comboniana?

—En el si familiar he viscut una experiència forta d'unitat, de compartir-ho tot, de servei. No només entre nosaltres sinó també cap enfora, vers el més necessitat. Després ho vaig viure des de la comunitat i a la ciutat. Vaig obrir els meus ulls cap a altres horitzons i vaig veure que la gent no tenia res i no coneixia Déu. Llavors va néixer la meva decisió de donar-me i compartir. El lloc: els combonians.

—Quin és el missatge central que explica a la gent a les parròquies?

—Des de la Paraula de Déu a la missa explico la responsabilitat de ser tots missioners, de ser testimonis autèntics aquí i ara a l'Església local i ad gentes.

—I a les escoles?

—Els joves són el futur de la societat i de l'Església i és la seva responsabilitat transformar el món en igualtat, fraternitat, solidaritat. Com a cristians hem de deixar de mirar-nos el melic i obrir-nos als altres.

—En el seu currículum es llegeix:

«Ha treballat vuit anys a Zàmbia preparant líders i catequistes.» Observant la seva baixa alçada es pot pensar allò d'«en el pot petit hi ha la bona confitura». Com se'n surt amb tants rols?

—Sóc enviada i el servei que se m'encomana l'intento viure i compartir. No tant amb conceptes o paraules sinó amb la vida. Déu és el protagonista de la meva vida.

—Diuen que Mèxic és país d'evangelització i que a la vegada és capaç d'exportar vocacions contemplatives i fins i tot missioneres. És el seu cas?

—Mèxic no exporta vocacions. Més aviat diria que l'Església ha entès el seu ésser eclesial missioner i des de la seva pobresa comparteix amb altres esglésies el Déu de la vida. La meva consigna és no tancar-se, obrir-se a tothom, compartir.

Gna. Sesma

—La seva fe va néixer i créixer a...

—Vaig néixer en una família cristiana practicant i em vaig educar en una escola de religioses. Com tota jove era inquieta, no m'agradava gaire l'església i preferia anar a jugar i divertir-me. De totes formes, sempre vaig estar en contacte amb els missioners. Als 15 anys va caure a les meves mans una pregària que deia «Necessito les teves mans...». Em vaig qüestionar i vaig decidir ser ciutadana del món.

—De la seva etapa de formació al

noviciat, què en destacaria?

—Vaig deixar la meva família als 18 anys i vaig anar a Itàlia per seguir la meva formació com a religiosa. Érem 45 joves de nou nacionalitats. El fet de compartir amb altres cultures des de ben joveneta em va impactar i m'ha ajudat a acollir i a respectar l'altre.

—Com l'ha ajudat el seu títol d'infermera a les missions?

—En alguns pobles de l'alt Egipte no hi havia metge, ni medecines, ni hospitals. Els nens morien per coses que amb un antibiòtic s'haurien salvat. M'he sentit molt feliç fent de metge entre ells.

—Nou anys a Egipte, en el món musulmà, amb fama d'impermeable a l'Església. Expliqui'ns-ho.

—Tot ésser humà, quan se sent respectat, acollit, estimat pel que és, pot acollir l'altre. Això és el que vam intentar viure a Egipte. Un musulmà no pot fer-se cristià ja que el mateix govern li ho prohibeix. De totes formes, hi ha molta gent que poc a poc viu els valors de l'Evangeli.

—En canvi, al Perú ha dedicat vuit anys a la Pastoral Juvenil Vocacional.

—Al costat dels joves peruans amb qui he compartit part de la meva vida he après a viure la meva fe i sento que he crescut amb ells. Al Perú hi ha una Església on els joves són els protagonistes. He acompanyat algunes joves que ara són missioneres a Àfrica, l'Orient Mitjà i Espanya.

—És de Corella (Navarra). Fins fa 40 anys els navarresos eren planter missioner. Què ha passat perquè la font gairebé s'assequés?

—Crec que el mateix que gairebé a tot Espanya. Hem perdut els grans ideals i ens deixem atrapar o encadenar pel consumisme, el poder, el plaer... En tenim molt i en volem més. Tot això va assecant la font de la vida, de l'entrega, de la felicitat.

J. Blanc i Bahima

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona

Barcelona

La catedral celebra la cloenda del seu 700 aniversari

■ El primer cadirat gòtic del cor de la catedral ja té 600 anys

BARCELONA.— Els dies 18 i 24 de novembre s'ha celebrat amb solemnes actes a la catedral la cloenda del 700 aniversari de la col·locació de la primera pedra de l'actual catedral gòtica. Avui es podria anunciar que s'inicia un nou centenari: el 600 aniversari de la inauguració del primer cadirat gòtic del cor de la catedral de Barcelona, que es va estrenar el 5 de desembre del 1399.

L'any 1394 el capítol catedralici va decidir que fos Pere çà Anglada qui dirigís definitivament l'obra dels 65 seients de fusta del cadirat alt. Va ser un dels més notables artistes que van embellir la catedral, probablement era d'origen barceloní. L'estil artístic amb què va realitzar la seva obra és gòtic, anglosaxó i flamíger,

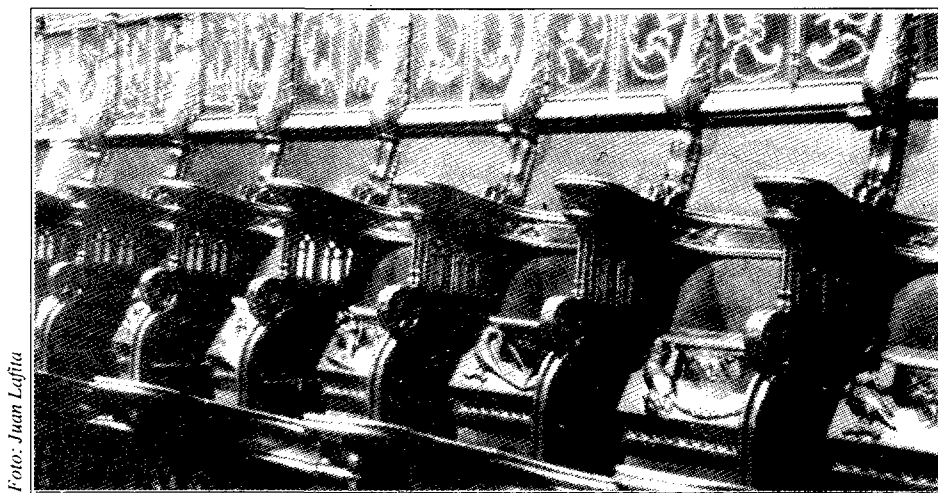

Foto: Juan Lefita

Cadirat del cor de la catedral.

com la majoria de treballs gòtics en aquesta època a Catalunya, ja que van rebre gran influència del mestre escultor i arquitecte Rainard des Fonoll, l'Anglès, que va arribar al Tarragonès entre els anys 1321 i 1325.

Després d'haver visitat i haver fet una recerca en diversos cors de catedrals anglosaxones i castellanques d'estil gòtic, es pot presumir que el cor de la catedral de Barcelona gaudeix, sens dubte, d'un gran valor artístic i documental. Hi destaquen les magnífiques talles de fusta historiades de les misericòrdies amb els complements, com retrats d'època, temes mitològics, religiosos o bíblics i com a document els escuts heràldics del conegut fet històric del XIX Capítol de l'Orde del Toisó d'Or

La Immaculada Concepció

El 8 de desembre, a les dotze del migdia, tindrà lloc a la catedral la celebració de l'eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, en la solemnitat de la Immaculada Concepció. En acabar la missa, el cardenal impartirà la benedicció papal.

Un quart d'hora abans de començar la missa, celebrants i fidels aniran a la capella on la imatge de la Verge Santíssima porta a les mans les claus de la ciutat en memòria del vot que el municipi va fer com a reconeixement de la gràcia quan la ciutat va ser alliberada del flagell de la pesta l'any 1651. Allí es farà una pregària i es cantarà la Salve.

celebrat a Barcelona l'any 1519.

Va ser la primera reunió dels sobirans d'Europa i el primer fet històric d'una assemblea europea, en la qual no van ser presents ni els Cantons Helvètics ni els Estats de l'Església, igual que avui encara no són presents a la Unió Europea. Va ser, doncs, una autèntica reunió de Nacions Unides d'Europa al segle XVI.

En espera que aquesta informació serveixi per atreure i visitar la catedral i en especial el cor, dissenyat i esculpit tan artísticament pel mestre Pere çà Anglada al voltant dels anys 1394-1399. Seria el millor homenatge i el més adient que es faria després de transcorreguts 600 anys.

Ignasi Carbonell

NOTÍCIES CRISTIANES

Últims títols publicats

Estimem l'Església!

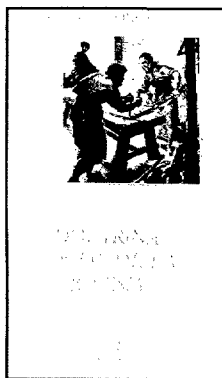

El Dr. Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic, conegut per les seves publicacions en l'àmbit eclesial i en l'àmbit de la il·luminació cristiana del fet català, estableix en aquest llibre un diàleg amb els cristians progressistes. Ho fa -fidel al seu estil- amb clariïtat, fermesa i delicadesa. Una vegada més palesa el seu característic tarannà de bon pastor.

Preu: 500 pessetes

160 pàgines

Doctrina Social de l'Església

El Professor Mn. Antoni M. Oriol posa a l'abast de tothom una pensada síntesi del Magisteri dels Papes sobre l'ensenyança de l'Església en matèria de doctrina social. Contribueix d'aquesta manera a fer real entre nosaltres la consigna de Joan XXIII: «Avui, més que mai, cal que aquesta doctrina social sigui no solament coneguda i estudiada, sinó també duta a la pràctica».

Preu: 400 pessetes

96 pàgines

Demaneu-ho a llibreries religioses o a l'Editorial:
NOTÍCIES CRISTIANES
c/ Maignon 30-32, 3er. -08024 Barcelona.
Tel.: 93-219.67.16
A-e: noticiascristianes@mail.com

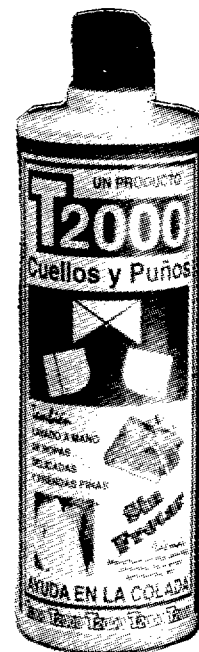
Joaquim Sabater, nou president del Moviment de Professionals Catòlics

BARCELONA.— El 14 de novembre Joaquim Sabater va ser nomenat nou president del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona en substitució d'Anna Jolonch, que hi ha estat al capdavant els darrers quatre anys.

Joaquim Sabater és llicenciat en Ciències de l'Educació per la Universitat de Barcelona, expert en gestió cultural i membre del Consell Pastoral diocesà de Barcelona. La seva vida professional s'ha

desenvolupat en l'administració municipal i actualment és el secretari general de Càritas diocesana de Barcelona.

El Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona, que el proper any celebra el desè aniversari, és un moviment format per grups de laics que neix com a associació eclesial per al creixement de la vida de fe dels seus membres i l'evangelització com a compromís. (C.C.)

**EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ**

**EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.**

T2000

**Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!**

Barcelona

Cinc nous diaques

BARCELONA.— El dia 8 de desembre, a les sis de la tarda, solemnitat de la Immaculada Concepció, cinc joves del Seminari Conciliar de Barcelona que estan en l'Etap Pastoral seran ordenats diaques pel cardenal Ricard M. Carles a la basílica de Santa Maria del Mar.

L'Etap Pastoral dins del procés formatiu del Seminari té per objectiu assimilar la teologia i la teoria de l'acció pastoral i viure una experiència pràctica del ministeri, prèvia a l'ordenació sacerdotal. És una incorporació progressiva al presbiteri diocesà i una participació creixent en les tasques pastorals, fins a arribar a una dedicació exclusiva.

En aquesta Etapa Pastoral, ja viuen a les parròquies on són destinats des del Seminari, per anar descobrint la importància que té mantenir-se en una actitud constant d'estudi i aprendre a elaborar un pla personal de vida, estructurant la vida de pregària i l'acció pastoral. Per fer aquest pas d'una manera progressiva, els dilluns i dijous es mantenen com a dies de formació i convivència al Seminari a fi de compartir la pastoral i les noves situ-

acions a què es van incorporant.

El recés mensual de tots els qui estan en aquesta etapa, acompanyats pel director espiritual del Seminari, és un moment privilegiat de pregària, d'aprofundiment i de maduració de la vocació en dedicar un dia sencer a trobar-se amb el Senyor pastor de pastors.

Els joves que el cardenal arquebisbe ordenarà de diaques són Andreu Oller, Ignasi Ballbé, Joan Bladé, Jordi Gutierrez

Mn. Prieto amb els cinc joves que seran ordenats de diaca.

y Robert Baró, d'edats compreses entre els 28 i els 36 anys. Les procedències i estudis cursats són variats: un va sentir la crida en una trobada d'un moviment apostòlic després d'haver acabat el COU; un altre era un jove empresari al moment de sentir la vocació, i els altres tres són llicenciats en Econòmiques, Història i Dret.

Mn. Francesc Prieto

Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

«Ètica per l'educador del 2000»

BARCELONA.— El mes de novembre va tenir lloc a l'auditori de l'Espai els Àngels una conferència a càrrec de la Dra. Begoña Román, coordinadora de la càtedra d'Ètica de la Universitat Ramon Llull. Dirigida bàsicament als educadors, el títol era prou suggeridor: *Ètica per l'educador del 2000*. La conferència estava organitzada com a continuació d'una reflexió conjunta dels membres que treballen en l'àmbit educatiu de quatre moviments d'Església: el Centre Cristià d'Universitaris i Professionals, el Moviment Cristià de Mestres i Professors, el Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona i el Moviment dels Focolars.

La Dra. Román va centrar la conferència en la glossa i l'aprofundiment dels conceptes de l'enunciat: ètica, professor, món actual. Va definir l'«ètica» com la reflexió criticoracional sobre la moral i va

aclarir que hi ha la possibilitat d'una raó universalista capaç de superar els discursos culturals i els plantejaments morals de cadascú. La «moral» la va identificar amb les vivències quotidianes, amb els costums que es transmeten en una comunitat educativa, familiar, social..., fruit d'una determinada cultura.

D'interès per als educadors és l'afirmació que, si bé podríem acceptar un cert relativisme moral, això no implicaria sense més el relativisme ètic del «tot s'hi val». Els costums, els hàbits que no ajuden a formar persones amb personalitat no són correctes. Per a la conferenciant, l'educador és un professional, fet que implica una responsabilitat social amb l'alumne al qual ha d'ajudar a assolir l'autonomia. La responsabilitat social és indissociable de la vocació. Un altre aspecte ressaltat és que l'educació és una activitat reglada que s'ha d'exercir en equip.

Una de les dificultats de l'educació actualment és l'impacte de les tecnologies sobre les persones. També s'afirma que l'escola ha d'assumir més competències en l'educació moral perquè molts alumnes no tenen arrels familiars, comunitàries ni referents transcendents. En un món cada vegada més globalitzat s'ha d'estar atent als problemes comuns que per això exigeixen solucions comunes, sabent, però, que si les solucions només són morals i no ètiques no seran solucions adequades. (C.C.)

Primera trobada del Moviment Cristià d'Adults

BARCELONA.— El 18 de desembre, de les deu del matí a les dues del migdia, tindrà lloc a la Casa de l'Església (c/ de Rivadeneyra, 6) la primera trobada general del Moviment Cristià d'Adults (MCA) oberta als seus membres, simpatitzant i altres interessats. L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, assistirà a la trobada i Jaume Dantí, delegat episcopal de Pobles i Comarques, oferirà una xerrada.

Enguany el Moviment està dirigit per una comissió gestora i ofereix també una Escola d'Animadors. En aquest moment pertanyen al moviment una desena de grups de diverses parròquies del bisbat.

El MCA ofereix viure junts l'evangeli a homes i dones que desitgen formar-se i compartir junts el que viuen, formar una xarxa diocesana de grups parroquials o d'altres llocs d'Església. Homes i dones que reconeixen Jesucrist en la seva història, molt diferents per edats, origen social, professió o responsabilitat, que actuen amb els altres per canviar alguna cosa i cerquen així donar testimoni de la Bona Nova de Jesucrist. (C.C.)

GIRONA

Elecció d'abadesses

GIRONA/OLOT.— La Gna. Isabel Zubillaga va ser escollida abadessa de la comunitat de caputxines el 12 de novembre. D'aquesta manera se suplia la vacant del càrrec des de la defunció enguany de l'anterior responsable abans d'acabar el trienni normal.

D'altra banda, respecte de l'elecció de Maria Massana com a abadessa de les Clarisses de la Divina Providència d'Olot el darrer 4 de novembre, cal aclarir que ja exercia el càrrec des de feia tres triennis, i que per aquest quart ha d'enviar, seguint les constitucions de l'orde religiós, un prec a Roma per tal de ser aprovada per la Congregació de Religiosos. (G.F.)

La conferència va tenir lloc a l'auditori de l'Espai els Àngels.

BALCLÍ'S
SALA DE SUBASTAS

DES DE 1979

**COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Joventut

Pàgina coordinada pel Secretariat de Pastoral de Joves de la diòcesi de Girona

GIRONA

El Secretariat de Pastoral de Joves ja és una realitat

El Secretariat Diocesà de Pastoral de Joves és un nou organisme creat recentment al bisbat de Girona amb la intenció de trobar un espai pròpiament dedicat als joves. Però on neix i on s'arrela? Quines són les funcions que assumeix i quina és la seva realitat?

La història del Secretariat té el seu inici l'any 1995, amb la celebració del Concili Provincial Tarraconense. Els participants al Concili van voler donar rellevància a la pastoral de joves, i amb les resolucions 26, 27 i 28, marquen una opció prioritària per la pastoral de joventut en l'àmbit català.

Ja en la presentació del Concili al bisbat l'any 1996, Mons. Jaume Camprodon, bisbe de Girona, deia: «L'evangelització del nostre poble en el futur depèn de l'evangelització dels joves d'avui. Caldrà tenir molt present el suport que s'ha de donar als promotors d'aquest treball, ja sigui per la joventut d'uns, ja sigui per l'edat força avançada de molts.»

En el treball de recepció del Concili, es va parlar de l'evangelització dels joves. Aquest treball es va concretar a les Jornades de Pastoral Diocesana que es van celebrar a la primavera del 1998, on un dels acords que es van prendre va ser la creació d'un Secretariat Diocesà de Pastoral de Joves.

A partir d'aquí es comença a fer un treball on prenen part els diferents moviments, serveis i coordinadors de joves del bisbat per analitzar quin ha de ser el paper i la tasca d'aquest Secretariat de Joves. Es constitueix la Comissió Gestora del Secretariat de Joves, integrada pel delegat episcopal d'Apostolat Seglar, els membres d'aquesta delegació dedicats a la

El bisbat de Girona aposta per la pastoral de joves.

sentatiu. Aquest equip estarà integrat per entre 5 i 8 representants de moviments i serveis diocesans de joves i infants de les zones pastorals.

Els passos fets fins ara

Des d'aquell 19 de març del 1999, en què neix

el Secretariat de Pastoral de Joves, i alguns representants de moviments o serveis. Aquesta comissió va elaborar un esborrany i és d'acord amb aquest que, el mes de març del 1999, Mons. Jaume Camprodon va crear el Secretariat Diocesà de Pastoral de Joves, i va nomenar-ne com a delegada Virgínia Pueyo, i com a consiliari Mn. Ferran Jarabo. El Secretariat queda vinculat a la Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar.

Les seves finalitats i funcions

Les finalitats del Secretariat són:

- Promoure i potenciar la presència i l'acció evangelitzadora de l'Església entre els joves.
- La formació d'agents de pastoral de joventut.
- Fer present en la pastoral diocesana tot allò que afecta els joves.
- Les propostes per aconseguir tot això són:
- Elaboració d'un pla pastoral diocesà d'acord amb la proposta de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears, fent-ne el seguiment i revisió.
- Impulsar els moviments d'Acció Catòlica de joves i infants.
- Coordinar les diverses realitats de pastoral juvenil de la diòcesi i convocar periòdicament els seus equips responsables.
- Promoure la creació d'equips responsables de pastoral de joves als arxipresbiterats i zones pastorals.
- Canalitzar la convocatòria de trobades de joves en àmbit diocesà i interdiocesà.
- Promoure la col·laboració i formació de consiliaris i animadors de la fe.

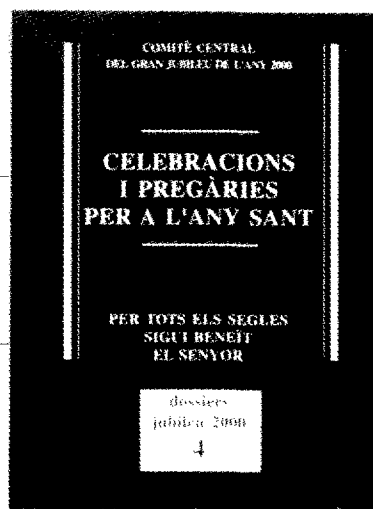
A més del delegat, que serà un laic, hi haurà un consiliari i un equip repre-

sentatiu. Aquest equip estarà integrat per entre 5 i 8 representants de moviments i serveis diocesans de joves i infants de les zones pastorals.

Així doncs, el treball fet durant el curs passat va ser el d'anar-nos trobant amb tots aquests organismes per explicar-los tots els passos fets i d'on sortia aquest Secretariat per veure quina era la resposta i valoració que ells en feien.

A partir d'aquí, la segona tasca a fer ha consistit en la creació de l'equip. Es va parlar amb els moviments i coordinadores per veure si hi podien aportar alguna persona com a representant.

Actualment ja tenim l'equip, que si bé no està tancat —esperem algun representant de les zones— està integrat per tres membres: Daniel Bentué, d'Hora-3; Isaac Sánchez, del Servei de Colònies de Vacances, i Jaume Vilà, de la JARC. L'equip ja està en marxa. Ja s'ha convocat la primera taula de responsables de moviments i coordinadores i la propera tasca a fer, és l'elaboració del Pla Pastoral Diocesà. També està previst el curs de formació d'agents de la Pastoral de Joves, per al segon trimestre del curs vinent.

GUIA DE PREGÀRIA DURANT L'ANY JUBILAR

208 pàg., 1.100 ptes.

MISSA PER A L'ANY SANT

32 pàg., 200 ptes.

La pregària ens ha d'acompanyar de manera especial durant el Gran Jubileu de l'Any 2000, per ajudar-nos a enfortir la nostra vida cristiana i eclesial.

Aquest volum, *Celebracions i pregàries per a l'Any Sant*, ha estat preparat pel «Comitè central del Gran Jubileu de l'Any 2000» amb vista a suggerir la pregària que ens pot fer viure en l'esperit del jubileu els diversos temps litúrgics (especialment l'Advent i la Quaresma) i les festes més significatives que l'Església celebra al llarg de l'any. S'hi troben, igualment, suggeriments per a les vetlles de pregària pròpies per al pas a l'any 2000 i a l'any 2001.

Missa per a l'Any Sant és un opuscle extret de l'obra anterior. Conté els textos eucològics i les lectures bíbliques de la Missa que es poden celebrar amb motiu dels pelegrinatges jubilaris.

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Rivadeneyra, 6 - 08002 Barcelona

Tel. 93 302 22 35 - Fax 93 318 42 18 - E-mail: cpl@tsai.es

Perquè un òrgan trasplantat sigui per a tota la vida

■ La Marató de TV3 recaptarà diners per a la investigació dels trasplantaments d'òrgans

Ader (Associació de Malalts de Ronyó de Catalunya) és la representant independent de les persones amb insuficiència renal crònica. L'associació que es va fundar l'any 1976 tenia com a principal objectiu que tots els malalts poguessin accedir a una màquina de diàlisi de forma gratuïta abans de ser trasplantats. Quan aquest tema es va resoldre, es van

proposar nous reptes: oferir tot tipus de serveis per a la rehabilitació i millora de la qualitat de vida del col·lectiu dels malalts. Enguany estan especialment animats perquè la Marató de TV3 que es farà el 12 de desembre destinarà els diners recaptats a la recerca per millorar la tècnica dels trasplantaments d'òrgans.

«El malalt renal s'ha de replantar la seva vida de forma global», assegura la Dra. Berta Insensé, especialista en psiquiatria i nefrologia de l'Hospital Clínic de Barcelona. I és que quan a una persona se li comunica que pateix una insuficiència renal que l'obligarà a dependre d'una màquina per poder viure, el món se li enfonsa. A partir d'ara haurà d'anar setmanalment a un hospital per seguir un tractament d'hemodiàlisi que substitueix la funció de neteja de la sang que fan els ronyons. El procés s'ha de repetir tres vegades la setmana durant quatre hores. Generalment el malalt agraïx aquest sistema que li permet viure, però no pot evitar sentir com una desgràcia el fet d'estar permanentment connectat a una màquina.

A més a més d'aquest tractament, i mentre espera poder ser trasplantat de ronyó, el malalt necessita una atenció molt més àmplia i complexa: assistència psicològica, social, servei de nutrició, rehabilitació física, etc., per tenir una bona qualitat de vida. Aquests són els objectius que diàriament mira d'aconseguir Ader (Associació de Malalts de Ronyó de Catalunya), que amb 1.200 socis és una de les entitats més importants d'assistència al malalt renal. «El gran repte que tenim és introduir-nos en les línies de comunicació que té la persona des dels primers dies que se li detecta la malaltia perquè sàpiga que l'ajudarem en tots els camps que necessita», afirma Pau Soler, secretari general d'Ader. El seu treball cada vegada està més coordinat amb els hospitals, i amb les famílies que pateixen les conseqüències de la malaltia, sobretot en el cas dels infants que han de conviure tota la vida amb aquest

El ronyó trasplantat té una vida limitada.

mal. «Tenim un projecte molt complet de suport social i serveis pels pares que arrencarà amb força l'any que ve», explica Pau Soler.

També s'acaba de celebrar la VII edició de la Jornada d'Ader que ha tractat aspectes que afecten específicament les persones en diàlisi, com són la nutrició i els controls de qualitat aplicats pels centres d'hemodiàlisi.

La Marató de TV3 dedicada als trasplantaments

A Catalunya més de 3.500 persones pateixen insuficiència renal crònica. D'ells uns 750 esperen ser trasplantats. Totes les persones tenen les mateixes oportunitats de rebre un ronyó, encara que han d'estar uns dos anys en llista d'espera. També hi

ha gent que no es podrà rebre mai un trasplantament per causes mèdiques o per edat.

Malgrat que el trasplantament és una teràpia consolidada, hi ha un punt especialment fosc. La mitjana de durada dels òrgans trasplantats és limitada, un ronyó dura uns 13 anys. «El problema és que quan el metge opera no pot garantir res, encara que evidentment sempre és millor fer vida normal uns anys amb un ronyó trasplantat que haver de fer diàlisi, un tractament costós i pesat», explica Pau Soler.

El gran objectiu és que una persona trasplantada no hagi de fer mai més cap tipus de tractament. Per això és tan important la Marató de TV3 del 12 de desembre que estarà dedicada al trasplantament d'òrgans amb un doble objectiu: destinar els diners a la investigació i sensibilitzar els

espectadors sobre aquesta tècnica, les seves aplicacions, beneficis i conseqüències en els trasplantats. «Penso que cal destacar que els organitzadors amb molt bon criteri han separat perfectament el concepte de donació d'òrgans del concepte de recaptació de diners. En aquesta marató, el que es pretén és generar el màxim de recursos per finançar programes d'investigació i no que la gent doni òrgans. D'aquesta funció, se n'encarreguen molt bé els coordinadors de trasplantaments», aclareix Pau Soler.

La Marató dedicarà els seus esforços a conscienciar els ciutadans de la necessitat de col·laborar-hi econòmicament perquè les expectatives de vida del receptor i de supervivència del nou òrgan es prolonguin en el temps; per a tots aquells a qui fins ara els resulta impossible ser trasplantats; o perquè el rebuig crònic al nou òrgan desaparegui.

Aquesta vuitena edició de la Marató ve precedida d'altres de destinades a la leucèmia, la síndrome de Down, el càncer, les malalties derivades del cor, les malalties cerebrals (Alzheimer, Parkinson, esclerosi múltiple i lateral), les malalties genètiques hereditàries i la diabetis. El resultat: prop de 3.000 milions de pessetes recollides que s'han aplicat, íntegrament, a projectes d'investigació.

Pau Soler en nom d'Ader espera i desitja que, un cop més sigui una gran jornada de solidaritat. «El testimoni dels trasplantats amb les seves activitats i l'exemple d'integració en la societat que els envolta, així com la informació que aportaran els especialistes segur que seran de gran ajut perquè tothom conegui i se senti més a prop d'aquests malalts.»

Glòria Carrizosa Servitje

ADER
ASSOCIACIÓ MALALTS DEL
RONYÓ
C/ PINTOR TAPIRÓ, 4
08028 BARCELONA
TEL. 934 408 800

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Com governar en el segle XXI

■ Debat de sis líders de centreesquerra a Florència

L'adaptació de les velles idees, de les pràctiques de govern, a les noves realitats sorgides dels vertiginosos canvis dels últims anys va portar a reunir-se a Florència, a finals de novembre, sis líders de centreesquerra: els presidents dels Estats Units, Bill Clinton, i del Brasil, Fernando Henrique Cardoso, i els primers ministres de França, Lionel Jospin, la Gran Bretanya, Tony Blair, Alemanya, Gerhard Schroeder, i Itàlia, Massimo D'Alema. Els canvis socials, econòmics, culturals, tecnològics i científics que ens han situat a les portes d'un nou món han de tenir una traducció política. Les tradicionals idees del socialisme democràtic necessiten posar-se al dia. El comunisme s'ha enfonsat i el capitalisme ha vençut, per això els vells partits d'esquerra han anat generant en els últims temps intents de revisió ideològica i, per tant, de la seva praxi política. Es parla de la «tercera via» del «nou centre», en definitiva, es vol renovar el missatge polític, adaptar i revisar la ideologia. Ara la conjuntura és favorable: es viu un llarg període de creixement econòmic i hi ha una disminució general de l'atur.

Al setembre del 1998 Clinton, Blair i Romano Prodi (aleshores primer ministre d'Itàlia i avui dia president de la Comissió Europea) van reunir-se a Nova York per llençar la idea de celebrar un fòrum de forces progressistes, a escala internacional. Ara, a Itàlia governa D'Alema, a Alemanya, Schroeder, després de vèncer el democristià Kohl, i Clinton està acabant el seu mandat sense haver pogut dur a terme les reformes progressistes plantejades durant la seva campanya electoral. Prodi dirigeix la Comissió Europea, amb un Parlament Europeu que està controlat pels partits de centredreta. Blair, el líder de la tercera via, es troba acusat des de l'esquerra del seu partit de transformar el laborisme en un neothatcherisme emmascarat. Mentrestant, Jospin manté la seva creença en una via nacional cap al socialisme enfront de la globalització.

A la reunió de Florència hi havia plantejada la pregunta de fins a quin punt l'esquerra pot avançar per la via del liberalisme i les privatitzacions sense perdre la seva essència, sense perdre el suport social que l'ha conduïda al poder als principals estats del món occidental. L'experiència de Clinton i Blair, dirigents de societats pragmàtiques i poc ideologitzades, demostra que es pot anar pels nous camins donat que la conquesta de sectors socials moderats compensa la pèrdua dels més radicals. En canvi, Schroeder i D'Alema tenen més problemes en aquest sentit, mentre que Jospin manté la ideologia d'esquerra tradicional tot practicant una política liberalista i de privatitzacions (diu una cosa i en fa una altra) i manté contents els sectors més tradicionals de l'esquerra amb la llei de les 35 hores setmanals...

De la tercera via a la modernització

L'inventor de la «tercera via» va ser Tony Giddens, director de la London School of Economics, inspirador ideològic de Blair, però ara el nou pensador de moda és Charles Leadbeater que amb el seu llibre *Viure de l'aire fi* afirma que «estem experimentant un nou mètode per a la creació de riquesa, basat no en productes tangibles, sinó en les idees i en Internet». El nou ideòleg del primer ministre britànic opina que les actuals institucions, des de les societats per accions a la democràcia parlamentària, estan superades i representen un obstacle per al nou món. Per aquesta raó han de ser reformades. Ara la paraula clau és «modernització». I modernitzar vol dir reformar. I el que cal reformar són les velles institucions. Leadbeater afirma: «Som revolucionaris en el pla científic i tecnològic però conservadors en el polític i institucional».

Jospin i Schroeder estan intentant convèncer els seus electorats que la socialdemocràcia ajudarà els més desvalguts i

promourà al mateix temps el creixement econòmic. El prestigiós sociòleg Ralf Dahrendorf diu: «La major part dels socialdemòcrates continentals conserven dins seu la idea que els seus partits tenen sobretot la responsabilitat d'ajudar els perdedors. Volen prendre cura dels qui cauen als marges de la pista del *runaway world* —el títol de l'últim llibre de Tony Giddens: *Un món en fuga*— i estan contra el neoliberalisme.» Blair no ha oblidat els exclòsos de les nostres societats opulentes: ha creat programes per fer front a situacions que van des de l'abandó de l'escola als «sense sostre», de les mares adolescents als joves desocupats. Però en les seves idees bàsiques està més a prop de Clinton que dels seus col·legues europeus. Blair es mira en el model nord-americà, en un Clinton que està presidint el més llarg període de creixement econòmic de la història.

Compaginar economia de mercat i justícia social

La socialdemocràcia britànica d'avui dia posa en primer pla la creació de riquesa i en segon lloc ve la seva distribució. Aquesta distribució afavoreix sobretot la iniciativa individual. Clinton parla de disminuir les desigualtats però ha estat ell qui ha suprimit, per consideracions electorals, el sistema de protecció social creat per Roosevelt. «La meua tercera via», va dir Clinton a Florència, «és trobar la manera de situar tothom en condicions de treure el màxim potencial del desenvolupament i de la tecnologia posades a disposició de la humanitat.» Tanmateix, el president nord-americà va reconèixer que «l'economia de mercat no resol tots els problemes socials» i que cal afavorir la igualtat d'oportunitats i establir mecanismes per estimular la responsabilitat personal. El resum del seu pensament el formulà així: «Sols compaginant l'economia de mercat i la justícia social, la globalització podrà funcionar per a les persones de carn i ossos. Hi ha en el món

milions de persones que han de sobreviure amb l'equivalent a dos dòlars diaris.» Jospin, per la seva part, va recordar que els beneficis de la nova economia són desconeguts per «les quatre cinques parts de la humanitat».

Clinton, dies abans de la reunió de Florència, en una conferència per Internet, va afirmar: «Gràcies a la nostra confiança en els principis de la tercera via i a l'intens treball del poble americà, el nostre país ha estat radicalment transformat. En els últims sis anys i mig els americans han aconseguit crear 20 milions de nous llocs de treball i el més llarg període d'expansió econòmica en temps de pau. El nombre de propietaris de cases a Amèrica és el més alt mai registrat, l'atur ha caigut al nivell més baix dels últims trenta anys, la taxa de criminalitat ha tornat als nivells del 1970. Després de 42 anys hem assolit equilibrar la balança pública. I tot això ho hem aconseguit reinventant el paper del govern i restringint l'organisme. L'*staff* de la Casa Blanca no havia estat mai tan petit des dels temps de Kennedy, el 1962.» També Blair, en una entrevista recent al diari italià *La Repubblica*, efectuava un balanç positiu del seu govern: «A la Gran Bretanya hem creat el més gran programa mai decidit per lluitar contra l'atur juvenil i l'exclusió social, que ha ajudat a crear 700.000 llocs de treball, ajuts fiscals per als més pobres, la introducció del salari mínim garantit...» I afegia: «Ha arribat el temps a Europa per a una nova socialdemocràcia capaç de combinar dinamisme econòmic i justícia social. De fet, estem tots a favor de la prudència fiscal, de la reforma de l'Estat del benestar, de la defensa de les víctimes del crim. Deixem de guardar-nos les espalles, d'aquells que diuen que estem traint els valors de l'esquerra. No és veritat.» Veritat o mentida, el cert és que l'esquerra està revisant a fons la seva ideologia.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

GOthsLAND
GALERIA D'ART

**EXPOSICIÓ
PERMANENT
D'OBRES D'ART**

PINTURA:

Anglada Camarasa, Barrau, Casas, Cusachs, Duran Camps, Gimeno, Graner, Mas i Fontdevila, Masriera, Meifrèn, Mir, Matilla, Mongrell, Navarro, Pruna, Rusiñol, O. Sacharoff, Urgell, Villà, Togores, etc.

A. Clavé, J. Ponç, A. Saura, A. Tàpies, M. Cuixart.

ESCULTURA:

Arnau, Clarà, Casanovas, Manolo, L. Escaler, Llimona, Clarasó, Viladomat, Subirachs, Oslé, Maillol, Gargallo, Llauredó, Rebull, Solanic, Fenosa, Monjo.

**COMPREM, VENEM I GESTIONEM
SERVEI GRATUÏT D'INFORMACIÓ ALS LECTORS**

c/ Consell de Cent, 331 - Barcelona 08007 - Tel. 934 881 922 - Fax 934 876 502

...amb un dibuix

SOM REVOLUCIONARIS CIENTÍFICAMENT I TECNOLÒGICAMENT,
PERÒ CONSERVADORS POLÍTICAMENT I INSTITUCIONALMENT

societat

Any 2000, any jubilar, any de perdó

L'arribada del tercer mil·lenni porta avenços mèdics, estabilitat econòmica, a més a més de centenars d'aparells electrònics que ens fan la vida més fàcil. Tanmateix, totes aquestes comoditats ens arriben signades per centenars de ciutadans anònims que moren abans de conèixer el mateix benestar que ells fabriquen. La causa d'aquest desequilibri és el deute extern, que impedeix el desenvolupament de més de mil milions de persones en el món.

L'Església ha convertit el deute extern en tema prioritari de l'any 2000, any del Jubileu i any de perdó; per això, el mateix Joan Pau II declara en la seva carta *Tertio millennio adveniente*: «Els cristians hauran d'aixecar la seva veu en nom dels pobres del món, proposant el Jubileu com una ocasió adequada per pensar i reduir considerablement, o fins i tot, cancel·lar, el deute extern.» Tanmateix, què és el deute extern? Simplement, és el resultat que en un país surtin més divises de les que hi entren. Històricament, el deute extern es remunta al 1973 quan els membres de l'Organització de Països Exportadors de Petroli (OPEP) van quadruplicar el preu del petroli i van invertir els seus excedents de diners en bancs comercials, provocant una gran crisi econòmica. Per la seva banda, els bancs buscaven inversions per als seus nous fons i van fer préstecs a països en desenvolupament, que sobretot van utilitzar aquests ajuts per comprar armament. Així que els deutes amb els estats, els bancs comercials i les institucions financeres multilaterals van anar augmentant, especialment en la dècada dels vuitanta a causa de la pujada dels tipus d'interès. Però el 1982 Mèxic es va declarar insolvent i es va negar a pagar els seus deutes amb altres països, va provocar la crisi del deute extern, i va espantar la comunitat

financera internacional que tenia por d'una reacció en cadena que no va tardar a aparèixer. Catorze anys després, el 1996, el deute dels països del sud havia augmentat gairebé el doble (més de dos bilions de dòlars).

Els governs, el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional, entre altres institucions, no han aconseguit resoldre el problema del deute extern, malgrat haver engegat diverses negociacions, estratègies i iniciatives.

Els pagaments han augmentat, però el deute d'aquests països en desenvolupament ha anat creixent progressivament i ha esdevingut la forma d'exploació que més fan servir els països desenvolupats. Per exemple, les fàbriques tèxtils a la Xina on nens i dones treballen dia i nit per un *yuan*.

Espanya també forma part d'aquest grup de països del nord creditors d'un deute extern (1,7 bilions de pessetes) que pateixen països d'Amèrica Llatina i del nord d'Àfrica. Tanmateix, el suport del Govern espanyol en campanyes de condonació, total o parcial, és pràcticament nul. Així, 400 organitzacions socials, com Càritas, Justícia i Pau, Mans Unides i Confer, van enviar recentment una carta al president del Govern, José M. Aznar, per demanar-li més col·laboració en el tema del deute extern.

La campanya iniciada per aquestes

És hora d'acabar amb el deute extern.

entitats, «Deute extern, deute etern?», proposa solucions i exigeix als governs del nord que s'involucrin i perdonin els deutes dels països del sud. Els ciutadans també poden solidaritzar-se amb aquesta proposta donant el seu suport als organismes que lluiten per aconseguir la reducció del deute extern l'any 2000 a través de campanyes informatives, congressos, exposicions i llistes de signatures (a Catalunya s'han recollit 70.000 signatures i es pre-

sentaran a Madrid el mes de gener). El ciutadà com a individu no pot aconseguir res, però l'opinió pública pot pressionar els representants governamentals perquè actuïn ràpidament.

Per tant, el deute extern afecta tothom i per això ens hi hem d'implicar de forma que en el proper mil·lenni la balança estigui una mica més equilibrada.

Miriam Botí Hernández

Deute etern?

Càritas, Justícia i Pau, Mans Unides i la Unió de Religiosos van convocar representants governamentals i no governamentals, curiosos i periodistes a les Jornades Internacionals sobre el Deute Extern a la Casa del Mar de Barcelona per reflexionar, durant tres dies (18, 19 i 20 de novembre), sobre la necessitat de condonar el deute dels països pobres i estudiar-ne les conseqüències. Aquestes jornades s'inscriuen en la campanya «Deute extern, deute etern?» (que es va iniciar al novembre del 1998 i a la qual s'han afegit més de dues-centes entitats) que té l'objectiu de sensibilitzar els governs i els ciutadans sobre el perdó del deute extern dels països del Tercer Món. Les jornades es van inaugurar amb la conferència d'A. Pérez Esquivel, premi Nobel de la Pau. A la segona jornada, va destacar la ponència d'Oscar Ugarrache, consultor de la Comissió Episcopal d'Acció Social de Lima per a la reducció del deute extern de Nicaragua amb el Perú, sobre el deute i el subdesenvolupament econòmic. La taula rodona *Accions governamentals. Les po-*

lítiques oficials per pal·liar el deute, moderada per Arcadi Oliveras, va comptar amb representants del govern suís, Corinne Delechad, i del govern belga, Rik Vyverman; el representant del govern espanyol no va assistir a la cita i va ser substituït per Jaime Atienza, autor del llibre *La deuda externa y los pueblos del Sur. El perfil acreedor de España*. Els conferenciants de Suïssa i Bèlgica van comentar que des de fa poc més d'una dècada, els governs que representen treballen per reduir el deute extern de països com l'Equador. Per la seva banda, J. Atienza va oferir una visió objectiva de l'escassa activitat del Govern espanyol sobre aquest tema. El dissabte van concloure les Jornades amb tres debats en què van participar representants de la campanya «Deute extern, deute etern?», d'Eurodad i de la campanya Jubileu 2000 de Gran Bretanya. El germà Valerià Simó de la Unió de Religiosos i responsable de la campanya va analitzar aquesta iniciativa comentant que «el balanç és molt positiu: hem aconseguit l'ajut d'entitats creients i no creients».

**LES RECETTES DE
LA TIETA MONTSERRAT**

SEGONS PLATS

Peus de porc

Ingredients per al plat:

- 1 peu de porc tallat de dalt a baix
- 1 ceba grossa, 2 tomàquets
- 1 cabeça d'all, farina
- 1 copeta de conyac o vi ranci
- aigua calenta, oli, sal

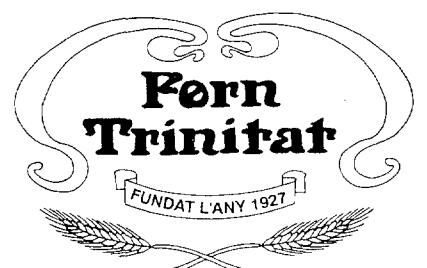
Ingredients per a la picada:

- pa fregit
- ametlles
- avellanes torrades
- un parell de grans d'all

Paquet d'herbes:
2 fulles verdes de porro, un ram d'orenga, una branqueta de romaní, una branqueta de farigola, un bon ram de julivert, cordill.

FORN DE PA - PASTISSERIA

MAGDALENES SENSE
GLUTEN PER
A CELÍACS

Plaça Trinitat, 14
Mare de Déu de Lorda, 63
Ausona, 89
Bartrina, 52-54
Tel. 933 453 678 - 08033 Barcelona

El missatge europeu de santa Brígida i l'Any Sant

■ Un simposi va analitzar el valor actual de la conversió i de la reconciliació

ROMA.— «Santa Brígida i l'Any Sant» va ser el títol d'una trobada internacional d'estudi que va reunir durant dos dies a Roma especialistes en aquesta santa sueca recentment nomenada copatrona d'Europa. Brígida ha representat sempre un punt de referència i de trobada entre l'Església luterana escandinava i l'Església catòlica. Aquesta

mística, que va entendre el significat del pelegrinatge i del Jubileu, va marxar el 1349 de Suècia cap a Roma per celebrar l'any jubilar del 1350. Durant el camí, va aprofitar per recordar a tothom el valor de la conversió i de la reconciliació, dos elements que prenen actualitat en l'Europa prejubilar.

La trobada sobre santa Brígida, que va tenir lloc el 12 i el 13 de novembre, va ser tot un esdeveniment ecumènic promogut per l'Orde del Sant Salvador de Santa Brígida, amb la col·laboració del Pontifici Consell per la Unitat dels Cristians. En la celebració de la clausura de l'acte, presidida per Joan Pau II a la basílica de Sant Pere del Vaticà, hi van participar l'arquebisbe G. H. Hammar, primat de l'Església luterana de Suècia; l'arquebisbe Jukka Paarma, primat de l'Església luterana de Finlàndia, i els bisbes catòlics de tots dos països escandinaus.

Els luterans van acollir amb satisfacció la proclamació el 3 d'octubre passat

de santa Brígida —juntament amb santa Caterina de Siena i santa Edith Stein— com a copatrona europea. Els reis de Suècia, Carles Gustau i Silvia, així com la seva filla gran, la princesa hereva Victòria, també van participar a la cerimònia i a la inauguració d'una gran estàtua de la santa situada fora de la basílica de Sant Pere.

La trobada va accentuar el caràcter ecumènic de la santa, sense oblidar la perspectiva històrica i espiritual. Les conferències plenàries van fer referència a santa Brígida en la història del seu temps. S'hi va posar en relleu el paper de la santa i el Jubileu, el seu missatge a les

dones d'avui o el paper del luteranisme i de l'ecumenisme, entre d'altres.

El cardenal Edward I. Cassidy, president del Pontifici Consell per la Unitat dels Cristians, va parlar sobre els lligams entre l'Església catòlica i l'ecumenisme, i va fer un repàs complet a través dels documents ecumènics, trobades i signes més rellevants des dels inicis del nostre segle que han marcat el camí discontinu de la reconciliació entre els cristians. El prelat va deixar ben clar que la unitat «no ha de ser entesa com a sinònim d'uniformitat» i va dir que «la unitat de l'Església es realitza en una rica diversitat, una diversitat que constitueix una de les dimensions de la catolicitat de l'Església». Cassidy va reconèixer que «el principi és clar, però la seva aplicació és més difícil».

Matrimoni i vida consagrada

Per la seva banda, el secretari de la Congregació per la Vida Consagrada, Piergiorgio Nesti, va manifestar que «en les revelacions de santa Brígida es poden entreveure aspectes de la vida ascètica de gran realisme i de profunda saviesa». A tall d'exemple, va citar les paraules de la santa sobre la virginitat: «La virginitat és superior al matrimoni només si ve acom-

Santa Brígida de Suècia.

panyada de la humilitat, ja que Déu accepta més una casada humil i devota que una verge superba i impúdica.»

La primera part de la vida d'aquesta santa sueca va ser la d'una laica casada amb vuit fills. Amb el seu nomenament com a copatrona, el Papa ha volgut que sigui «un model tant per a la vida consagrada com per a aquells que duen una vida laica i estan cridats a l'alta i exigent vocació de formar una família cristiana».

La trobada va cloure amb la proposta que «cal aprendre la disposició interior per viure el Jubileu amb una atmosfera d'intensa espiritualitat, tal com va fer en el seu temps la mística de Suècia».

Miriam Díez

Forma de preparació:

Agafeu els peus de porcs i renteu-los molt bé, després socarrimeu-los, rasqueu-los, assequeu-los i passeu-los per la farina per fregir-los una mica (no gaire). Amb l'oli que heu fet servir per fregir-los, en una cassola de fang feu un sofregit amb la ceba i els tomàquets i després afegiu-hi els peus.

Poseu a la cassola el paquet d'herbes que, prèviament haureu preparat de la manera següent: aplaneu les fulles del porro i poseu-hi a sobre totes les herbes de la llista. Cargoleu les fulles com un caneló i lligueu el paquet amb un cordill.

A la cassola, amb el sofregit, els peus i el paquet d'herbes poseu-hi la cabeça d'all sencer i la copeta de conyac o de vi ranci i, quan el licor s'hagi evaporat afegiu-hi a poc a poc l'aigua calenta fins a cobrir els ingredients i deixeu-ho coure dues hores a foc lent. De tant en tant, remeneu-ho i remulleu-ho perquè no s'enganxin a la cassola i perquè no quedin ressecs. Al cap de dues hores, punxeu-los amb una forquilla per comprovar que estiguin tous. Quan ja ho estiguin, afegiu-hi la picada i deixeu-ho coure quinze minuts més.

Notes: Tot i que és un plat molt complet, podeu guarnir-lo amb bolets de qualsevol classe fets a part. Les dues hores de cocció és un temps orientatiu, perquè si són poc tendres hauran de coure tres hores. Quan aneu a comprar els peus mireu que siguin del davant, ja que aquests tenen una tira de cansalada que els fa més gustosos i que no tenen els de darrere. Si fregiu el pa de la picada amb una mica d'oli del que heu fet servir per fregir els peus quedarà més gustós. Poseu un o dos peus per plat, segons la mida que tinguin.

SEGONS PLATS

El Papa beneirà la primera maratón del mil·lenni

ROMA.— Joan Pau II beneirà els milers de persones que l'1 de gener del 2000 participaran en la primera maratón del mil·lenni. La ruta de la maratón romana —més de quaranta-dos quilòmetres— recorrerà importants nuclis religiosos i culturals de la Ciutat Eterna, com la basílica de Sant Pau Extramurs, l'església de La Trinitat dei Monti o el Coliseu. Abans de la sortida, els atletes gaudiran d'un concert de campanes a la plaça de Sant Pere, a càrrec d'Armando Marinelli. (ACI)

S'inaugurarà una rèplica de Terra Santa

BUENOS AIRES.— El 20 de desembre s'obrirà al públic una rèplica exacta de Terra Santa, construïda sobre 4,5 hectàrees a Buenos Aires. S'hi podrà visitar el pessebre més gran del món format per 120 figures de mida natural i la gruta del naixement de Jesús amb efectes especials d'estels. El director del

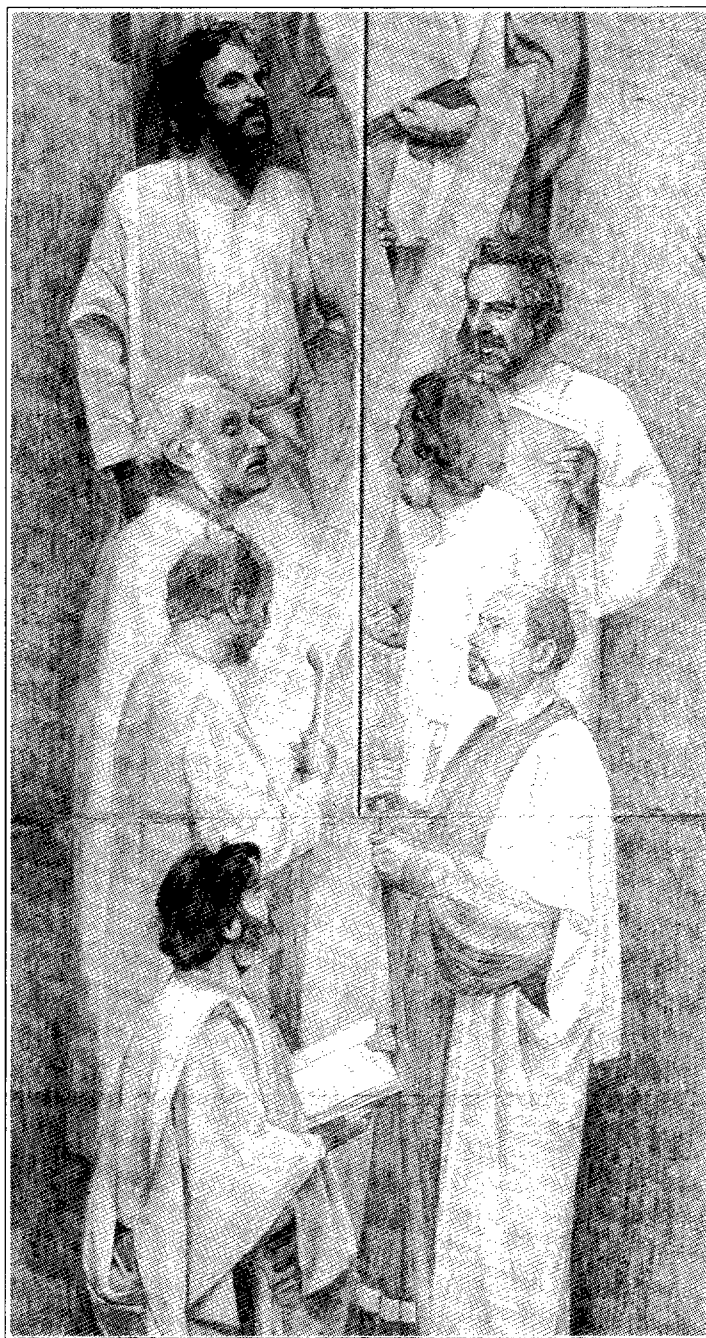
projecte, l'historiador Fernando Pugliese, ha destacat que «preparar aquest parc de la religiositat, on hi ha elaborada l'arquitectura, el costumisme, les tradicions i tota l'escenografia que va envoltar Jesús en la seva arribada al món, la seva missió entre els homes i la seva resurrecció» ha costat cinc anys de treball. (ACI)

cultura

L'art, transmissor del missatge religiós

SABADELL.— Art i fe es donen la mà en els murals i els retaules del presbiteri de l'església parroquial de Sant Feliu de Sabadell, una obra extraordinària de Joaquim Busquets i Gruart (Sabadell, 1930). Els temes d'aquestes composicions pictòriques de grans dimensions són la vinguda de l'Esperit Sant sobre la Mare de Déu i sobre els apòstols i la genealogia del patriarca sant Josep. «L'Església, que sempre ha valorat la imatge sagrada com una veritable catequesi —la Bíblia *pauperum* de les catedrals—, fomenta i agraeix l'esforç de tots aquells que, com ell, posen les seves qualitats artístiques al servei de la transmissió del missatge religiós», va escriure el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, amb motiu de la inauguració de les creacions del veterà artista sabadellenc.

Joaquim Busquets i Gruart ha treballat durant dos anys en la decoració del presbiteri de l'església parroquial de Sant Feliu de Llobregat. Es tracta, en paraules de Joan Cuscó Aymamí, president d'honor de les Fundació Ars, d'«un conjunt plàstic, artístic, que atrau a elevar la mirada. Il·l'esperit. Corprèn.» Per la seva banda, Mn. Joan Busquets Masana, rector de la parròquia de Sant Feliu, afirma que voldria que a les properes generacions, en contemplar aquestes pintures, «els suggereixin com a nosaltres els fonaments de la nostra fe cristiana, que va començar en Maria, la mare de Jesús, i va entroncar amb tota la humanitat des d'Adam fins a Josep de Natzaret». (C.C.)

Fragment d'un dels murals del presbiteri de l'església parroquial de Sant Feliu de Sabadell.

La bellesa mística del cant gregorià

POBLET.— La missa conventual en gregorià que es va celebrar al monestir de Poblet el 21 de novembre, solemnitat de Crist Rei, va ser cantada pels monjos de Poblet i per l'Schola Cantorum de Barcelona. Tot seguit, es va oferir un concert de cant gregorià a càrrec de l'Schola Cantorum de Barcelona, sota la direcció de Josep M. Aragonès i Rebollar, que va entusiasmar el nombrós públic assistent. (C.C.)

El llenguatge vital de la música «gospel»

TERRASSA.— El proper 16 de desembre, a les 21.00, tindrà lloc al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa una actuació de música *gospel*, espirituals negres i nades, a càrrec del grup The Newberry Singers. El conjunt, únicament masculí, va ser creat el 1954 a Filadèlfia pel cantant i pianista Edwin Newberry. El grup es va dissoldre el 1970, però el 1994 van reprendre l'activitat musical. (C.C.)

Certamen de Narrativa Breu Església Viva

GIRONA.— El Departament de Ràdio del Bisbat de Girona ha convocat el VIII Certamen de Narrativa Breu Església Viva. El premi consisteix en 35.000 pessetes i la difusió radiofònica de l'obra guanyadora. El tema de les narracions, inèdites i escrites en català, és lliure i ha de donar una visió cristiana de la vida. El termini de la presentació dels treballs és el 2 de febrer del 2000. Per a més informació: Departament de Ràdio del Bisbat de Girona, c/ Albereda, 15, 1r 1a - 17004 Girona. (C.C.)

«No podem jutjar, no podem ignorar, no podem permetre»

D'esquerra a dreta: M. V. Molins, G. Masip, M. Novella i M. Martínez.

BARCELONA.— Amb aquestes paraules M. Victòria Molins va presentar el 16 de novembre passat a la Sala Claret el seu nou llibre *Gritos en la escalera*, publicat per l'Editorial STJ. L'acte es va celebrar amb la presència de sor Genoveva Masip, que va donar constància de la realitat que reflecteix el volum. «És tan real que no l'he pogut acabar», va afirmar. Per la seva banda, Manuel Novella va explicar que la terrible realitat del Quart Món es tal com es descriu en el

llibre i que ell ho sabia per haver-la viscut en pròpia carn.

Gritos en la escalera és una novel·la sobre una família fictícia, estructurada a través de diferents records sobre persones que viuen en la Barcelona més deprimida. Els drets d'autor de la venda del llibre seran destinats a ajudar les cases d'acollida, on persones com sor Genoveva Masip ajuden el proïsme a sortir de la droga, la misèria i la marginació. (M.R.B.)

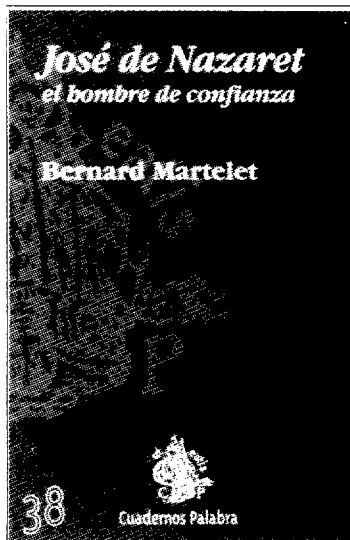
Melodies amb missatge de germanor

BARCELONA.— El grup musical Los Trovadores de la Paz va oferir el 6 de novembre un magnífic concert a l'església de Sant Joan Bosco, a Barcelona. Sota la direcció de Juan Antonio Mingo, aquesta orquestra procedent d'Ólvega (Sòria) va interpretar tretze peces musicals. Los Trovadores de la Paz van néixer a l'octubre del 1972 i al llarg de la seva trajectòria han ofert un repertori molt variat: clàssic, líric, folklòric, religiós, etc. (C.C.)

(Foto: Juan Lafita)

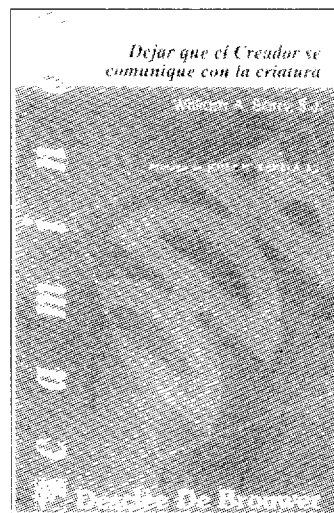
Llibres

La missió de sant Josep

Josep de Natzaret, un home jove i senzill, d'esperit fort, va ser l'home en qui Déu va dipositar la seva confiança, deixant a les seves mans de treballador modest la cura de Jesús i de Maria. En la convivència diària amb Josep, Jesús va aprendre allò que tots els fills aprenen dels pares, des dels primers balbotejos i les primeres passes. Segons l'autor, Bernard Martelet, aquest llibre pretén «ajudar a comprendre més bé l'actualitat de la missió de sant Josep en l'Església: missió de silenci, de confiança, de lliurament». (C.C.)

Bernard Martelet, *José de Nazaret. El hombre de confianza*. Editorial Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 1999, 315 pàg.

Fam de Déu

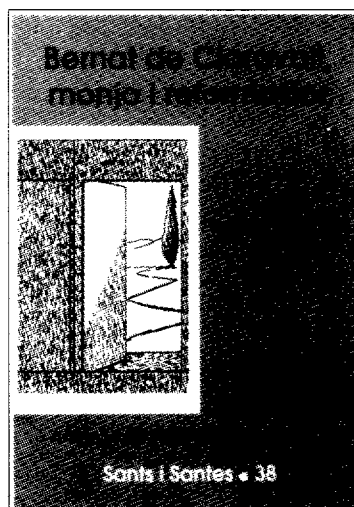
Els exercicis espirituals de sant Ignasi de Loiola es van desenvolupar per posar els creients en contacte amb Déu, en un encontre controlat i existencial. Els creients arriben a aquesta experiència amb tots els seus condicionants vitals i amb molts camins possibles a seguir. Als nostres dies, cada cop més persones, religiosos i laics, tornen a aquesta pràctica com a mitjà per aprofundir en la seva relació amb Déu. «La meua feina només aspira a ajudar tots aquells que tenen fam de Déu, perquè deixin a Déu saciar aquesta fam», escriu William A. Barry al pròleg de l'obra. (C.C.)

▲ William A. Barry, s.j., *Dejar que el Creador se comunique con la criatura*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos, Bilbao 1999, 150 pàg.

Mestre d'oració

Les tres raons vitals per a sant Bernat (1090-1153) són l'amor a Crist, a la Mare de Déu i a l'Església. En la seva època va contribuir amb fermesa a renovar la vida monàstica i religiosa i va impulsar la reforma de l'Església i de la societat. «Bernat —escriu Jaume Gabarró— és l'escriptor de més activitat literària del seu temps i, quant al contingut, un dels místics més eminents que hi ha hagut mai.» La seva saviesa provenia essencialment de la meditació i l'oració. Sant Bernat es va consagrar totalment a Déu. (C.C.)

Jaume Gabarró, *Bernat de Claravall monjo i reformador*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 1999, 20 pàg.

Els camins de la memòria

Mentre ordenava un armari, Joan Campins, un jove de 15 anys, s'adona de sobte que ja té un passat. Ha acumulat tot un seguit de records que l'acompanyaran la resta de la seva vida. Un programa de música el trasllada a un recital al Palau de la Música Catalana, un joc de màgia li recorda un dinar molt divertit, un retall de diari li fa pensar en un amic que va morir en un accident de trànsit... A través de petits objectes el protagonista reflexiona sobre situacions viscudes i les analitza des de la perspectiva de la seva edat actual. (C.C.)

Alegria Julià, *De cop i volta*. Editorial Casals, Col·lecció Casals Jove (a partir de 12 anys), Barcelona 1999, 108 pàg.

"Els Contes de la Fada Vetakika de Ràdio Estel" ja són a la venda en CD i casset

Els trobareu a les botigues de discos i llibreries especialitzades

El llibre de la setmana

Paraules d'un Cardenal

El Cardenal Arquebisbe de Barcelona és, eminentment, un pastor. Des del temps, ja llunyans, del seu pas per les parròquies de la seva ciutat natal, València, sempre va estar preocupat per ajudar tota la gent que se li apropava, per escoltar els seus consells o la seva predicació. I, home amant de la paraula escrita, va anar recollint durant molts anys, en articles de premsa, els seus pensaments i les seves reflexions, inspirades en l'evangeli.

Per això no és gens estrany, una vegada ocupat en la tasca de les seves funcions episcopals, primer a Tortosa i després a Barcelona, que sempre hagi tingut present els seus fidels, i s'hagi dirigit a ells de totes les maneres possibles. Va decidir comunicar als altres el seu cabal de ciència i d'experiència, a la llum de la seva vida de sacerdot i de pastor, consagrat a fer present el missatge de salvació de Jesús.

Cartas a una mujer de hoy recull una sèrie de reflexions, que plantegen el paper fonamental que correspon a la dona en la societat contemporània.

Defensa i lloa aquestes qualitats que la fan puntal de la família i de la comunitat. Parla de la seva sensibilitat, la seva intuïció, el seu esperit de sacrifici, en una paraula, de l'amor incondicional de mare.

Per la seva experiència pastoral, el cardenal Carles sap com n'és de difícil en el món actual mantenir aquestes virtuts bàsiques, tan absurdament menystingu-

des, i encara menyspreades per un fals feminisme ambiental. I per això, creiem que per la seva autoritat personal i per la seva capacitat de comunicació, el cardenal Carles proporciona un valor especial a la promoció de valors tan essencials.

La seva paraula propera fa que les dones que reben aquestes línies, gairebé en confiança, s'estimulin sens dubte a buscar una formació espiritual seriosa, que posi en relleu l'acompliment del seu paper nuclear.

Els primers beneficiats han de ser els fills, i aquells que viuen en una família, de

la qual ella és servidora, mestra i sobirana a un mateix temps.

La correspondència recollida en aques-

tes reflexions múltiples faran comprendre sens dubte, a la dona que l'aculli a les seves mans, la importància de la família, i especialment de la família cristiana. L'encoratjaran a ser fidel, a reconèixer la mà de Déu en la família, a lluitar contra la droga que aguaita els seus fills, i a sentir el suport d'un espòs a qui ofereix el seu amor, i del

Ricard Maria CARLES,
Cartas a una mujer de hoy.

Martínez Roca, Barcelona 1999, 157 pàg.

qual en rep la seva resposta corresponent.

Cartas a una mujer de hoy, és obvi dir-ho, és un llibre que cal fer arribar a les joves que entren en la vida. El llenguatge del cardenal Carles és incisiu i actual i, al mateix temps, d'una profunditat espiritual encoratjadora. Cal tenir-lo present davant de qualsevol eventualitat en què hàgim de regalar un llibre a alguna noia, o a alguna dona madura que necessiti aprofundir, una vegada més, en el seu paper de mare i animadora bàsica de la llar.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Colla Violetes del Bosc

De les diverses classificacions que es posen en joc en el Campionat de Colles de Catalunya, que organitza la Unió de Colles Sardanistes, aquella per la qual es nomena la colla campiona en la categoria de grans, ja ha acabat la temporada i, per tant, ja es coneix quina és la colla guanyadora del Campionat de Catalunya 1999.

Novament, i amb una reiteració gairebé impossible de superar, la colla guanyadora és Violetes del Bosc, de Barcelona. És un fet insòlit, ja que aquest és el campionat número 32 que aconsegueix, quan la colla acaba de complir els cinquanta anys.

En un any molt especial, aquest 1999, que ens donarà l'entrada a un nou mil·lenni, quan s'especula en dades i fets, i les confiança de nous horitzons són majoritàries, en el món de la sardana vivim un fet que no podem dir que sigui irreplicable, però sí que podem afirmar que hauran de passar una bona colla d'anys perquè es repeteixi. Pensem que el nombre d'anys per aconseguir-ho ben bé pot ser de vint, o millor dit, la xifra que proporcioni la colla que es troba en la segona posició del

nombre de campionats aconseguits i compti els que li falten per arribar als 32 títols de campiona.

Parlar de les Violetes del Bosc és parlar de constància, de lliurament a una idea, fins i tot de sacrifici, i és parlar d'un home, Sebastià Alba, que ha convertit la seva vida en un treball constant a favor de la colla. I així, és repetir frases i conceptes que moltes vegades ja hem tingut l'oportunitat d'expressar.

Al meu entendre, per lloar la colla Violetes del Bosc, vull recordar la seva tasca al marge dels concursos, la que ha realitzat com a «Obra Violetes del Bosc», o sigui, els concerts, els homenatges, el cicle de ballades del Pla de la Catedral, fins i tot, d'una coral que va existir en un temps, de l'Aplec al Pla de la Catedral, i d'altres actituds dins del món de la sardana, que ara no pretenc detallar, però sí que autoritzen aquesta frase en boga, quan diem que tal cosa és més que un objecte. Diguem que la colla Violetes del Bosc és més que una colla sardanista.

Josep Ventura

Claret

com pregar amb els petits

Per a nens i nenes de tres a sis anys

- 14 x 16 cm. 20 pàgines
- Enquadernació en cartó
- Preu: 475 ptes. c/u.

Amb aquesta col·lecció volem ajudar els pares i educadors a **iniciar els petits en la pregària**, posant els infants en contacte amb el Pare del cel, amb Jesús, amb la colla dels amics de Jesús i amb Maria, la mare de Jesús.

A través d'uns **dibuixos** dinàmics i d'unes frases senzilles, volem facilitar un **diàleg catequètic** dels pares i educadors amb el nen o la nena. La col·lecció consta de 4 volums: *Que n'ets, de bo!* (Actituds), *Vull ser el teu amic!* (Conèixer i admirar l'amic Jesús), *Prego com Jesús!* (Obrir el cor al Pare del cel) i *Hola, Maria!* (Conèixer Maria, la mare de Jesús, i confiar en ella).

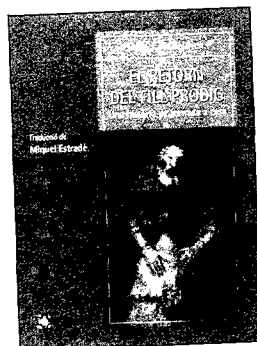
Henri J. M. Nouwen

El retorn del fill pròdig

Una història de tornada a casa

Origen i propòsit del llibre explicats per l'autor: "Una trobada aparentment insignificant amb un póster que representava un detall de l'obra de Rembrandt *El retorn del fill pròdig*, posà en moviment una llarga aventura espiritual que em dugué a una nova comprensió de la meua vocació i em proveí de nova força per a viure-la".

Festa 19. 160 p. 1.800 ptes.

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona

Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es

Camí del Gran Jubileu del 2000 (7)

Tortosa

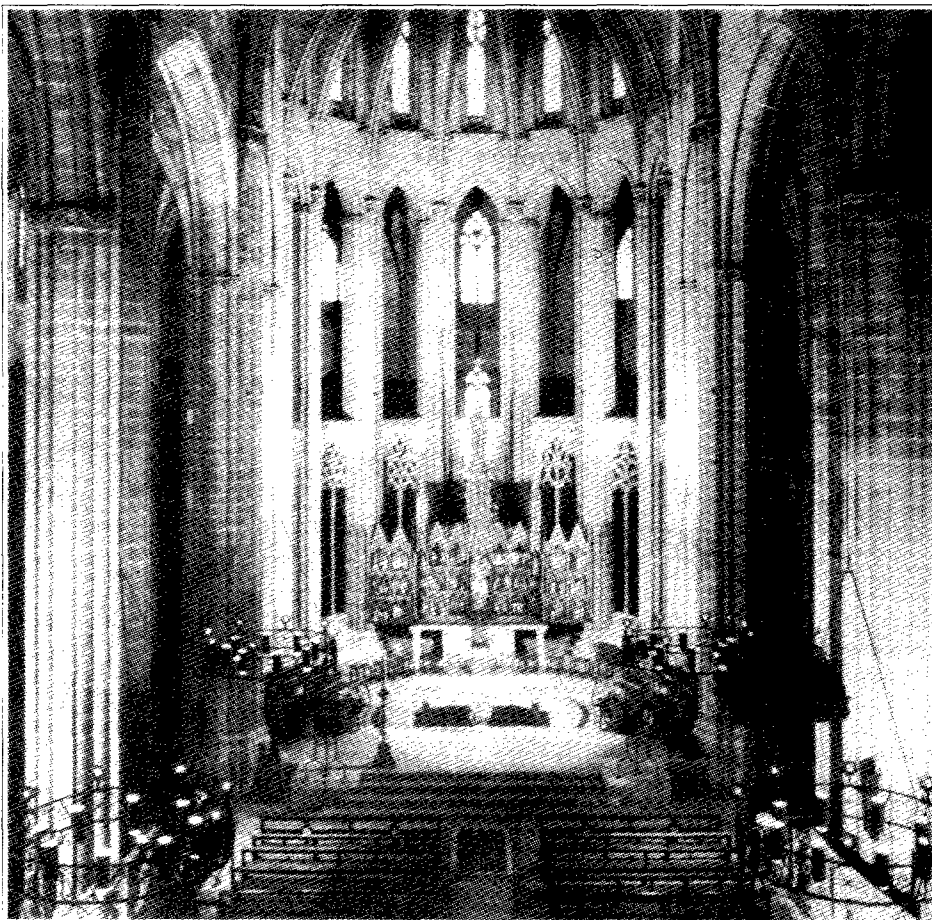
Redescobrir l'Any Sant

TORTOSA.— Des de la publicació de la *Tertio millennio adveniente*, la diòcesi està preparant l'Any de Gràcia del Senyor. En reflexions catequètiques i de pregària s'han contemplat les persones de la Santíssima Trinitat, segons el pla del 1994. Recordem: la temàtica de la formació permanent del clergat; la dinàmica de l'Eucaristia de cloenda del XXIV curset de catequesi, i l'estil de sondeig i sensibilització que ha posat en marxa el bisbat, amb el lema «Des de la perifèria parroquial al centre curial i viceversa». Fruit d'aquesta llarga sensibilització la vicaria general, amb la butlla *Incarnationis mysterium* a les mans, ha enviat als arxiprestats i a les parròquies suggeriments pastorals per animar i coordinar les accions que surtin de la conversió personal. Els pelegrinatges a la catedral han de ser l'eclosió d'una vitalitat alimentada. És més, les petjades quedaran marcades per sempre més. Ens referim a les accions de cara al futur: Càritas, missions, seminari...

La lectura de la butlla de convocatòria *Incarnationis mysterium* del 29 de novembre del 1998 demana als catòlics contemplar l'Any Jubilar com una constel·lació de lluminàries: vetllar; lloar la Trinitat; redescobrir l'Eucaristia; dialogar amb les religions monoteistes; avançar en l'ecumenisme; viure un ambient de festa jubilar; pelegrinatge; passar per la porta santa amb un gest de conversió vers l'estat de gràcia; purificar la memòria personal i col·lectiva de l'Església; acceptar la indulgència com un do que mai no serà fruit d'una mecànica i sí de l'amor de Déu i l'obertura de cor; fer memòria dels màrtirs; practicar la caritat especialment vers els més pobres; contemplar Maria com la dona del «sí»... Aquests nuclis els difondran i animaran els arxiprestos, el Consell diocesà de Pastoral i els Serveis de Coordinació: Educació de la Fe, moviments laïcals i Pastoral Social.

El bisbat de Tortosa insisteix en l'etapa de sensibilització i preparació sobre el Jubileu: trobades i xerrades; distribuir

Altar major de la catedral de Tortosa.

folletons i díptics casa per casa; estudiar l'evangeli de Lluc; resum de la carta *Dies Domini* i de la butlla *Incarnationis mysterium*, a més de díptics breus i suggeridors sobre la Gràcia del 2000. En aquesta línia deia el bisbe Salinas als arxiprestos: «Fer més bé el que sempre hem fet. (...) Revifar l'esperit evangelitzador de conversió, començant per nosaltres mateixos. (...) Sensibilitzar els fidels més propers i per mitjà d'ells arribar als més allunyats.»

Els pelegrinatges a la catedral es projecten, en principi, amb la participació de les parròquies d'un mateix arxiprestat. Cal preparar-ho abans i molt bé: confessions comunitàries, pregàries, cants, estampa recordatori... Les parròquies podran marcar un dia de pelegrinatge a la mateixa parròquia o, millor encara, a

l'ermita més entranyable de la comarca. Quant als religiosos de clausura, els malalts, els vells, etc., se seguiran les indicacions de la butlla *Incarnationis mysterium*.

Les accions que apunten per commemorar el Jubileu podrien ser: més coordinació amb Càritas interparroquial i diocesana; crear centres de tipus social; potenciar el treball de formació de catequistes, cursets prematrimonials, pastoral juvenil; agermanament missioner amb una diòcesi del Tercer Món, i mecenatge econòmic d'obres urgents de reforma del Seminari. Els responsables diocesans insisteixen que cal ser creatius d'acord amb el binomi realitat-ideal: mesurar les forces i l'escenari, i aixecar el llistó segons l'esperit de l'Evangeli.

J. Blanc i Bahima

Alguns botons de mostra

- El Pla Pastoral de l'any 2000 destaca objectius específics en línia jubilar. L'objectiu núm. 4 parla del «nomenament d'un Comitè Diocesà del Diaconat Permanent i del Comitè Diocesà dels Ministeris Laïcals». També: «Promoure la celebració d'una vetlla eucarística al voltant del Corpus per enfortir la vivència eucarística.»
- El prelat vol donar prioritat als pelegrinatges a la catedral i ell els presidirà sempre.
- La parròquia de Sant Jaume (Remolins), la més antiga de la ciutat de Tortosa, serà considerada com a *statio*. Serà, per tant, lloc d'acolliment, concentració, pregària, confessions. Després a creu alçada i evangeliari enlairat es cobrirà el camí que porta a la catedral.
- A Tortosa, la primera sensibilització jubilar, després de l'anunci del 28 de novembre, serà una conferència al Patronat: *Què ofereix Jesucrist que no ofereixin les «altres religions d'avui»?*, per Mn. Xavier Morlans.
- A la capital del bisbat es donarà particular relleu a la «Baixada de la Cinta», el 25 de març. També es parla de celebrar un septenari itinerant, de manera que la relíquia visiti cada dia una parròquia de la ciutat.
- Les parròquies de Benicarló han programat una missió popular, del 15 de gener al 6 de febrer. També es viurà la Quaresma com un temps més fort perquè just l'any 2000 es compleixen els 350 anys de la «Vinguda del Sant Crist del Mar».
- El clergat diocesà celebrarà el seu pelegrinatge en l'acostumada jornada sacerdotal de Crist Sacerdot, el 5 de juny. A finals d'agost, temps de formació permanent del clergat, es visitarà la basílica de Santa Maria de Morella i se celebrarà el Jubileu just als peus del Sant Crist del Mar, a Benicarló.

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS. EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

Calendari diocesà

A més dels Jubileus a Roma i Terra Santa amb una participació simbòlica i molt reduïda, a la diòcesi s'han programat dos àmbits de pelegrinatges a la catedral: arxiprestal amb les parròquies i sectorial. Publiquem només els segons:

- 30 de gener: religioses
- 6 de febrer: persones grans (Vida Creixent, viudes)
- 20 de febrer: malalts i agents sanitaris (Frater, hospitalitat)
- 2 d'abril: xiquets (MID)
- 30 d'abril: joves
- 14 de maig: seminaristes i novícies amb les seves famílies (Jornada Mundial Vocacional)
- 5 de juny: clergat (Jornada Sacerdotal)
- 11 de juny: moviments i associacions d'Apostolat Seglar (Pentecosta)
- 17 de setembre: catequistes (25è curset diocesà)
- 1 d'octubre: mestres cristians. Trobada de professors de religió (principi de curs)
- 29 d'octubre: Església diocesana (Congrés Internacional Missioner a Roma)

A més, les parròquies i els arxiprestats podran rebre el do del Jubileu, a les esglésies parroquials i/o ermites que els responsables determinin.

El premi Nobel de Física d'enguany

La setmana passada vam explicar la descoberta que el premi Nobel 1999 de Medicina havia fet del mecanisme del *codi de destinació* de les proteïnes de la cèl·lula. La troballa dels que han merescut el Nobel de Física fa referència a la construcció de la matèria. És la cinquena vegada que en els últims deu anys es dona el premi a investigadors d'aquest camp. El premi és compartit per dos físics nuclears holandesos: Martin J. G. Veltman i Gerard t'Hooft. Són professor i deixeble. El primer, que té 68 anys, ja és jubilat. Va ensenyar a Utrecht des del 1966 fins al 1981 i allà va tenir t'Hooft d'alumne; després passà a la universitat de Michigan (EUA) i ara ja n'és emèrit. L'altre, t'Hooft, amb 53 anys continua investigant a la universitat d'Utrecht, on es doctorà. Els treballs teòrics que han desembocat en la troballa que els ha valgut el premi ja fa anys que els començaren. Entre tots dos van construir un model matemàtic que preveia les propietats de les noves partícules subatòmiques no descobertes encara. La tesi doctoral de t'Hooft, de 1971 sota la direcció de Veltman, n'exposava els fonaments. I val a dir que (com reconeix ara el mateix Veltman) hom en va fer ben poc cas.

El físic holandès Martinus J. G. Veltman.

descriure l'estructura quantística de les interaccions electrodèbils. Això vol dir que s'explicava matemàticament com la força electromagnètica, que és unificable amb la força nuclear dèbil (una de les dues que actuen a l'interior del nucli atòmic), actua en la producció de noves partícules en els grans acceleradors. Concretament, de la teoria dels dos físics es deduïa el valor de l'energia per produir el *quark top*, que encara no s'havia pogut detectar. I quan el 1996 el gran accelerador del FERMILAB de Chicago aconseguí individualitzar-lo, l'èxit els acompanyà: els valors energètics corresponien als que ells havien previst, com també la massa de la partícula.

Encara hi ha una altra conseqüència important d'aquesta teoria: l'energia que cal aconseguir per obtenir una altra partícula interessantíssima (l'última teòricament que resta per descobrir), que és el *bosó de Higgs*. Si es troba, la coherència interna del model matemàtic queda totalment salvada. I sembla imminent la seva troballa al LEP (Large Electron Positron) del CERN de Ginebra. Si s'hi arriba, a més de confirmar-se la teoria Veltman-t'Hooft, s'aclaririen altres punts importants de la constitució de la matèria.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

La matemàtica i els matemàtics

1 Una ciència antiquíssima, noble i important

Per què deu ser que les matemàtiques tenen més aviat mala premsa entre els infants i adolescents de les escoles? Generalment es considera l'assignatura més pesada i les estadístiques mostren que és la que més costa d'aprovar. I també entre els adults trobem amb facilitat qui s'avergonyeix de no saber gaire gramàtica o història o geografia, però no d'ignorar coses elementals de la matemàtica, la qual sovint és objecte d'un menyspreu que no s'infligeix a altres assignatures. Per què deu ser?

Però és una ciència important

No obstant el que hem dit, la matemàtica és l'ànima de totes les ciències positives i ha estat la primera a ser cultivada per la humanitat. El seu estudi ha estat imprescindible per al progrés científic i ha tingut en totes les èpoques de la història qui s'hi ha dedicat amb entusiasme. I no tan sols fent-la servir per aprofundir en el coneixement de la natura, sinó també estudiant-la en ella mateixa, de manera que ha obtingut categoria de ciència noble, consistent i important, prescindint de les seves aplicacions.

Un estudiós de la història de la matemàtica, Egmont Colerus, diu que les matemàtiques són una ratera. I que aquell que s'hi fica de ple difícilment en trobarà la sortida. Empresonen el qui ha tingut la gosadia de voler-hi penetrar. No sé si té raó del tot, però sí que passa sovint que aquell que hi té facilitat i s'hi troba bé estudiant-les, moltes vegades no és un bon pedagog a l'hora de comunicar-les. Un dia un nen, que no sabia que jo n'era professor, em digué amb tota naturalitat: «Com que al professor de matemàtiques sempre se li té tiritia...» Expressava un fet força estès.

Això explicaria, almenys en part, allò que dèiem de la mala premsa estudiantil que tenen. Una altra part seria l'esforç que requereix el seu aprenentatge.

Malgrat això, vaig rebre ja fa dies una sol·licitud, per carta, demanant-me que en aquesta pàgina de *Catalunya Cristiana* dedicada a la ciència s'hi exposés també la història de la matemàtica, que seria, se'm deia, molt ben rebuda. Més tard oralment se m'ha instat diverses vegades en el mateix sentit. I després d'un temps de dubtar, per mor del que he dit, m'he decidit a fer-ho, amb l'anuència de la direcció d'aquest setmanari, encara que aquesta ciència tingui poques simpaties. La seva història és plena d'anècdotes i de personatges interessants. I hi podrem dedicar una sèrie d'articles que fàcilment passaran de la cinquantena, de manera que fins i tot aquells que consideren abstrús o repel·lent l'estudi de les matemàtiques hi trobin matèria interessant per al seu intel·lecte o formació mental i els faci perdre, si fos el cas, la mala impressió que els va ocasionar haver hagut de cursar aquesta assignatura amb molt de patiment i no poca dificultat.

Parlar de la història de la matemàtica és parlar de l'evolució de les ciències. L'estudi de la natura començà a ser de debò ciència quan s'auxilià de les relacions observades i calculades en els seus elements.

Com podríem definir la matemàtica?

És clar que és la més antiga de les ciències perquè totes les altres, astronomia, física..., no començaren a ser ciència fins que s'hi introduí el càlcul. S'ha dit que la matemàtica és la ciència per excel·lència, i així ho entengueren els grecs. L'etimolo-

gia del mot ho mostra: «matemàtica» és un adjectiu grec substantivat, com ho és gramàtica, física, química o música. Aquests adjectius pressuposen un substantiu, *episteme* (ciència) o *tekhne* (art, tècnica), el qual, per abreujar, se suprimeix (*grammàtica* vol dir de l'escriptura, *física* de la natura, *química* dels sucus, *música* de les muses...) i *mathematica* vol dir de l'ensenyament o de la ciència. És un adjectiu derivat de *mathema* (ciència, estudi, coneixement) substantiu que es formà del verb *manthano* (aprendre). Així, doncs, (*episteme* o *tekhne*) *mathematike* no significa altra cosa que ciència o art de l'ensenyament, com expressant que és la ciència que fa aprendre tots els altres ensenyaments, o sigui les restants ciències, sent-ne l'ànima o el fil conductor.

Però abans de dir-se *matemàtica* ja existia i anava penetrant en les diverses ciències que naixien. Però entenguem-ho bé. La matemàtica no és simplement càlcul. És cert que ensenya a resoldre problemes que exigeixen càlculs, però com a ciència és al damunt de la mecànica calculista. No es pot dir que sigui, o que serà amb el temps, un bon matemàtic aquell nen que als sis anys ja s'ha après les quatre taules de sumar, restar, multiplicar i dividir, si no més en sabem això. El que sí podrem dir és que té bona memòria, però per ser un bon matemàtic li cal, a més, la facilitat de raonament i la capacitat de saber relacionar les coses i de simplificar els càlculs. En què consisteix, doncs, essencialment la matemàtica si no és en el càlcul?

Podríem definir-la com la ciència de les estructures mentals que es refereixen a les relacions entre quantitats. No és la definició del DIEC (ciència de la quantitat i de la forma) ni de la GEC (la que estudia les propietats dels nombres, figures, conjunts, operacions, funcions...) però crec que és la que expressa el que és més essencial a aquesta ciència. Expliquem-la un xic: *estructura* vol dir ordenació d'elements; per tant entenem per estructura mental un ordenament de conceptes i proposicions

d'acord amb els principis de la lògica. La matemàtica posa ordre lògic a una sèrie d'idees i enuncisats que fan referència a quantitats. I què vol dir *quantitat*? És un substantiu derivat de l'adjectiu *quants*, el qual fa referència a la relació que hi ha entre un element d'una certa classe i un conjunt d'elements de la mateixa classe. I com que els elements poden ser individus, o sigui separats cadascun d'ells de tot altre, o bé formar part d'un continu, hi ha dues parts fonamentals en la matemàtica: l'estudi del primer cas dona lloc a l'aritmètica, i el del segon a la geometria. A l'aritmètica la *unitat* és cada individu, a la geometria la *unitat* és convencional: cal escollir el segment, el quadrat o el cub que serveixi d'unitat, és a dir de terme de comparació per establir la relació amb una línia, una superfície o un cos. Ara bé, la matemàtica s'ocupa d'analitzar relacions entre quantitats, prescindint de l'objecte material a què puguin aplicar-se; tracta només dels adjectius un, dos, tres..., i no dels substantius a què facin referència. Per exemple: «La suma dels *n* primers nombres imparells és igual a *n*²», és una proposició (teorema) d'aritmètica, mentre que «El quadrat de la hipotenusa d'un triangle rectangle és igual a la suma dels quadrats dels seus catets», ho és de geometria. Tots dos teoremes relacionen quantitats abstractes, adjectius numèrics. Aquesta abstracció (els escolàstics en deien de segon grau) que cal fer per entrar en l'estudi de la matemàtica exigeix una certa capacitat en l'estudiant per arribar-hi i cal ajudar-lo a adquirir-la.

Però aquell estudiant que ha captat l'interès que tenen relacions d'aquesta mena i veu que es poden trobar amb la certesa total que dona la lògica, percep una agradable sensació d'ordre espiritual davant allò que es pot dir bellesa dels raonaments i resultats a què es pot arribar. Ha entrat en el que és veritablement la matemàtica. No és estrany l'atractiu que hi han sentit tants pensadors. Un filòsof com Plató s'hi entusiasmà tant que no permetia ser deixebles seus els qui no sabien geometria.

RÀDIO

Des de les 02.15 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emeten informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazin d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (anàlisi de l'actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, presentat i dirigit per Carme Catà i Jaume Rocosa. *Dietari de Música i Músics*, presentat i dirigit per Joan Úbeda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (inclou l'espai *Mar de claror*).
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarria i Xavier Cazeneuve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni París.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (temes al voltant de la família). En preparació.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazin d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazin de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música jazz). Presentat per Gemma Abellan.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Prorroga* (resum esportiu). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (bíblia i teologia).
00.00-00.10 *Moments a mitjanit* (programa de reflexió). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.05-00.30 *Melodies de fe* (música d'inspiració cristiana). Creat i dirigit per Rosa Maria Jané Chueca i Carles Ribalta.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat i dirigit per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (programa musical). Presentat i dirigit per Toni Roig.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

- 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.15, 17.15, 19.15 *Temps i circulació*
9.45 *Agenda*
12.45 *Recomanació turística*

Dilluns

- 09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.15 *Informatiu migdia*
20.00-20.15 *Informatiu vespre*
21.30-22.00 *La veu del Bisbe*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimarts

- 09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.15 *Informatiu migdia*
20.00-20.15 *Informatiu vespre*
21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimecres

- 09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.15 *Informatiu migdia*
20.00-20.15 *Informatiu vespre*
21.30-22.00 *Església d'Urgell*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dijous

- 09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.15 *Informatiu migdia*
20.00-20.15 *Informatiu vespre*
21.30-22.00 *La taula de l'Evangeli*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Divendres

- 09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.15 *Informatiu migdia*
20.00-20.15 *Informatiu vespre*
21.30-22.00 *El Tresor de la Història*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dissabte

- 12.00-12.30 *Una setmana més*
12.30-13.00 *La veu del Bisbe*
13.00-13.30 *La salut del cos*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Diumenge

- 08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)
18.00-18.30 *El Tresor de la Història*

TELEVISIÓ

Diumenge 5

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 29)
«Las aguas vuelven a su cauce.»
El fenomen conegut pel nom d'«El Niño» va destrossar els habitatges, les collites, els camins, etc., al departament de Piura (Perú). Els jesuïtes a través del Centre d'Investigació i Promoció del camperol treballen per posar fi a la misèria.
10.00 *Últimas preguntas*
«Con María, al 2000.»
Visitarem Natzaret i Efes, on Maria va entrar en la història del món i al cel. Invitació a la gran Vigília de la Immaculada.
10.25 *Testimonio*
«Torre de David.»
A les lletanies es diu de la Mare de Déu que és forta com la «Torre de David».
10.30 *Santa Missa*
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra.)

Dilluns 6

- 17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 4

09.30 *Signes dels Temps*

«Què vol dir celebrar el Jubileu del 2000?» Comentari dels promotors de la celebració del Jubileu a l'arquebisbat de Barcelona.

Altres temes:

- Sabem perdonar? Testimonis que expliquen com a la seva vida han hagut d'aprendre a perdonar.
 - Notícies d'Església.
 - Espai poètic amb Josepmiquel Servià.
 - Ruta del gòtic per Barcelona. Reportatge.
 - Mn. Ballarín (reflexió sobre l'evangeli).
- (Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a les 00.00 h de la nit, pel Canal 33.

Divendres 3

20.30 *Creure avui*

«Sant Andreu de Llavaneres.»

Presenten: Marta Loire i Dolores Fernández.

El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*

Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada tercer dijous de mes

23.00 *Aquí, tots*

Cada divendres

22.30 *Camí de vida*

Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Francesc Rosaura).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h, *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.05h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.05h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 8.30h *La Palabra*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Esteve Sala, franciscà; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.00h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 20.00h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 19.00h i dissabte a les 11.00 *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 17.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge a les 20.00h).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

VILASSAR RÀDIO (FM 98.1) - Divendres a les 11.45h del matí, «El missatge del mossèn» dins del programa *Els matins del Maresme*, amb Mn. Josep M. Galbany.

Programació del mes de desembre: dins de l'espai «El cistell de la Rosa», que s'emeten els divendres de 12 a 13h, el **17 de desembre** es tractaran els temes: La celebració del Nadal a l'Església i a taula i Els pastors com a missatgers de la bona nova; i el **24 de desembre**: Santa Maria, tradició natalenca a pobles i ciutats del Principat de Catalunya i L'estrella de Betlem.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa que recull els grans artistes i grups de música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. S'emeten per diverses emissores.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 15.05h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

* L'emissió que es realitza a les 15.05 a **Onda Rambla Girona** és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbi.

Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dilluns 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

PUNT DE TROBADA magazine setmanal d'unà hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. (Divendres a les 15.00h.)

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.10h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Diumenge a les 09.45h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte i diumenge a les 14.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva: amb la «conversa setmanal»* del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte i diumenge a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.30 a 21.30 *Càritas a la ràdio*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00h. i les 22.00h. **L'Espluga FM Ràdio** diumenge 14.00h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldesona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc. **RÀDIO DELTA** (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions Notícies de les parròquies, Paraules de vida, Notícies de l'Església, reportatges i entrevistes, ONG voluntariat i comentari de l'Evangeli.

RÀDIO ULLEDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

Internet

• **PISA.**— Tots els projectes de consolidació i restauració de la cèlebre torre de Pisa, la seva història, les raons de la seva inclinació i més de 6.400 fotografies de l'antic campanar de la catedral estan a l'abast de tothom a www.torre.duomo.pisa.it

Barcelona

• **MISSA MENSUAL DE L'OBRA EXPIATÒRIA.**— El 3 de desembre tindrà lloc al temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo, la missa mensual de l'Obra Expiatòria. Sortida d'autocars des de la plaça de Lesseps (cantonada Pérez Galdós), a les 17.30. Al Tibidabo hi haurà rosari, vespres i benedicció. A les 19.00 es farà la missa. Al temple es fa adoració davant el Santíssim Sagrament exposat sense interrupció. Adoració diürna: des de les 8.00 fins a les 23.00. Adoració nocturna: des de les 22.00 a les 6.00. Es convida a participar una

hora al més a l'adoració perpètua. Més informació: tel. 934 175 686.

• **ASSOCIACIÓ ARSIS.**— El 4 de desembre, a les 19.00, concert benèfic a càrrec de la coral Art i Cultura de Canyet, de Badalona. Lloc: parròquia de Sant Pau, c/ Llefia, 1-7 - Badalona, tel. 933 877 744.

• **DÉU PARE.**— Fins al 5 de desembre es pot visitar una exposició artística sobre el tema de Déu Pare a la parròquia de Sant Isidre, c/ Aprestadora, 3 - L'Hospitalet de Llobregat. Horari: de dilluns a divendres, de 17.30 a 20.00; dissabtes i diumenges, de 10.00 a 14.00 i de 17.30 a 20.00.

• **VETLLA JOVE.**— El 7 de desembre, a les 22.00, a la catedral de Barcelona, amb motiu de la festivitat de la Immaculada, els joves de la diòcesi estan convidats a viure una vetlla de pregària. Que atents al sí de Maria, preguin per la fe de l'Església i per oferir a la societat la Bona Notícia: Déu Pare. Organitza: Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut, tel. 933 011 277.

• **CATEDRAL.**— El 8 de desembre, a les 12.00, celebració de l'Eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles, en la solemnitat de la Immaculada Concepció. En acabar la missa, Mons. Carles impartirà la benedicció papal. Abans, a

les 11.45, celebrants i fidels, aniran a la capella on la imatge de la Verge Santíssima porta a les mans les claus de la ciutat en memòria del vot que el municipi va fer com a reconeixement de la gràcia de veure's alliberada del flagell de la pesta l'any 1651. Allà es farà una pregària i es cantarà la salve.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— El 9 de desembre, a les 18.30, el sotsdirector del Museu Geològic del Seminari de Barcelona, Mn. Francesc Nicolau, impartirà la conferència *Els satèl·lits dels planetes*. Lloc: c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **ESPIRITUALITAT I SIDA.**— El 9 de desembre, a les 20.30, trobada mensual de pregària. Hi ha persones que viuen amb el virus de la sida i altres del seu entorn pròxim que senten la necessitat de descobrir o aprofundir la dimensió espiritual de la vida, de pregar en grup i recordar els qui ja no hi són. Lloc: cripta de la basílica de Santa Maria del Pi, plaça del Pi, 7 - Barcelona. Organitza: Fundació Dimensió Sida.

• **SAGRAMENT DE LA RECONCILIACIÓ.**— El 10 de desembre, a les 20.00, coincidint amb el temps litúrgic de l'Advent, i per preparar-se per viure el Nadal, es dona la possibilitat de participar en la celebració d'aquest acte pe-

nitencial. Lloc: parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (Balmes/València) de Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL MAR.**— El 10 de desembre, a les 20.30, conferència de Maria José Merino sobre *Com fer comunitat al barri?* Lloc: c/ Princesa, 21 - Barcelona. Organitza: Ultreia Santa Maria del Mar.

• **PARRÒQUIA DE SANT MIQUEL DELS SANTS.**— L'11 de desembre, a les 18.00, I Trobada de l'Associació de Suport als Afectats de Cardiopaties Congènites. Lloc: c/ Sors, 30 - Barcelona, tel. 932 130 733.

• **VOTS PERPETUS.**— El 12 de desembre, a les 18.00, les Missioneres de la Institució Claretiana conviden la comunitat cristiana a la celebració dels vots perpetus de la germana Wilma Mancuello González. Lloc: parròquia Sant Miquel de Cornellà, c/ Feliu i Codina, 4 - Barcelona.

• **ELS LÍMITS DE L'HOME.**— El Centre de Cultura Caixa Catalunya organitza unes jornades titulades *Els límits de l'home: què és l'home?*, del 13 al 14 de desembre, a les 18.00. Hi intervindran, entre altres, Mary Douglas, antropòloga; Jorge Semprún, escriptor, i Paul Ricoeur, filòsof. Informació i inscripcions: tel. 934 845

Encara no tens la teua carpeta?

Catalunya Cristiana et regala una carpeta perquè col·leccionis les receptes de la tieta Montserrat.

Envia 225 ptes. en segells de correus, indicant el nom i el domicili, i te l'enviarem a casa, o vine a buscar-la a les nostres oficines:

Catalunya Cristiana
c/ Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Per a més informació,
tel. 934 905 988

Parròquia de la Puríssima Concepció i Assumpció de Nostra Senyora

8 de desembre 1999

—11.00 h. Eucaristia - MISSA PONTIFICAL DE L. PEROSI amb orquestra i cor de Sant Joan de Vilassar de Mar. Predicarà mossèn Josep M. Galbany.

—Acabada la Missa, benedicció i inauguració del PESSEBRE MONUMENTAL instal·lat al claustre de la parròquia i sardanes a la plaça de l'Església.

—19.00 h. Segones vespres solemnes presidides per Mons. Ramon Daumal, bisbe emèrit i antic rector de la parròquia.

Diumenges d'Advent i cicle de Nadal-Epifania, a les 19 h, vespres cantades cada diumenge i festes, dirigides pel canonge Domènec Cols.

Parròquia de la Puríssima Concepció i Assumpció de Nostra Senyora
Aragó, 299 - 08009 Barcelona
Telèfon 934 576 552

FUNDACIÓ OBRA NTRA. SRA. DE FÀTIMA

Fa prop de vint-i-cinc anys que tenim cura de la gent gran per deslliurar-los de la soledat.

Ara us demanem ajuda a vosaltres. La que pugueu...
Perquè som exigents en el seu servei.

Truqueu-nos al telèfon **932 151 593** Us donarem tota la informació que calgui.

Si ens voleu visitar o escriure ho podeu fer a:
Fundació Obra Ntra. Sra. de Fàtima c/ Pau Claris, 119, 3r 1a - 08009 Barcelona

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA Comunitat «ÀGAPE»

Diumenge dia 12 de desembre 1999, us convidem a una JORNADA D'EVANGELITZACIÓ com a iniciació a la Renovació Carismàtica i també de preparació al curs de FORMACIÓ D'EVANGELITZADORS que anunciem tot seguit.

El diumenge, a última hora, tindrem l'Eucaristia amb RENOVACIÓ DEL BAPTISME EN L'ESPERIT SANT. Horari de 10 del matí a 8 de la tarda. Els que ho desitgin podran portar el dinar per compartir-lo fraternalment. Més informació al telèfon 934 576 561.

ESCOLA D'EVANGELITZACIÓ 2000

Ofereix un curs de FORMACIÓ D'EVANGELITZADORS al mateix local, la setmana del 31 de gener al 6 de febrer del 2000, amb l'horari següent: de dilluns a divendres de 18 a 21 hores i dissabte i diumenge complets. Inscripció 4.000 ptes., per a inscripcions, al mateix local els dimarts i dijous de 19 a 21 h és urgent, per places molt limitades. Més informació al telèfon 934 576 561.

Comunidad ÁGAPE c/ Calàbria, 180, C

Des del carrer

Sap que ella només pot oferir la seva presència, participar amb els pobres en les situacions que viuen i ajudar a trobar solucions conjuntament. És el seu carisma de filla de la Caritat la que la mou a aquest servei desinteressat dels que a penes no tenen res. Des de fa 8 anys treballa especialment en projectes que les Filles de la Caritat desenvolupen a Hondures. Allà, la pobresa no és pròpia d'un col·lectiu, sinó que afecta la majoria de la població. Entrar en contacte amb aquestes realitats, reconeix Maria Teresa Brull, «transforma per força l'interior de la persona i li fa descobrir tots els privilegis que tenim quan hi ha persones que no tenen res».

Maria Teresa Brull,
filla de la Caritat

Foto: Samuel Gutiérrez

«A Hondures la vida cada dia és un miracle»

—Quina tasca desenvolupa vostè en l'àmbit missioner?

—Coordino l'acció missionera de les Filles de la Caritat de Catalunya, Balears i Osca a favor de les comunitats de la costa nord d'Hondures. D'una banda, es tracta de facilitar des d'aquí el treball i l'acció missionera a Hondures. I de l'altra, s'intenta que els projectes que allà es realitzen tinguin ressonància aquí i impliquin una certa sensibilització.

—Quin tipus de projectes es realitzen?

—Especialment projectes d'educació i programes de salut. Les Filles de la Caritat vivim la nostra fe feta servei a Crist en els pobres. A Hondures, aquest servei significa sobretot facilitar unes condicions mínimes perquè ells puguin ser protagonistes de la seva pròpia història. Allà la vida cada dia és un miracle, el patiment humà és enorme i viuen situacions

d'autèntica injustícia estructural: sense accés a la sanitat, sense aigua potable, sense habitatges en condicions... i tot això ho viu la majoria de la població.

—Quantes persones treballen en aquests projectes?

—Aquest estiu he deixat 30 filles de la Caritat a la costa nord, encara que és un nombre que sol variar amb freqüència depenent de circumstàncies múltiples. A més a més, comptem per a projectes puntuals amb l'ajuda d'ONG que actuen a la zona.

—Des de quan les Filles de la Caritat són a Hondures?

—Des de fa més de 30 anys. La costa nord d'Hondures és una zona especialment salvatge, inhòspita i inaccessible, i va arribar un moment que els pares paüls van demanar que ens hi instal·léssim.

—Com es financien els projectes?

—Tot el que fem a Hondures és

possible perquè des d'aquí moltes persones col·laboren amb petites accions. A tots els col·lectius propers a les Filles de la Caritat i als pares paüls, se'ls ofereix la possibilitat de participar en aquestes accions, a més de en les escoles. I la gent respon, podria respondre més i millor, però respon.

—Vostè va viatjar aquest estiu a Hondures, què no podrà oblidar fàcilment?

—No podré oblidar la cara dels nens que pateixen, els gestos de solidaritat i tendresa de molta gent, la preocupació de molts mestres per no tenir recursos mínims... Però molt especialment, jo que em dedico al camp de l'educació, la gran motivació i les ganes d'aprendre que tenen allà els nens malgrat viure en condicions realment difícils.

Samuel Gutiérrez

El Pessebre

Des de quan per Nadal hi ha el costum a cada llar de fer el pessebre? Si acceptem que el primer pessebrista va ser sant Francesc d'Assís, a Greccio, a la somiosa Úmbria que, per cert, s'assembla molt a Catalunya, potser pel seu color, terra endins, que manté l'aire mediterrani, haurem de dir que fa prop de vuit segles que per Nadal es fa pessebre. I vuit segles és molt de temps. El costum és tan arrelat, que fins i tot durant la guerra del 36-39, quan era perillosa qualsevol manifestació religiosa, hi havia qui s'arriscava, encara que fos minimitzant-lo dins una capsa de sabates, i jo coneixia un miniaturista que l'encabia dins una capsa de betum o de pastilles per a la tos...

Perquè per damunt del pessebre casolà, el de muntanyes de suro i riuet de plata amb el pont per passar-los, i la cova assenyalada amb una estrella lluminosa, també hi ha els pessebres artístics, en els quals no hi manca cap detall que els pugui fer més realistes. Recordo els meravellosos diorames d'en Josep Bofill i Herrero, que any rere any guanyava el primer premi de l'Associació de Pessebristes...

I també recordo els pessebres del meu pare, escultor, els quals ja tenien caràcter monumental.

La veritat és que ara no es comprèn Nadal sense pessebre, sense aquest record plàstic de l'esdeveniment que ha marcat més la humanitat.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El pare Sorge, o
la candela encesa

Ha estat un goig poder sentir el pare Bartolomeo Sorge, a la càtedra de política de la Universitat Blanquerna de Barcelona, que dirigeix Josep M. Esquirol, presentant la versió castellana de la seva obra *La propuesta social de la Iglesia* (BAC, 1999). I és una sort poder comptar amb aquest llibre, alhora competent i assequible. El pare Sorge té la solvència del professor —ensenya doctrina social de l'Església i ha col·laborat molts anys a *La Civiltà Cattolica*— però té també el tarannà i el llenguatge de l'home d'acció que sap què passa al carrer. Forma part de l'equip de jesuïtes que van fundar, a Palerm, l'Institut de Formació Política. Quan parla de la màfia i dels seus mètodes d'eliminació de les persones fa escriure. De fet, el seu Institut s'inscriu en una acció molt ambiciosa d'enfortiment de la societat civil i d'alternativa al terror que ja comença a donar fruit al sud italià. Fa uns quants anys, molts s'interrogaven, amb escepticisme i àdhuc amb suspicàcia, què hi feien uns jesuïtes, compromesos i lliures d'esperit, en aquell clima mafiós i insegur. Ara qui sàpiga mirar ja pot adonar-se del sentit d'aquella obra, lenta i dura.

La gràcia d'aquest llibre és que s'escapa de les formes tòpiques que sovint fan poc atractius els tractats de doctrina social de l'Església i, en canvi, sap mostrar-ne l'ànima. Sense preferir res d'allò més vàlid de la tradició del catolicisme social, presenta una proposta que respon a les necessitats reals d'aquest moment històric. El títol original, *Per una civiltà dell'amore*, indica ben clarament l'essència de la proposta social que ens presenta el llibre. Una proposta que neix de l'Evangeli: «No és possible evangelitzar», diu el pare Sorge, «sense que l'home progressi socialment». Ara bé, cal que l'Evangeli s'encarni en les cultures. Altrament, «restaria mut i incompreensible per al seu destinatari». Per això ara precisament, «quan apunta una època nova, s'imposa una nova evangelització, una nova inculturació de la fe».

Resulta molt suggestiu al capítol dedicat a una *gramàtica ètica comuna*. Aquesta expressió la manlleva d'un discurs que va fer a l'ONU el papa Joan Pau II: «La llei moral universal, inscrita al cor de l'home, és una espècie de gramàtica que serveix perquè tots puguem discutir el futur del món.» Ens cal, en efecte, un llenguatge comú si volem que la proposta arribi. El pare Sorge enumera quatre punts d'aquesta *gramàtica ètica*, els quals, inspirats en l'Evangeli, poden ser compartits per tots els homes de bona voluntat: el principi personalista, el principi de solidaritat, el principi de subsidiarietat, el principi del bé comú.

El pare Sorge, home apostòlic al capdavant, acaba el llibre i acaba la seva presentació animant-nos a no defallir en la tasca. No compta si som molts o pocs..., ni que siguem pocs, perquè *mil candelas apagades no encendran mai una altra candela. Però una sola candela encesa en pot encendre mil més.*

Ara mateix

Impromptu